

CHẠY AN

Mục lục

Chap 1: Biển

Chap 2: Giăng Bẫy

Chap3: Sa Lưới

Chap 4: Chúng Màỵ Chưa Ngồi Lên Đầu Mẹ Được Đầu

Chap 5: Sợ

Chap 6 : Tất Cả Trong Lòng Bàn Tay ?

Chap 7: Người Tính Không Bằng Trời Tính

Chap 8 : Đêm Ủ Mừu

Chap 9: Rối

Chap 10: Nhiều Chuyện

Chap 11 : Tách Đoàn

Chap 12 : Hé Lộ

Chap 13: Chọc Thối

Chap 14: Đâm Lén

Chap 15: Đùng Đùa Với Lửa

Chap 16: Chị Không Qua Ngủ Đầu

Chap 17: Mẹ Gà Và Đàn Con

Chap 18: Những Con Người Bí Ẩn

Chap 19 : Lộ Mặt

Chương 20: Trời Trong, Bão Sẽ Về

Chap 21: Ván Bài Lật Ngửa

Chương 22: Bí Mật Của Mẹ

Chương 23: Hừng Nắng

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 1: Biến

Cũng khoe cho anh em vui, anh chị mình có cổ phần trong một quán bar ở nội thành Hà Nội. 12h cái đêm định mệnh ấy, mẹ mình tự nhiên nóng ruột gọi điện thoại giục về liên tục, chị mình tặc lưỡi

- Thôi, nốt chén rồi mà lấy xe đưa chị về. Đang vui mà cứ càu nhàu càu nhàu.

- Đêm nào cũng đi thế này, mẹ lo là phải thôi để em lấy xe đưa chị về, tí anh đi oto về sau (chị mình không phải loại hay đi đêm, nhưng quán bar nhà mới khai trương, chủ yếu là anh em bạn bè, không ra tiếp không được với người ta, anh rể mình vừa góp vốn vừa làm quản lý trên bar nên không về trước giờ được)

- Mà xuống trước lấy xe đi. Chị ra chào mấy đứa bạn chị một câu rồi ra ngay.

Mình vừa bước chân xuống cửa mấy đồng chí bảo vệ đã lon ton chạy ra

- Anh, anh lấy xe à?

- Vâng lấy em con 16M....., không có vé đâu, để ở chỗ nhân viên ý.

- Vâng, vâng.- Đồng chí trông xe lon ton cầm chìa đi lấy, cơ bản mình mấy hôm khai trương cũng lên đây mấy lần, anh em cũng có quen mặt, dù gì là em của ông chủ, cũng khá có tí vai vế.

Khốn nạn là mọi hôm, mình hay đi con Sh của nhà, hoặc đi taxi, không thì thường là đi cùng oto với anh. Hôm nay chẳng hiểu sao lại tiện

tay dắt con wave ghé dựng ngoài hè khách mới cầm ban chiều đi luôn. Mọi sự khốn nạn bắt đầu từ đây. Hai chị em đang đi, gần về đến nhà, thì 4 đồng chí cơ động bất ngờ áp sát xe, dồn mình vào dọc đường.

- Yêu cầu dừng xe xuất trình giấy tờ.

- Anh ơi, bọn em mũ mào xi nhan đầy đủ mà. Chị mình lên tiếng.

- Bây giờ là 12h15, chúng tôi có quyền kiểm tra hành chính với phương tiện giao thông. Hơn nữa anh chị đội mũ nhưng không cài quai.

- Thôi anh ơi, giờ muộn rồi, nhà em cũng ở ngay đây cách có mấy mét nữa thôi, anh cho em xin nộp phạt ngay, đây 1 mũ là 150k. Em gửi anh, anh cho bọn em về ạ.- Chị mình vẫn cứ khéo léo xin.

- Chúng tôi yêu cầu cho kiểm tra hành chính, xuất trình giấy tờ và cho kiểm tra xe.

Mình chợt dạ, mẹ chứ, chúng nó cò quay rồi. xe mới cầm chiều nay làm quái gì có giấy tờ, hơn nữa mình cũng chẳng có bằng lái và tẹt nhất hai chị em chẳng có CMT. Mình quay sang thì thầm với chị " Chị ơi, để em gọi bác B... (nhà làm kinh doanh nhạy cảm nên cũng có cơ số ô dù) xe không giấy tờ đâu".

Chị mình lừ mắt " Mà nhìn đồng hồ xem giờ mấy giờ, chuyện con con thế này mà dựng bác ấy dậy làm gì." Rồi chị quay sang nói chuyện với mấy anh cơ động

- Anh đợi em chút, em gọi cho chồng em, hai chị em đi vội quá quên mang giấy tờ rồi. - Alo, anh ạ, anh ơi, hai chị em bị cơ động bắt ở ngã tư X, anh mang cho em giấy tờ qua đây ngay với.

Độ 2 phút sau anh mình phóng con wave ra(mẹ lại wave).

- Anh ơi đây là vợ em, nhà em mở quán bar ngay gần đây nên về hơi khuya, có gì hai anh linh động cho.

- Anh chị đi xe máy đội mũ nhưng không cài quai. Không xuất trình được giấy tờ.

- Thôi đêm cũng muộn rồi, anh cho bọn em nộp phạt rồi còn về đi ngủ.

- Về đi ngủ hay là đi làm.- Một đồng chí cơ động cười khẩy.

Nghe tới đoạn này là anh chị em mình đã nóng tai rồi, nhưng vẫn kiềm chế cười.

- Ngủ thôi anh, làm lụng gì nữa. Lúc nào có dịp mời các anh qua chỗ chúng em chơi, trước lạ sau quen.- Anh mình cười cười.

- Thôi thế này nhé, anh kia đội mũ, cho về, còn chị này không đội mũ theo chúng tôi về đồn xác minh lại.

- Thôi xin các anh linh động cho.

- Linh cái gì, ông cũng có đội mũ đâu, chúng tôi không bắt ông là may lắm rồi. Nói thật tương bọn này không biết đấy à. Giờ này đi ngoài đường ăn mặc thế kia (xác nhận chị mình ăn mặc hôm ấy có hơi phản cảm) là xe ôm đi dắt gái chứ gì. Cái bọn nhà quê Thái Bình (biển 16-???) chúng mày lên đây chỉ làm phò phạch với xe ôm là nhanh, bắn đất thủ đô.

- Đ...M chúng mày nói ai nhà quê đấy, mày nhìn lại chứng minh thư nhà tao đi.- Ông anh mình vừa nói vừa rút ví ra.

- Không nói nhiều, về đồn hết. - một thằng vừa nói vừa giật tay chị mình lôi xềnh xệch ép lên xe,

Anh lao vào đẩy ra. Bọn cơ động thấy thế lập tức rút dùi cui ra phang tới tấp, ông anh mình vừa tránh vừa đỡ, chạy ra ngoài rút điện thoại gọi thêm người. Một lúc sau thì bạn anh mình, làm bảo vệ ở đấy đi con SH ra, nhìn thấy ông ấy mặt đỏ gay mình đã chán rồi. Vừa xuống xe, bố trẻ đã khệnh khệnh

- Làm sao làm sao? Ai đánh em tao?

- Bắt nốt thằng này về đồn cho đủ bộ.- Tiếng một đồng chí cơ động.

- Đ..M thằng nào dám bắt tao.- Ông bỏ mũ bảo hiểm đập tan xuống đất.Tay chỉ trở lung tung.

Chưa đợi ông trẻ nói hết câu, đội cơ động đã lao vào cường chế, vật nhau một lúc, ông này giở đủ trò cản xe, cào cấu (say mà các bác thông cảm) quan trọng nhất là ông ý đã giật được cái dùi cui của mấy đồng chí cơ động và một mình chống maphia. Có lúc cao điểm ông ấy khua khoảng cái dùi cui chẳng khác gì phim chương nhưng sức người thì có hạn, một lúc sau đã thấy có đồng chí cơ động xách được cả cổ ông ấy lên, nhắc hẳn ra khỏi mặt đất. Ông anh mình lấy xe chạy đi gọi thêm người, còn mình và chị chỉ dám đứng nhìn không kịp ý kiến gì. Sau khi đã ăn cơ số đòn và anh hùng chống trả, nói thì lâu chứ mọi việc diễn ra rất nhanh và gấp gáp, một lúc sau khoảng gần 30 người cả nhân viên quán bar và khách đa phần trong tình trạng có hơi men khi ấy đúng lúc ông bảo vệ đang bị bóp cổ mặt đỏ gay thở hồng hộc tay chân què quào trong không khí, mình thì đang bị một đồng chí cơ động khác quẻ quặt tay ra đằng sau vì có dấu hiệu định lao vào can ngăn. Các bác phải biết cái âm thanh của mấy chục con người toàn đầu xanh, đầu đỏ hoặc đầu trọc, có bố xăm kín tận mang tai, tiếng bô xe máy tiếng chửi rửa. " Cơ động đánh người" " ĐM bọn cơ động" " quay clip lại tung lên mạng" " Giết chết hết chúng nó đi"... Nó có một sức uy hiếp vô cùng lớn, một đồng chí cơ động rút bộ đàm ra đồng thời một đồng chí khác lấp đạn vào sung Ak 47 bắn chỉ thiên. Đền cả khu phố bắt đầu lác đác có nhà sáng. Bốn đồng chí cơ động rú ga chạy mất mạng. Anh em qua hỏi han mọi người có làm sao không, riêng ông bảo vệ vừa bị đánh mặc anh em giữ lại vẫn giãy đạp miệng hét ầm ĩ " thả tao ra để tao đi giết bọn cơ động, giết hết chúng nó". Đang ầm ĩ thì anh mình hét lên tay vẫn cầm điện thoại:

- Chúng nó gọi người quay lại rút đi.

Tất cả lại âm ầm tản đi mỗi người một phía. Mình với chị thì về nhà, nghĩ đơn giản mọi chuyện kết thúc ở đây, xong. Mình gần sáng còn nghe anh chị cười cười nói nói với nhau, hôm qua phải 3 người mới ép được ông kia lên xe máy, về tới bar rồi mà ông ý còn lấy "hàng" rồi bắt taxi đi sẵn bọn cơ động kia, tới 5h sáng mới về thanh toán hết gần triệu tiền taxi.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 2: Giăng Bẫy

Nhiều an hem góp ý biển 16 là của hải phòng ko phải thái bình, mình cũng xin đính chính luôn mình biết nó là của hải phòng cơ mà mình tôn trọng những gì an hem cơ động nói không lại bảo là mình vu oan đặt điều, mần đánh nhau cơ bản cũng ấn tượng nhưng mục đích chính của mình không phải review vụ đánh nhau nên mình không đi sâu vào lắm chỉ đi vào những chi tiết quan trọng cấu thành tội danh. Anh em thông cảm.

Sáng hôm sau mới sáng sớm, anh mình nhận được điện thoại của ông trưởng công an Quận mời vợ chồng 12h trưa ra phường nói chuyện. Sáng hôm ấy mình lại đi học không biết rõ chuyện ở nhà. Chỉ biết trưa về thấy mặt chị buồn thối ra, mới ngứa mồm hỏi có chuyện gì. Chị mình mới bảo

- Mẹ kiếp, bị công an gọi lên quận giờ đang chán đây tự nhiên lại sắp mất tiền oan rồi.

- Làm sao mà mất tiền oan?

- Mày hỏi ngu như chó ý, đêm qua bọn quận nó lừa ra rồi mình chạy thì kịp thật nhưng qua mắt sao chúng nó, giờ chúng nó gọi lên cò quay đây.- rồi bà ấy quay sang trừng mắt với mình- Cấm mày nói gì với mẹ đây, biết lại chửi ầm nhà lên, lúc làm cái quán bar này đã bị chửi lắm rồi, giờ mới khai trương được có mấy ngày, đã sinh chuyện.

- Vâng em biết rồi ạ.

- Đèo tao ra ngân hàng rút tiền rồi thả tao ở chỗ bar, tí anh về đón tao đi sau, mà đừng ló mặt ra, càng ít người càng đỡ sinh chuyện.

Mình về nhà trước đợi con bé người làm dọn cơm ra, hai mẹ con ngồi mãi không thấy chị về, mẹ mới hơi lâu bầu, mình đành nói đỡ

- Hai anh chị đi có công việc chút rồi, chị dặn là cứ ăn cơm trước đi, để phần cũng được ạ.

- Đêm qua chúng mày đi đâu về mà mặt mũi thâm tím thế?

- Dạ có gì đâu, con đi không cẩn thận đập đầu vào thành cửa thôi.

- Tao không hỏi mày, tao hỏi thằng Bình với con Linh cơ.

- Dạ con không biết, chắc là say quá lại ngã đầu đó thôi.

- Tao nói cho chúng mày biết, việc thằng Bình thì tao không nói, nhưng tao cấm tiệt chị em nhà mà tối ngày lên đây, ăn bù ăn giải ăn lương ăn lậu gì ở đây mà suốt ngày lên đây, mang tiếng ra. Mà đây là chốn ăn chơi thác loạn, lắm cái thị phi, mà hở ra một tí là chúng nó đánh vỡ đầu.

Mình cứ vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện, mẹ thì cũng còn nói nhiều lắm nhưng mà cơ bản cũng như các thím ở đây mình cho vào tai phải thì cho ra tai trái thôi.

Hai mẹ con đang tình cảm tâm sự thì anh chị mình về, mặt ông anh đỏ gay, chắc có tí bia (ông này cứ bia vào là mặt đỏ như quan công vì thế ông ý xăm ông quan công vác đại đao trên lưng).

- Chúng mày đi đâu mà không gọi về báo cơm?

- Bọn con lên phòng có chút việc, hôm qua bar có tí xô xát.- Chị mình nói.

- Bọn mày làm gì thì làm cho cẩn thận tao nói cho mày biết thằng Bình năm nay sao La Hầu, tháng 6 tháng 7 dính họa tai ương, không bị quan hành thì khóc tang thương đấy, biết chưa.

- Biết rồi, mẹ cứ nói nhiều, bọn con lớn rồi mà.- Chị mình gắt.

- Kệ cha chúng mày, tao lên đi ngủ.- Rồi mẹ mình bê cốc nước chè đi lên nhà, ra chứng không vừa ý.

Chị mình vẫn lăm bằm làu bàu, còn anh mình vừa xới cơm vừa cười

- Tưởng cơ động thế nào, hóa ra chẳng có vị gì, nhể.

- Giải quyết thế nào rồi hả chị?

- Giải quyết thế nào đâu, đầu tiên tưởng ra phường nhưng cuối cùng lại kéo nhau về quán bar nhà mình, có bốn thằng cơ động hôm qua, với một ông sếp nữa, nhân viên nhà mình thì đứng dọc hàng lang lên tầng 3. Nói thật cho tao đi qua lúc ấy khéo tao cũng tè mẹ ra quần.

- Rồi sao nữa ạ?

- Thì thằng sếp ấy quen ông Tùng bên mình (Một cổ đông của bar) nó gọi điện nhờ ông ấy xin cho giải hòa. Có bố Dũng (tên ông bảo vệ bị đánh hôm trước) thì nhất định một mực không cho, bắt chúng nó quỳ xuống thì mới tha. Ông Tùng về sau phải quát lên là chúng nó đã phải đến xin lỗi mình rồi, mày còn muốn gì nữa? Thì ông ấy mới hậm hực bỏ qua, nhưng nghe chừng không bằng lòng. Lần trước ông này gây gổ đánh nhau trên tràng thi, về sau người ta biết là đánh phải bậc đàn anh, tới xin lỗi ông ấy cười xuề xòa không nói gì, tưởng im thể mà một tuần sau thằng kia đi đâu qua đoạn Ngọc Hồi, bị đánh cho nát cả người lẫn xe. Nói chung người thế này là dạng thù dai, chắc chưa yên chuyện đâu. Đêm qua ông ấy vác đồ đi tìm, may chẳng gặp ai không thì chắc án mạng.

- Tưởng bọn cơ động thế nào, mình sợ. Mà nó cũng sợ, lúc ấy ra phường đã định đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn rồi đấy. Cơ mà bọn này chả có cái vẹo gì, chắc sợ quá nên hôm nay phải gọi cả sếp đến xin lỗi cho.- Chị mình cười.

- Thì cái bọn đấy có gì đâu, bỏ sắc phục ra thì chúng chỉ là người thôi, đánh vẫn đi viện như thường- Mình phụ họa.

- Mẹ cái bọn đặt dẹo đấy, xong lại còn bắt tay bắt chân, thằng già già bảo mình, anh em mình giờ coi như anh em, chú đi đâu bị cơ động bắt, cứ bảo em anh, không phải ngại.

Mình cũng chỉ cười mấy thằng đặt dẹo ấy, nghĩ bụng bọn tao chưa thèm làm anh chúng mày thì thôi, ai nhận anh em với lũ mặt hạng này làm gì, có việc gì cũng chẳng đến lượt cái lũ chúng nó giúp.

4h chiều, ông anh mình vừa ngủ dậy bước xuống nhà, tay vẫn cầm con iphone, cười mĩa.

- Thằng anh quý hóa, vừa gọi điện hỏi có phải nhà em làm cầm đồ không? Cho anh xin vay một bát họ 40 chục.

- Ôi đm, an hem quý quá, mới quen đêm qua mà cứ như thế anh em từ kiếp trước ý.- Mình cười khẩy- Anh bảo sao ạ?

- Bảo là anh cứ đặt lại phù hiệu hoặc sung, đừng nói 4 chục chứ 3 lần chỗ ấy em cũng cho vay. Thằng chó im thin thít.

- Đm, cái giống cóc nhái nhảy lên làm người này, quen đê đầu cười cổ người khác rồi, lần sau có gặp đánh cho trận nữa, sáng mới quen chiều đã lân la hỏi vay tiền người ta như bố đời rồi.

Thật ra nhà mình nghĩ mọi chuyện như thế đơn giản, thế là xong, nhà mình thẳng, nhà mình trên cơ nhà nó, chúng nó xin lỗi là hết. Nhưng mà sự đời thường lắm tréo ngoe, nếu như lúc ấy mình biết là chúng nó xin

đều, hoặc giả như anh mình cho hẳn chúng nó 40tr đi, biểu không các bố trẻ đi, thì mọi việc có lẽ đã không phức tạp đến mức này.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap3: Sa Lưới

Mặc dù nhà có lệnh cấm lên bar nhưng cái lệnh cấm này nó cũng giống kiểu bố mẹ ngày xưa cấm con cái "cấm mày chơi điện tử", "cấm mày bị điểm kém"..... hai hôm sau vẫn như thông lệ chị em mình lên bar nhảy nhót như thường. Run rủi thế nào hôm ấy mình lại đau đầu, lên tầng 4 ngồi chơi. Tầng 4 là tầng giám sát an ninh và là kho chứa đồ + luôn phòng nghỉ nữa, đang ngồi dán mắt vào màn hình vi tính soi các em Pr rót rượu chân ngắn chân dài ở bar bất ngờ mình thấy tầng 1 nhốn nháo, người đông vô kể, mấy ông trông xe bị bẻ quặt tay dí sát vào tường, đội bảo vệ cũng bị vô hiệu hóa. Mấy em chân dài ở quán nước chè gần đấy thấy có biến chạy toán loạn. Khoảng 30 chục người mặc cả thường phục và sắc phục bủa lên cầu thang, oto mui kín thùng trần đồ kín cửa quán bar, mình chỉ kịp rút điện thoại ra gọi cho chị hét lên " Cảnh sát đến chị ơi" Rồi không hiểu sao như có linh cảm gì đó chẳng lành, mình nhảy từ nóc nhà sang ban công nhà hàng xóm trú. Tiếng bass bên quán bar tắt lịm chỉ còn nghe tiếng người ồn ào huyên náo. Mình ngồi bên ngoài để ý thấy có ba bốn người cũng phi thân được lên nóc nhà như mình rồi nhảy ngay sang quán bia bên cạnh, loáng thoáng trông như ông anh rể mình. Ngồi im thin thít, khoảng hơn 1 tiếng, mà cảm thấy dài như cả thế kỉ. Không hiểu sao lúc ấy mình lại chạy nhưng có cái gì mách bảo mình rằng nếu lúc ấy ở lại thì sẽ không lành. Cảm giác vừa sợ bị công an phát giác vừa sợ bị chủ nhà phát hiện như một thằng ăn trộm khiến tim đập thình thịch và run liên hồi. Bắt đầu có tiếng người lố nhố dưới sân, tiếng xe máy nổ, tiếng nói, tiếng người say rượu... Mình thở phào, có lẽ êm, chắc chỉ là kiểm tra hành chính thôi. Điện thoại mình bất ngờ rung, chị gọi.

- Mày đang ở đâu?

- Em ở tầng 4 nhà bên cạnh, chị ở đâu?
- Tao ở trên sân thượng đây, sang đây tao bảo.
- Đợi em.

Mình leo mãi mới sang được tầng 4, rồi lại lóc cóc đi lên sân thượng. Chị mình đưa mình một bọc nhỏ rồi nói

- Mà cầm lấy cái này, tí nữa vào ngõ 101 đón tao, tao phải đi sang bên kia xuống nhờ cổng sau đây, mình bị lừa rồi em ạ, chúng nó sang đây vì vụ máy thăng cơ động, chúng nó làm đơn khởi kiện lên quận rồi, có cả số 7 về.

- Chị ơi cái gì đây?

- Khóa còng xe của anh Dũng, mà cầm lấy, tí nữa sẽ có đứa giả làm khách mang xe của anh Dũng ra, mà đèo tao đem xe đi giấu, người bị bắt thì để ra nhưng xe vào khám thì mệt đấy.

- Vâng.

Rồi mình đỡ bà ấy trèo sang nhà bên cạnh, cửa ban công mở ra, rồi vội vã ập lại,. Mình tiên tay ném mẹ cái khóa vào góc, nghĩ bụng " Đm đến nước này xe còn chả lo, lo đ' gì cái khóa còng này, vất đấy lấy sau còn rảnh tay leo xống".Mình leo đường ống nước ra sau ngõ.Đứng đợi phải 15 phút mới thấy bà ấy mặc bộ đồ thể dục (chắc mới thay) tay xách cái mũ bảo hiểm đi ra, bà ấy vỗ vai mình

- Đi nhanh em ơi.

- Về đâu?

- Mang lên bãi xe trường X gửi, anh Dũng dặn thế.

- Đừng chị, mang ra bãi xe nhà mình gửi đi. Bãi trường X hay có cơ động lượn qua lăm, em sợ chó cắn áo rách.

- Ukm, đâu cũng được, ông Dũng bị tóm rồi, sợ là mai cũng chưa qua được mà lấy xe. Đi đường nào an toàn thì đi.

Mình lên gas vọt đi, lại có tiếng điện thoại dồn dập, chỉ nghe thấy "chị mình vâng vâng , em qua ngay, anh cứ ở yên đấy".

- Quay lại chỗ 2A em ơi (tên một cái sàn nhảy cũ của nhà có cổ phần mình nhưng giờ đã phá sản ở cách bar mới khoảng 500m)

- Chị điên à, đang chạy không được, quay lại đây để chết cả lũ à?

- Phải quay lại, anh Bình có điều dặn dò, anh ấy phải ra đầu thú thôi, nếu không rất to chuyện bar sập mất.

- Chị quay lại thôi, đứng xuống vẫy taxi, em mang xe ra bãi, giờ ko thể đi đông được, chết hết.

- Được rồi, đi.

Mình thả chị xuống rồi rồ ga phóng nhanh ra bãi, gửi xe xong xuống sờ đến túi quần mới thấy mất điện thoại. Chết mẹ, lúc gọi chị trên bar xong mình quăng cả điện thoại chạy rồi. Mình phóng vội về 2A, nhưng ở đây không còn một bóng người. Định liêu quay lại quán bar xem tình hình thế nào, nhưng lại chùn tay. Cũng có thể chị về nhà trước, nên mình lại đi ngược về nhà, cửa đóng đèn tắt, không có ai hết. Đi ngang qua mấy quán karaoke, người đứng lối nhỏ hết ra cả đường, xe cộ lác đác, thi thoảng ngoài đường mấy em cave chạy về xóm trọ từng đoàn trông rất tan tác, có lẽ biển to đã ảnh hưởng đến dọc cả trục đường, các bên nghĩ là có đội kiểm tra liên ngành nên đi tránh động hết. Mình vớ được một ông đi ngược chiều trông quen quen chắc mới gặp trên bar hôm trước, hỏi han sơ qua tình hình, rồi mượn vội cái điện thoại gọi cho chị, vừa thấy chị alo, mình thở phào nói

- Chị ơi em bị mất điện thoại.

- Thằng này mày bị điên à? Tao giết mày bây giờ, mày đang ở đâu?-
Bà ấy hét lên.

- Em đang ở gần nhà.

- Về nhà ngay, đợi tao.

- Vâng.

Lúc sau mình thấy bà ấy ngồi sau một ông xe ôm về nhà, hai mắt sưng húp đỏ hoe vẫn còn run lẩy bẩy. Cửa vừa mở ra, đã đóng sập vào ngay. Chị nói thầm vẫn không giấu tiếng nấc

- Lên nhà đi ngủ, chốt trái cửa phòng tao lại, tao lấy ít đồ rồi đi ngay. Mẹ hỏi thì bảo là hai anh chị đi ăn đêm về muộn biết chưa.

- Dạ.

Mình làm đúng theo những lời chị nói, may mẹ không hỏi nếu không lại phải giải trình dài dòng. Xong việc không tắm rửa gì hết, thả người đến rằm một cái lên giường và ngủ.

2h đêm...Điện thoại reo âm ỉ. Mẹ gọi

- Dạ mẹ, anh chị đi ăn đêm...- Mình vẫn ngái ngủ, chưa kịp nghe mẹ nói gì đã trả lời trước.

- Câm đi, mang hết đồ nóng ném từ ban công sang nóc nhà hàng xóm nhanh, hình sự sập vào khám nhà.

- Vâng.

Mình cuống cuống vẫn cởi trần mặc quần đùi, chạy vội xuống nhà lục hết gầm tủ gầm bàn, gầm ghế ra dùi cui điện, phớt, súng bắn điện, cả hai khẩu airsoft chuyên đi khè bọn trẻ trâu cũng cho hết vào xô, chợt nhớ ra còn hai bình hơi cay dán dưới ghế cũng lột ra nốt xách vội xô lên tầng

tượng ném hẳn sang tận nhà hàng xóm cách đấy 1 nhà rồi vào ghế ngồi run như cây.

5 phút....10 phút....15 phút trôi qua, không thấy có động tĩnh gì, vẫn yên yên. Mình mới khẽ ngồi dậy ra bàn thờ thắp một nén hương. Lạ thật, mẹ vẫn ngủ như không có chuyện gì, có lẽ mọi thứ vẫn ổn, hoặc có thể mẹ mình đã quá từng trải đến độ thần kinh vững hơn bàn thạch. Rồi mình thiếp đi lúc nào không hay...

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 4: Chúng Mà Chưa Ngồi Lên Đầu Mẹ Được Đâu

Sáng hôm sau, nhà vẫn yên ắng, không có việc gì xảy ra cả. Xuống dưới nhà đã thấy mẹ đang ngồi bật máy đọc báo rồi. Mình len lén ngồi vào mép ghế sa long, không dám nói gì, mẹ mình vẫn một tay ấn phím, tay kia vẫn cầm cốc trà mắt chăm chú nhìn vào màn hình. Im im được một lúc, mẹ hỏi

- Đêm qua mà ngủ đâu?

- Con ngủ trên gác ạ, sao mẹ hỏi thế? Không phải mẹ gọi điện cho con ạ.- Mình ngạc nhiên.

- Tao tưởng sau khi tao gọi mà ba chân bốn cẳng trốn đi đâu rồi, vẫn to gan nằm nhà ngủ tiếp à.- Mẹ chép miệng mắt vẫn không rời màn hình.

- Ở nhà là yên tâm nhất rồi, với cả con có làm gì đâu mà phải trốn. Con cứ tưởng hình sự vào khám nhà nên ngồi đợi thôi.

- Hình sự nào vào khám nhà này. Nhà tao có phải là chuồng lợn đâu mà muốn khám thì khám. Có lệnh khám cũng phải có đưa báo trước cho tao chứ đừng nói nửa đêm nửa hôm đòi vào khám nhà người ta đâu.

- Thế sao đêm qua mẹ nói...- Mình há hốc mồm mắt tròn mắt dẹt.

- Vì tao không ngủ được nên tao không muốn có đứa đêm qua được nằm ngủ như lợn trên nhà, mà hiểu chưa - rồi mẹ đóng sập cái lap xuống, làm mình giật thót tim và nhìn thẳng vào mặt mình hỏi- Thế giờ anh chị mà đâu?

- Con không biết, anh chị đêm qua bảo đi ăn đêm con về trước.- Lúc đấy mình thật sự cuống đến mức không nghĩ ra được gì, có lẽ đây là câu nói dối cực ngu trong hoàn cảnh ấy, nếu lúc ấy đầu óc bình thường thì mình phải hiểu ra là chuyện mười phần thì mẹ phải biết tới 9 rồi, có khi còn biết sâu và rõ hơn cả mình.

- Đm mày- mẹ mình cười nhạt- Đến giờ phút này mà mày vẫn còn định bịt mắt bà già này à? Để tao nói cho mày nghe nhé, khoảng từ 12h tới 1h sáng đêm qua thằng Bình bị bắt ở 2A, sau đấy thì con Linh bị bắt ở bar cùng với 4 thằng bảo vệ. khoảng 12h30 đêm qua mày và con Linh mang 1 con xe ga ra bãi của nhà gửi, yêu cầu phủ bạt lên để tránh mưa. Còn chuyện gì mày giấu mẹ nữa không hả con?

- Con xin lỗi.- mình lí nhí nói.

- Khi tao và bố mày ngược xuôi buôn bán, vào tù ra tội chị mày vẫn còn nằm nhà quán tã, còn mày thì vẫn chưa cả lọt qua háng mẹ già này đâu con ạ. Thế mà giờ cũng tới lúc chúng mày sắp nhảy lên đầu tao hết rồi. Tai mắt của tao mọc khắp từ phường tới tận thành phố, có chuyện gì liên quan tới cái nhà này mà tao không biết? Chị mày còn bảo tao già, tao lắm cảm, tao đáo đẽ, tao thế này thế kia. Tao mà không thế để cái lũ phá gia chi tử chúng mày đập đổ cả cái nhà này à? Để tao nói nốt cho mày thông, cách đây ba hôm chúng mày đánh với cơ động tại ngã tư X. Mày tưởng tao không biết à? Chúng mày chưa về tới nhà tao đã được bọn trực ban trên phường báo cho hết rồi, chúng mày về nằm chống gọng lên giường, có mình con mẹ già này phải trần trọc thôi. Con mẹ già này giờ ngồi một chỗ, chúng mày đủ lông đủ cánh bay đi khắp nơi, bay qua cả mặt tao rồi.

- Con không có ý đó, con nghĩ đây là chuyện nhỏ, không dám nói sợ mẹ lo. Với cả con nghĩ anh Bình chị Linh cũng giải quyết ổn thỏa hết rồi.- Mình cúi gằm mặt không khác gì đứa trẻ bị bắt quả tang phạm lỗi.

- Từ khi tao giao lại cái nghiệp này cho vợ chồng nó, giao lại tất cả các mối quan hệ chưa một ngày nào tao yên tâm. Tao đã dặn là phải quan

tâm người này, người nợ, chúng mày bỏ ngoài tai hết. Sau lưng chúng mày, tao vẫn phải đưa tiền ông này, đút quà quà kia, đám cưới đám hỏi, tết nhất hiếu hỉ tao vẫn phải tự đi, chúng mày chỉ nghĩ tới việc chăm đám đàn em lau nhau của chúng mày thôi. Mình làm 10 thì chỉ ăn 7 thôi con ạ, đã xác định dẫn thân vào đây là phải có quan hệ, phải có ô dù, không thì mưa một trận thôi nát hết mái dẫy con ơi. Bây giờ xảy ra cơ sự này, chúng mày gọi ai, chúng mày dựa vào ai? Chúng mày nghĩ là bà già này ngồi yên rồi, định qua mặt hết tao? Tao biết nhưng cũng mặc kệ, cho chúng mày vấp ngã vài lần rồi mới khôn ra được. Nhưng tao cảnh báo chúng mày lần này là chúng mày ngã đau đấy, đau lắm đấy con ơi. Đêm qua hôm không phải đơn giản là bọn quận xuống đâu, mà là của thành phố đấy mày hiểu chưa? Có cả số 7 hồ Thiên Quang về đấy, mà hiểu như thế nghĩa là thế nào không? Tức là ngang với một vụ trọng án rồi con ạ. Lệnh hôm qua là do chính tay phó giám đốc công an thành phố kí đấy, mày biết tại sao không? Là vì giám đốc đang bận đi công vụ, chứ nếu không anh chị mày sẽ vinh dự được chinh tay giám đốc chiếu cố đấy. Mày tưởng tao nằm một chỗ bế cháu mà mắt mù hết rồi sao.

- Con trẻ con có biết gì đâu, mọi việc lớn bé trong nhà đều do anh chị với mẹ quyết định, con cũng không nghĩ là chuyện lớn đến thế hơn nữa chị Linh nói là giải quyết xong rồi, con không biết... ko biết thật...

- Giải quyết xong rồi.- Mẹ mình bĩu môi, cố tình kéo dài mấy chữ ấy- Cái ngu của chúng mà, là chẳng hiểu biết gì về pháp luật mà đã đòi qua mặt luật pháp, chúng mày đánh ai? Chúng mày đánh thằng ăn xin, con ăn mày ngoài đường à? Chúng mày đánh người thi hành công vụ, tức là chúng mày vấp vào mặt nhà nước rồi con ạ. Cái ngu thứ hai của chúng mày, là tin công an, công an người ta được học hành, được đào tạo bài bản, để nắm thóp cái lũ du côn chúng mày. Mày tưởng nó tới xin lỗi mày thật lòng đấy à? Đấy chỉ là kế hoãn binh, kế hoãn binh thôi con ạ, để chúng nó có đủ thời gian thu thập chứng cứ, lấy lời khai nhân chứng làm hồ sơ thôi. Ba ngày hôm nay, lúc nào tao cũng thấy có thằng hình sự ngồi ở quán trà đá bên kia đường, cả phố này nghĩ theo dõi nhà thằng Heo (thằng này bán hàng trắng gần nhà mình) chỉ có tao, tao mới biết là

nó đang nhìn vào nhà mình thôi. Nó nhìn xem nhà mà có gì, nhà mà làm gì, có đáng để sau này chúng nó hành không đấy con ạ.

Mẹ mình nhấp một ngụm nước chè, rồi nói tiếp.

- Chúng mà còn trẻ người non dạ, chúng mà tay chưa xòe đủ năm ngón đã đòi che mặt trời. Đáng lẽ khôn ra chúng mà ngay sau đêm hôm ấy phải chạy phường, chạy quận để vụ việc không báo cáo lên cấp cao hơn, lỗ bé thì dễ lấp. Tao nói cho mà biết, cái ngu thứ 3 của chúng mà là giữa ngã tư đông như thế mà dám đánh nhau to. Chúng mà có biết 1 cái ngã tư có bao nhiêu cái camera không? Bao nhiêu cơ quan chức năng quản lý mấy cái camera ấy mà biết không? Phường nó biết, Quận nó biết, Thành phố nó biết, Vov giao thông nó cũng biết. Kể cả chúng nó có lờ mắt đi cho mà, thì viên đạn kia bắn ra, ai chịu trách nhiệm? lên chợ giờ mua viên khác lắp vào à? Mà có biết trong trường hợp nào thì cơ động được nổ súng không? Chúng nó nói với mà một đấng nhưng trong báo cáo với cấp trên chúng nó phải viết sao cho có lợi nhất với chúng nó và khớp với camera kia kìa. Viết thế nào thì mà cũng phải tự đoán được rồi, chúng nó sẽ không kể tốt cho mà và nói xấu chúng nó trong cái báo cáo ấy đâu. Tao cũng nói cho mà luôn, tội chống người thi hành công vụ, đã mấy năm nay có chỉ thị từ cấp trên rồi, không có án treo đâu con ạ. Chắc chắn là vào kho đấy con ơi.

- Con biết con ngu dại rồi, chị em con đúng là chưa thể ra ngoài được, mẹ ơi mẹ cứu chị em con với.- Nghe tới vào kho là mình són cả nước mắt ra rồi.

- Cứu chúng mà.- mẹ mình lại cười chua chat- Sao mà nói ngu thế hả con, cho mà ăn bát cơm mà cứ như cho mà ăn bát c*t ý. Chúng mà là con tao, tao không cứu chúng mà thì đợi bà hàng xóm cứu à? Giờ tạm thời mà cứ ở im trong nhà đã, mà ló mặt ra bây giờ, mà cũng sẽ bị bắt. Tao sẽ lo cho chị mà trước. Chị mà không tham gia đáng kể vào vụ này có thể không bị tạm giữ, nhưng tao sợ là anh rể mà khó lắm con ạ.

- Vâng ...

- Đóng cửa vào lên nhà đi, để tao bắt taxi lên quận. Nhớ đấy, ai gọi cửa không được mở, nhất là thằng công an hộ khẩu. anh chị mà bị bắt như thế, tí nữa kiểu gì nó cũng tới xác mình lăng nhăng.

- Con biết rồi ạ.

Rồi mẹ mình bế thằng cháu đi ra ngoài và sập cửa cuốn, mình lại ngồi và run, còn run hơn cả đêm hôm qua khi đi trốn.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 5: Sợ

12h trưa, đói, đi nấu tạm bát mì, gọi là nấu nhưng thực ra mà úp nước sôi. Muốn nấu bát mì thịt bò nhưng lại không biết phải bật bếp từ như thế nào. Trước đến giờ chỉ biết đi đâu tới giờ cơm thì về cơm nước đã sẵn sàng, nếu về muộn quá thức ăn có nguội cũng sẽ có người đặt vào tận lò vi song mang ra cho. Hay hét lắm không về thì cũng tạt vào pizza hut, hoặc kfc, bbq... chưa bao giờ mình biết giá một suất cơm bình dân bên ngoài là bao nhiêu, gần như là ngoài cơm của nhà nấu ra mình ít ăn được cơm ở đâu khác. Không có chịu đựng được cái cảm giác nuốt cơm tù quá 1 tuần không, hay sẽ sớm phát điên phát rồ vì nó mất. Lo sợ là thế, rồi lại tự an ủi mình rằng, sẽ chẳng sao đâu, mình có đánh, có chạm vào ai đâu, hét quá bị thu xe, phạt hành chính là cùng, nhưng rồi lại lo sợ tiếp chị mình cũng đứng cạnh mình, còn ngồi sau mình giờ cũng bị bắt rồi, giờ này khéo cơm tù cũng chưa chắc đã có mà nhai. Lại sợ, lại lo. Sợ đi tù, sợ bị đánh thì ít nhưng sợ phải ăn cơm sống, rau xanh chấm nước muối thì nhiều. Điên mẹ nó mất rồi hay là ngu nữa không biết.

12h ngủ, bà giúp việc đến gọi cửa bấm chuông ầm ầm (nhà mình thuê giúp việc theo tiếng để trông cháu và dọn nhà thôi). Kệ, không thấy ai mở cửa khắc đi về. Chuông điện thoại bàn đổ dồn, dai thật đấy, mình cố trùm tai ngủ tiếp, nhưng sau 3 hồi chuông thì buộc phải vùng dậy quát vào điện thoại :

- Nhà cháu hôm nay không có ai ở nhà đâu (Nói ngu thế ai nhắc máy bàn không biết), bác về đi mai đến sau.

- Chị đây.

- Chị, chị ra rồi ạ?

- Uk, chỉ vào lấy lời khai nhân chứng thôi, chị đang ngồi với mẹ.

- Mẹ đâu, em nói chuyện với mẹ.

- Mẹ đi mua cơm gửi vào quận rồi.

- Vâng.

- Em nghe chị này, ra bãi mang xe ra quận được không, để bên công an hoàn thiện nốt hồ sơ, tối nay là mọi người được thả rồi.

- Có tin được không chị. Em sợ.

- Không sợ, chị được thả đây rồi mà, em mang xe qua rồi vào lấy lời khai, em có tên trong lệnh bắt đấy đừng trốn, nghe chị, sẽ được thả thôi chị được ra trước rồi này.

- Em phải hỏi ý kiến mẹ đã.

- Đừng nói mẹ, mẹ nói không ra gì đâu. Hơn nữa nếu em không lên thì rất phiền cho thằng Kiên, bố mẹ vợ con nó đang ngồi ăn vạ khóc bù lu bù loa lên đây này.

- Sao hả chị?- mình ngạc nhiên

- Nó bị bắt nhầm, vì người ta tưởng nó là em. Thôi em lên đi, mình là bề trên để liên lụy đến anh em, thì sau này có việc gì còn dám nhìn mặt anh em nữa không?

Chần chừ một lúc, rồi cái máu anh hùng rơm của mình lại nổi lên.
Mình nói chắc nịch

- Em làm em chịu, để em lên.

Bối tung cả tú lên tìm được con điện thoại ghê, lắp tạm cái sim khuyến mại vào mình nt cho chị và mẹ " Con (em) dùng số này, có gì gọi", sau đó thay quần áo, dắt xe ra ngoài, không quên đeo khẩu trang. Vừa đặt mông lên xe, thì điện thoại kêu ầm ,mẹ gọi.

- Tao dặn mày không ra khỏi nhà cơ mà?

- Sao mẹ biết? Mẹ nhìn camera ạ? (camera theo dõi nhà mình có một địa chỉ ip riêng trên mạng để khi đi xa vẫn có thể dùng laptop hoặc ip theo dõi)

- Mày không cần biết, quay lại nhà ngay. Nếu không đừng trách tao không nói trước, 30 phút nữa tao về. Rồi đi đâu thì đi.

- Nhưng...

- Muốn sống thì về nhà. Còn không tùy mày.

Mình đang định nói tiếp thì nghe tiếng cúp máy rụp một cái. Ngẩn ra một lúc mình đành gọi cho chị

- Chị ơi, mẹ nói...

- Chị biết rồi, em về nhà đi, mẹ vừa gọi cho chị.

- Chị nói với mẹ là em đi ạ.

- Không, mày từ giờ đi đâu nhớ nhìn trước nhìn sau, con mụ bán nước chè bên kia đường làm chim lợn cho mẹ đấy.

- Ôi mẹ tôi...

- Về nhà đi, đợi mẹ về rồi nói chuyện, chị ở đây.

- Vâng.

Mình lại quay xe về nhà, đứng trước cửa nhà, không quên nhìn xéo sang con mụ bán trà đá bên đường và bắt gặp mụ ấy len lén nhìn mình. Hai mắt gặp nhau ,mụ ấy cup vội mắt xuống, tay vội vàng hí hoáy bấm điện thoại. Sợ thật, từ những chuyện nhỏ nhặt thế này mới biết, có lẽ suốt mấy năm qua những gì anh chị mình làm từ lớn tới bé, có lẽ vẫn hoàn toàn nằm trong tầm nhìn của mẹ.

Mẹ nói đợi 30 phút nhưng mình đợi mãi không thấy về, lại ngủ gục ngay trên ghế salon. Trong mơ, đ' hiểu sao mình lại đang mặc bộ quần áo tù và ngồi bó gối trong góc cạnh nhà vệ sinh. Đám tù khác thì ngồi trên chia nhau chỗ đồ tiếp tế của mình (đoán thế vì thấy toàn gà quay, thịt nướng... hoa quả, những cái mình thích ăn) Khi tiếng chuông đồng hồ điểm 8 tiếng, 8 h tối, thì một ông đầu trọc ghé tai một đồng chí xăm trổ nói thầm gì đó, mình được gọi đến ngồi sát cạnh ban bệ, vẫn tư thế ngồi bó gối quen thuộc.

- tên gì, nhà ở đâu, sao vào đây.

Mình vừa há miệng chưa kịp trả lời thì đã ăn ngay một đá vào miệng hộc máu mồm. Có tiếng chửi rủa

- Đm mày, trưởng buồng hỏi mà dám không trả lời à?

- Em đang nói, em đang nói mà.- Mình rồi rít nói, tay bịt chặt miệng.

- Nói "lày", nói "lày".

Cứ mỗi tiếng "nói lay", là một cú sút vào bụng thốn tới óc. Cho tới khi ông đầu trọc khoát tay ra lệnh dừng.Mình lồm cồm bò dậy.Nói liền một tràng.

- Cháu tên Kiên nhà ở phố X, con bố A, mẹ B con nuôi bố C mẹ D (đây là tên bố mẹ nuôi của mình, cũng khá khét tiếng ở đất HN), tội chống người thi hành công vụ.

- Giờ muốn chống không?

- Dạ cháu không.

- Thế chào buồng đi.

Dứt câu khoảng chục thẳng lao vào đấm đá mình túi bụi, mình chỉ dám cắn răng chịu đau không dám hét một tiếng, không dám giãy, chỉ che mặt, chỗ nhạy cảm nhất dễ bị quản giáo hỏi. Đến đoạn này thì giật mình

tỉnh giấc, mồ hôi lạnh ướt hết sống lưng. Run, sợ, cảm giác đau đi từ giấc mơ ra ngoài đời thực luôn, buốt buốt. Rút điện thoại, 4h chiều, không biết làm gì, tự nhiên gọi điện cho con bạn làm trên công an thành phố.

- Mà y ơi, tao sợ.

- Cái gì thế? Tao nghe nhầm không đấy- Tiếng co bé nói xen lẫn âm thanh chộp chộp, trắc lại trốn nhiệm sở đi ăn.

- Tao sợ đi tù.

- Mà y đùa tao à? Sao mà đi tù? Mà y hồi trước vẫn tí tởn khoe là mong đi tù lấy tí số má ra ngoài để làm ăn cơ mà?

- Tao đang nói nghiêm túc đấy, sợ lắm, Tao vừa mơ đi tù, mồ hôi lạnh đầm đìa rồi đây này. Mà y làm ơn đừng ăn nữa, nghe tao nói được không, tao sợ lắm.

- Thôi được rồi, nói tao nghe, chưa bao giờ thấy mà y thế này cả? Có chuyện gì thế? Mơ thì làm sao mà khiến mà y sợ được. Tao nghe đây.

Mình kể một hơi dài đằng đặc tất cả cho nó nghe, chỉ thấy nó gật gù, ừ, vâng. Sau khi kể xong, nó mới nói

- mẹ mà y nói đúng đấy, mấy năm gần đây số vụ chống người thi hành công vụ tăng, cấp trên chỉ đạo làm căng và chặt, chắc chắn không có án treo đâu.

- Tao sợ.

- Mà y làm sao phải sợ, mà y có làm gì đâu? Theo mà y kể thì mà y cũng chỉ đứng đấy thôi mà, tội của mà y là không mang giấy tờ chỉ bị phạt hành chính thôi, tuy nhiên nếu mà y nói dối tao, thì tao không dám chắc, chống người thi hành công vụ không phải chỉ có đánh không thôi đâu, chửi, không cho khám xe, đẩy, chạm tay vào người chúng nó, nhổ

nước bọt... đại khái là bất cứ hành vi nào thể hiện thái độ quá mức đều là chống cả.

- Tao lúc ấy thật sự chỉ đứng xem, không làm gì hết, sợ sồn mẹ nó ra quần ý.

- Thế thì không lo, hơn nữa tao thấy nhà mày có cơ mà, mẹ mày không nở nhìn mày chết đâu, các chú các bác nhà mày đã về vườn hết đâu, mấy lần tao thấy mẹ với chú mày đánh xe lên đón các sếp tao đi. Có vẻ quan hệ tốt.

- Biết thế, nhưng vẫn sợ.

Đang ngồi nói chuyện thì tiếng cửa cuốn kèn kẹt cuộn lên. Mình nói vội vào máy " mẹ tao về" rồi cúp rụp một cái. Từng ô cửa lách cách hé ra, qua những ô thoáng nhỏ li ti đấy, mình nhìn ra: Mẹ về thật. Lại run run.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 6 : Tất Cả Trong Lòng Bàn Tay ?

Mẹ bước vào nhà, khuôn mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

- Lấy tao chai nước.

- Vâng- mình cun cút đi lên nhà.

Mẹ làm một hơi rõ dài hết non nửa chai, rồi mới quay ra hỏi mình

- Mà lúc này định đi đâu?

- Con định lên quận.

- Mà định đi đâu thú à? Ai đã nã mà mà mà phải ra?

- Chị Linh nói con mang xe lên và lên lấy lời khai để hoàn thiện hồ sơ. Tối các anh sẽ được thả, với cả thằng Kiên Hà Giang bị công an bắt nhầm, chị ấy bảo con phải có trách nhiệm với nó.

- Trách nhiệm- Mẹ cười khẩy- Nó có khiến mà có trách nhiệm với nó không mà mà đã phải sợ, định quân tử rờm à? Hay định anh hùng rờm. Công an bắt ai nó có bắt nhầm bao giờ mà mà đã phải lo nó chết thay mà?

- Mẹ nói thế là sao con không hiểu?

- Loại như mà, đẻ đau đ', mà cũng phải thôi, mà mà hiểu thì mà đã làm bố tao rồi.

- Con thật sự không hiểu? Hay là thằng Kiên đứng ra nhận tội cho con? Như thế sao được? Ít nhất là cảnh sát chúng nó cũng đâu có mù?

- Thôi được rồi, tao cũng phải nói cho mày biết chuyện nếu không thì mày lại trách tao là làm gì cũng qua mặt mày. Ngay sau đêm hôm mà chúng mày gây chuyện, tao đã biết là vụ việc nó không thể dừng lại ở mức đơn giản nên tao đã phải lo lót hết mọi việc đường đi lối bước trước cả rồi.

- Tức là việc công an bắt thằng Kiên là do mẹ làm? - Mình sửng sốt.

Và sau đó mình bị cuốn vào câu chuyện của mẹ....

12h trưa tại một quán café...

- Chị cũng biết là mọi việc không đơn giản, nên mới phải trông cậy tới các em. Thôi thì con đại cái mang, các em giúp cháu cũng là giúp chị.

- Mẹ mình khéo léo đẩy cái phong bì dày cộm về phía các chiến sĩ công an anh hùng.

- Chị làm khó chúng em quá, việc này nếu có sơ suất nhỏ gì, em sợ là bọn em khó giữ được cái áo này.

- Chị biết là khó thì mới nhờ đến chú, hơn nữa chị có bảo chú đưa nó trốn đâu mà chú đã phải sợ, chỗ tiền này coi như mời anh em bồi dưỡng, thằng Kiên nhà chị, lỗi nó nhỏ, xét thẳng ra thì sẽ không có án đâu, nhưng chị sợ vào hỏi cung nó không chịu được, chứ thằng Bình con Linh chúng nó lớn hết rồi, sẽ tự lo thân. Hơn nữa lỗi thằng Bình, chị biết có chồng cả chục cái như thế này các chú cũng chẳng dám giúp, nên chị có dám mở lời đâu. Đây chỉ là chị nhờ chú hộ chị 1 đêm, con chị nó còn non nớt không như bọn thằng Bình, chị cũng chưa muốn nó va vấp nhiều, rồi sau khi mọi việc chị lo xuôi xuôi, chị sẽ tự mang thằng Kiên đến cho các chú. Quan hệ của nhà chị với cấp trên thế nào, các chú cũng tự thừa biết. Chị lấy danh dự ra đảm bảo là không làm khó các chú đâu, mà cũng chẳng vì cái chuyện với vấn đề này, mà chị đem nó giấu biệt đi làm gì cho khổ nó, khổ chị mà khổ cả chú ra.

- Em biết là chị không làm khổ bọn em, nhưng...

- Chị làm thế này, nói thẳng ra là thương các chú, muốn tạo điều kiện bồi dưỡng cho các chú thôi, thứ nhất chuyện chị đã biết trước, chị không đánh động đến chúng nó, coi như là giúp các chú hoàn thành một phần việc rồi, chứ nhà chị dư sức lo cho cả 3 đứa nó đi du lịch vài năm, thứ hai chị cũng không phải là thân cô thế cô mà nếu có chuyện không lo được cho con tới nơi tới chốn, nhưng giết gà chị chưa muốn dùng tới dao mổ trâu, chuyện chưa ra đầu vào đầu chị chưa muốn đánh động các ngả làm gì, chạy việc thì chạy sát sườn cái đã. chú hiểu ý chị chứ? Nếu chú giúp chị, thì chỗ tiền kia chú cứ cầm, anh em bảo ban nhau lo liệu, chị có thể kí giấy đảm bảo cho chú, còn không chị xin về vậy, chị vẫn lo được cho con chị yên ấm trong quận, nhưng sợ khi ấy thiệt chị, thiệt cháu lại thiệt cả chú thôi.

- Chị đã nói thế thì em xin vâng, nhưng mong chị đúng lời cho.

- Rồi, chị đã làm việc chú em cứ yên tâm thôi.

5h chiều tại phòng khách tầng 2 nhà mình

- Cô cứ yên tâm, cháu với Kiên là anh em. Cô đã nói thế, cứ để cháu nhận hết, tội này cùng lắm chỉ 6 tháng, cháu quen rồi, mong cô và các anh bên ngoài chiếu cố vợ con cháu.- ông Kiên Hà Giang sốt sắng. (từ giờ viết tắt là KHG)

- Cháu cứ bình tĩnh, việc đâu có đó, cô không ép cháu tới chỗ tù tội đâu mà sợ, sẽ không ai phải đi tù cả, chuyện con con thế này nằm trong tầm tay nhà cô, sao cô lại để các cháu khổ được chứ.- Mẹ mình cười nhạt, chắc cười cái sự xốc nổi của tuổi trẻ.

- Cháu biết, nhưng nếu cần cô cứ bảo cháu, cháu sẵn sàng đi thay em.

- Cháu cứ bình tĩnh, nếu mà cho người đi thế thân được, thì mấy ông như Năm Cam làm sao phải đi tù, cho dù cô muốn, cháu muốn, thẳng con cô muốn nhưng công an mà không mù thì cháu có muốn đi thay

cũng không được đâu. Cô chỉ cần nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, nếu có người bắt nhầm cháu, cháu cứ đứng yên đấy, giả như không nói gì. Bắt nhầm, tự khắc rồi sẽ thả. Đợi đến khi các cháu yên vị trong quận rồi, cháu muốn kêu, muốn khóc thế nào cũng được. Còn đây- Mẹ mình cầm một sấp polime đưa tận tay ông KHG- gọi là có chút tiền bù cho thiệt thòi của cháu, nhà cô cũng không dư dả gì, nhưng không để cháu thiệt.

- Cô ơi, an hem với nhau sống vì tình vì nghĩa, cháu giúp cô cũng là giúp anh em, mặt mũi nào dám cầm tiền.- Ông KHG nói thế nhưng theo mẹ mình tả, thì mắt đã sáng lắm rồi, nước dãi chỉ ừng ực chảy ra, sợ lúc đấy mà bảo thôi thế cô cảm ơn chắc nó ra đường đâm vào oto tự tử mất.

Mẹ mình vẫn cười nhạt, như mọi khi, cái đấy là nụ cười xã giao của bà, chứ chẳng phải khinh thường hay ý cười đều gì

- Thôi cháu cứ cầm lấy cho cả cô và cháu yên lòng, chuyện đâu rồi có đó. - Khi ông KHG đưa hai tay nhận số tiền miệng xin rồi rút, thì mẹ mình mới giữ chặt lấy và khẽ trừng mắt- Tiền cô đưa cháu, nếu có chuyện gì xảy ra, thì coi như cô cháu mình đã bàn bạc với nhau rồi, còn nếu không có gì xảy ra, thì coi như cô cho mẹ con cu Tý, sống mà để bụng chết mang đi, nếu cô phong phanh nghe thấy gì lọt tới tai cô thì cô cháu mình rất khó nhìn mặt nhau, cháu hiểu ý cô chứ. Chuyện hôm nay cháu nhất định phải biết mà coi như không biết.

- Vâng vâng cháu hiểu- Ông KHG xun xoe.

Nghe tới đây thì mình ngạc nhiên hỏi

- Nhưng mọi chuyện trơn tru là do tối hôm ấy con trốn được, nếu tối hôm ấy con không trốn được thì có phải mẹ đã phí tiền lo cho con không?

- Mà nhìn lại xem, cuối cùng thì tối hôm ấy tất cả đều đã trốn, chỉ có điều có bị bắt lại hay không thôi. Còn nếu tối hôm ấy mà không có ý

định trốn thì coi như tao đã đẻ phải một thằng con ngu, mà đã đẻ phải đứa con ngu thì mất nhiều lắm con ạ, tiếc gì mấy triệu lẻ.- Mẹ lắc đầu.

- Nhưng nếu hôm đấy có người lỡ lời thì mọi chuyện cũng hỏng..

- Trong bar lúc đấy nếu biết thì cũng chỉ có anh em, bạn bè của mày, nếu thật sự là mày quá ngu dốt đến mức chơi với những thằng vừa ngu vừa có ác ý như thế, hoặc anh chị em mày chưa đủ uy để khiến tất cả những đứa đứng trên đất nhà mình dù xấu dù tốt phải ngậm miệng thì bỏ tiền ra cho chúng mày cũng phí của thôi. Giờ thì câm miệng lại ngồi đấy, có kết quả thì mày đèo tao lên quận.

Mình im lặng, mẹ mình đã chấp nhận đánh một canh bạc nhỏ với mình? Không, phải rất lâu sau mình mới hiểu con người mẹ mình không bao giờ bỏ ra đồng tiền mà chưa biết rõ được kết quả sẽ như thế nào, và mặc dù nhà mở sới nhưng bà lại cực ghét cờ bạc, may rủi, Nói với mình là như vậy nhưng thực ra là bà đã biết quá rõ những gì mình làm, những ai mình quan hệ để nắm thóp được tất cả. Tất cả đã nằm trong suy tính của mẹ hết rồi.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 7: Người Tính Không Bằng Trời Tính

Khoảng 5h chiều thì có một ông mặc thường phục đến đứng nhìn nhìn ngó ngó trước cửa nhà, Mẹ thấy vậy sai mình xuống mở cửa dắt xe vào trong và dẫn lên phòng khách. Vừa nhìn thấy mẹ, ông kia đã xun xoe

- Em chào chị, may quá lại gặp chị ở nhà.

- Chả ở nhà thì đi đâu, tôi có đi làm công ăn lương nhà nước vất vả như các chú đâu- Mẹ mình cười, tay vẫn chậm chậm pha ấm trà.- Kiên chào chú chưa, chú đây là chú Long, làm trên công an quận, đang thụ lý vụ của nhà mình.

Mình lí nhí chào rồi, ngồi tọt vào một góc, hóng chuyện.

- Chuyện chị nhờ em chắc là xong xuôi hết rồi chị ạ, giờ chị dẫn cháu ra đây kí một phát vào phần nhân chứng thôi, thế là xong chị ạ. Sẽ không phải hỏi cung, hay tạm giữ gì đâu.

- Rồi, chú em cứ bình tĩnh, xong ấm trà này đã rồi đi, nếu là nhân chứng thôi thì ai kí mà chả được. Chị còn biết chuyện các chú còn lấy lời khai của người không ngồi ở đây cơ.Sao lại cứ phải bắt thẳng cu này ra làm gì, nó trẻ con trẻ mỏ có biết gì đâu.

Lúc mẹ nói câu này, mình có phần hơi khó hiểu, nhưng về sau mình sẽ giải thích sau.

- Ấy chết, chị chiếu cố cho bọn em, đúng người đúng việc thì thôi, không sau này ai lật lại hồ sơ thì có phải chết bọn em không.

- Thôi được rồi, chị trêu chú thế thôi, chứ chị biết là phải đúng người đúng việc, chú ngồi đây chơi uống nước, đợi chị chút.

- Vâng vâng...

Mình ngồi co vào một góc, tay nghịch nghịch cốc nước. Ông Long thụ lý thấy vậy cũng hỏi lung tung vài câu, cháu học trường nào, năm mấy, dạo này nhà làm ăn khá không... đại khái là vu vơ giết thời gian. Một lúc sau mẹ mình đi từ buồng ra tay cầm cái phong bì dày cộp đặt lên bàn.

- Đây là có tí chút gọi là đưa chú xe cộ, nước non quan hệ.

- Vâng em xin chị.

- Thế giờ chuyện như thế nào rồi, chú nói cho chị nghe để chị còn biết đường yên tâm.

- Dạ, chuyện của cháu nhà mình thì 100% yên tâm, bọn em làm gọn, cực gọn, hơn nữa hai cháu cũng không làm gì quá đáng, tạm thời sẽ xử phạt hành chính vi phạm giao thông, nếu nhà mình mang được cái xe lên hộ bọn em nữa thì tốt quá, bọn em sẽ làm sạch hồ sơ, không thì coi như là xe hôm đấy mượn ai đó, giờ trả rồi, bọn em sẽ loại khỏi hồ sơ ngay và đưa hai cháu cùng một số người khác thành nhân chứng. Kí vào biên bản làm chứng vậy là xong. Tuy nhiên vụ của thằng Bình và thằng Dũng thì phức tạp hơn, camera quay lại chính xác từng hàng động, nếu nặng thì sẽ khép vào chống người thi hành công vụ, nhẹ thì tội gây rối trật tự, nếu có động lực - Lão này nhấn mạnh hai chữ đầy đầy ắp ắp- anh em hình sự sẽ làm sao cho gọn và đẹp nhất chỉ để bị xử hành chính thôi là xong. Hơn nữa việc lấy lời khai của hai ông này chưa xong, xe thì vẫn chưa tìm được, thằng Bình thì ngoan ngoãn hơn nhưng thằng Dũng thì cứng đầu lắm, an hem đang rất vất vả.

- Cái xe...- Mình vừa buột miệng định nói, nhưng chưa dứt lời thì đã gặp ngay cái lườm mắt của mẹ.

- Thôi được rồi, chuyện của hai đứa này thì lại phải bản bạc thêm với nhà bên kia đã, tội hai đứa nó bóc tách khó hơn, không phải một sớm một chiều được, Còn chuyện động lực, chú yên tâm, các chú cứ động đi rồi chị sẽ có lực - nói rồi lại thấy mẹ rút thêm một cái phong bì dày cộm nữa trong túi ra- Còn đây là có ý nhờ, khi nào có cơ hội nhờ chú tác động giúp đến sếp, nói với sếp là có bà chị bên vợ muốn mời sếp đi giao lưu một chút.

- Dạ dạ...- Lão Long chấp hai tay vào nhau xoa xoa.

- Thôi chú cứ về trước, đến giờ hoàng đạo, chị với cháu sẽ lên.

- Vâng, chị lên nhanh giúp chúng em hoàn thiện hồ sơ, mọi việc nhanh gọn ạ.- lão lại cười mắt híp lại, hiện rõ bộ mặt của một con lợn thềm tiền.

- Rồi, chị em làm việc với nhau, chú cứ yên tâm ở nhà chị.

Mình đóng cửa cho lão xong, rồi chạy lên nhà, vẫn thấy mẹ ngồi bấm tay nhăm nhăm tính. Nhìn thấy mình mẹ nói

- Chị em chúng mày, giời xui đất khiến thế nào, mọi hôm hung hăng là thế mà hôm ấy lại đứng im không động chân động tay. Năm nay hai đứa sao Thái Dương, gặp tai ương đều tai qua nạn khỏi, có quý nhân phù trợ. Tháng 6,7 là tháng thái dương sáng nhất, gặp họa sát thân cũng từ dữ hóa lành. Quả nhiên là đúng. Nhưng tao sợ là sợ thằng Bình kia kìa, đầu năm đi xem, đã biết vận biết hạn, Tháng 6, tháng 7 sao chiếu đỉnh đầu,tai ương vô kể, không bị quan hàng thì khóc tang thương.

- Thôi thôi mẹ bớt nói tương nói số đi, con đau đầu lắm.- Mình nhăn mặt.

- Đầu năm tới giờ rủ nó đi HongKong, nó không đi, đi Sài Gòn nó cũng không đi. Cứ liên mồm nói là năm nay con đen, chỉ ở nhà thôi, công việc giao hết cho an hem làm rồi, mà cuối cùng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà nó giấu tao bỏ tiền góp vào kia. Thôi thì nó cũng là

cái số, không tránh được, thấy họa gặp quan rồi thì tránh khóc tang thương.

Mình thở dài nảo cả ruột, giờ này mà còn tướng tướng số số. Mẹ mình tuy quyết đoán nhưng lại tin vào tướng số. giờ mà thầy nào nói ở trên cái nền nhà này có họa diệt thân, khéo bà ấy cũng dám bán xới cái nhà này đi mà chui vào góc vào ngách nào ở mất.

- Con Linh vừa gọi điện nói gì mà?

Bất ngờ mẹ hỏi làm mình giật bắn cả mình. Miệng lắp bắp

- thì chị ấy nói mang xe lên cho công an, với cả con cũng lên trình diện để hoàn thiện nốt hồ sơ.

- Xe thì không việc gì phải mang cả, tất cả những gì của mà và con Linh đều không nằm trong hồ sơ.

- Không, là xe của anh Dũng.

- Sao chúng mà lại cầm xe của thằng Dũng?

- Đêm hôm ấy chị Linh dặn con mang xe đi giấu, sợ công an thu xe.

- Mà đưa điện thoại tao nói chuyện với con Linh.

Mình lấy máy bấm số cho mẹ, gọi đến chục cuộc, máy báo bận. Bà lại quay ra nhìn mình

- Xe của người khác, không nên tùy tiện sờ tay vào, rồi sau này có chuyện gì nó lại đổ lỗi lên đầu nhà mình, hoặc giả sử cái xe ấy có vấn đề gì thì mà lại là người gánh hạn thay.

- Xe mà cũng có số cơ ạ, hic. Những lúc thế này mẹ đừng thế được không?- Mình nhăn mặt.

- Xe nó có số khung, số máy, số biển đấy con ạ. Mà tưởng mang xe lên công an mà đơn giản à? Người ra có khi chưa chắc xe đã ra được

đâu, rồi lại tạo cơ hội cho chúng nó làm tiền mình. Hơn nữa xe của vụ án thì sau này rất có thể sẽ bị đóng thêm số vào sổ khung, sổ máy. Giờ mà đã nhận giữ xe người ta, nếu cái loại wave rẻ tiền thì tao không cần nghĩ, nhưng với những cái xe này, của những người như thế này, tao sợ nguồn gốc chưa chắc đã rõ ràng, biển số chưa chắc đã chuẩn, giấy tờ thì nhập nhèm, lại không biết có chính chủ không? Có vấn đề gì thì ai gánh ?

- Giờ phải làm thế nào ạ?

- Cứ lên công an đã, xe cộ phải bàn bạc thống nhất chắc chắn giữa hai bên, nếu không gặp được thằng Dũng thì phải nói chuyện thỏa thuận được với gia đình nó. Những lúc như thế này nóng là hỏng.

- Vâng.

Mình theo mẹ lên quận vào đúng cái giờ gọi là hoàng đạo nhất. Tạt vào quán café đối diện công an quận, đã gặp ông Long mắt híp ngời châu chực từ khi nào.

- Chị cứ yên tâm đi, cháu đi theo chú, không sao, đâu kí vèo cái là xong ý mà.- mắt lão vẫn híp lại nhỏ như hai sợi chỉ.

- Vâng.- Mình nói mà tim đập như trống trận.

Bước qua cánh cổng sắt nặng chình chịch, qua phòng trực ban, mình đi tiếp vào một phòng lớn khác với những hàng ghế dọc dài từ thời bao cấp. Đây là nơi tạm giữ những đối tượng vừa bị bắt chưa có lệnh giam. Không khí lạnh và im lặng như nhà đám. Mình bước vào, thấy anh đang bị còng ở một đầu, còn ông Dũng thì ở đầu khác, ở dãy ghế cạnh bàn làm việc có mấy ông bảo vệ quán bar đang ngồi, mặt tái mét sợ sệt, dù không bị còng tay. Bên trong kia là phòng hỏi cung. Có thể ai vào đây nhiều sẽ quen còn mình thì rùng mình liên tục, lạnh lạnh sống lưng dù bây giờ đang nằm giữa đợt nắng nóng oi bức của tháng 7. Ông Long vỗ vai mình và vẫn híp mắt

- Bình tĩnh, ở đây đợi chú.

Rồi ông ấy đi vào cái hành lang phía trong. Mất hút.

Mình đứng như trời trồng cạnh cái bàn. Đứng thì thấy hơi chướng mắt mọi người, mà ngồi thì chẳng biết ngồi vào đâu. Một chị công an già cỡ u40 nhìn thấy chắc ngứa mắt lắm rồi quát khê nhưng lại cực có độ gần

- Ngồi xuống.

Mình quỳnh quáng ngồi mẹ nó cạnh thằng anh, hai an hem bắt đầu to nhỏ

- ăn chưa ạ?

- Rồi, được mang cơm ngoài vào.

- Có bị đánh không?

- Có, đau. Cứ ức nó phang nhưng thằng Dũng bướng bị đau hơn. Nhất định ông ý không khai, bị cách ly một chỗ

- Thế mấy người còn lại thì ngồi cạnh nhau?

- Ừ.

- Vào là đánh ạ.

- Vào là đánh, mấy thằng kia cũng bị đánh. Đánh hết. Nhưng mà chúng nó mới đc tháo còng, tao thì chưa.

- Mẹ bảo là anh với anh Dũng vào hồ sơ rồi, bọn em được tha.

- Đ..m.. nhọ quá

- Đêm qua ngủ ở đâu?

- Ngủ đây chứ đâu, chưa có lệnh chưa được vào buồng. Buồng ở đằng sau kia kìa, cuối hành lang. Tối như hũ nút. Ngồi ngủ, thằng nào nằm nó

đánh bỏ mẹ. Ngáy thì miễn ngủ luôn.

- Đái ỉa gì chưa ạ

- Rồi, có vệ sĩ theo chùi đít cho.

- Vãi, có khi nào bà kia dẫn đi không?- Mình nói đùa, không nhịn được cười mắt nhìn về phía chị già vừa quát mình.

- Tao thì chưa, nhưng mà lúc hết người thì thằng kia được rồi.

Nói rồi hai an hem bùm miệng cười. Bất ngờ chị già hất mắt lên nhìn thấy, chị ấy thả cạch cái bút xuống. Tiếng rơi nhẹ thôi nhưng khổ nỗi phòng lại quá im khiến cả lũ giật nảy mình mắt ngơ ngác. Tiếng chị lại lạnh băng trong không trung

- Muốn nói chuyện không? Cho vào kia nói chuyện nhé?- Chị chỉ thẳng tay về cái phòng hỏi cung bên trong.

Mình thấy vậy cười cầu tài, ông anh chắc chắn tay như kiếu vái phật (bị còng mà) ra điều xin lỗi. cũng lúc đó anh ông Long bước ra gọi tên mấy thằng bào vệ một, từng thằng một vào rồi ra. Rồi tới lượt mình. Vào kí vào cũng đi ra, thậm chí mình còn chưa cả kịp đọc và cũng chưa biết có những ai kí cùng mình. Tả qua chút về cái phòng hỏi cung. Hoàn toàn trống trơn, sơn vàng, có một cái đèn treo lủng lẳng trên đầu, đèn sợi đốt. Một anh công an, ngồi đối diện mình trên một bộ bán ghế Y HẾT NHƯ BỘ BÀN GHẾ GIÁO VIÊN mà hồi cấp 1, cấp 2 mình hay thấy ý, tức là có chân có mặt và không có ngấn. Một ông còn lại sẽ đi lòng vòng quanh đó. Khi mình bước ra thì thấy anh nhìn lên, kéo tay lại nói

- Bảo mẹ cứ yên tâm, mọi việc đã có các anh lo.

- Vâng...

Mới nói đến đây chưa kịp nói gì thêm thì một cái dùi cui thúc vào nạnh sườn sau lưng mình. Tiếng vẫn đanh và nhẹ, ngắn gọn nhưng dễ hiểu

- Đi.

Khi mình bước ra ngoài thì thấy mọi người đã tụ tập đông đủ trước cửa quán cả rồi. Bên cổ đông của quán bar cũng góp vài người, vợ chồng của mấy ông bảo vệ, bố mẹ mình, bố mẹ và vợ ông Dũng, Giám đốc bar...

Vợ chồng gặp nhau có người khóc khóc tủi tủi mấy ông chồng phải quát lên mới thôi. Tất cả ra ngồi hết bên bàn uống nước rồi chụm đầu vào nói chuyện

- Sao hai thằng kia chưa ra?

- Em thấy bảo là chưa hoàn thiện được hồ sơ.

- Đã mang xe lên chưa, xe ai giữ

- Em.- chị mình lên tiếng rồi quay sang mình hỏi- Mà có mang xe lên không?

- Mẹ bảo phải hỏi ý kiến người nhà anh Dũng đã. Sợ mang lên có nhiều vấn đề.- Mình nói.

- Cho cô nói chuyện với vợ thằng Dũng một cái.- Mẹ mình nói xen vào.

- Cháu là chị gái Dũng đây ạ, đây là bố mẹ cháu.- Một bà xăm hình con bướm trên cổ tay nói.- Vợ Dũng đang ở dưới bar, vợ Dũng là quản lý PR dưới đây ạ.

- Quán vẫn hoạt động à?

- Vâng anh em đêm qua họp và thống nhất với nhau vẫn để quán hoạt động, bố (bố nuôi của mình và của anh em) có nói là đây là bộ mặt của anh em, dù có lỗi, không có khách cũng phải làm không thì không dám nhìn ai nữa.

- Thôi được rồi, chuyện của quán cô không quản, nhưng cô muốn hỏi cháu về cái xe của Dũng, cháu có biết rõ về cái xe ấy không? Nếu giả sử xe không rõ ràng, hoặc có vấn đề gì mang lên thì lại gánh thêm tội đấy. Hơn nữa đã mang những loại xe này lên đây thì chấp nhận lúc ra rất khó khăn có thể mất khoảng chục tr mới xin được xe ra đấy.- Mẹ nói.

- Xe không chính chủ đâu cô ạ nhưng em cháu nó mua của người quen, cô yên tâm, nếu cần có thể khai là tối hôm ấy mượn xe rồi bảo thằng kia lên làm thủ tục xác minh cũng được. Còn lấy xe thì không sợ, nhà cháu có người quen trên này mà. Giờ cháu chỉ mong cho em cháu ra nhanh, bên công an bảo làm gì thì cháu làm nấy cho nó nhanh hoàn thiện hồ sơ, chứ một ngày không có em cháu thì chúng cháu lo lắng không yên, mấy hôm nay mới khai trương sợ nhiều vấn đề, hôm đầu đã nghe tin đồn là có đứa định lên gây sự phá bar rồi nên cũng sợ lắm, giờ chúng nó mà biết em cháu đi, nhà đang loạn, sợ lại lên kia quậy tung lên. Cô cứ mang xe tới đây cho cháu, cháu sẽ có trách nhiệm mang vào trình quận.

- Thôi được rồi, Kiên- quay sang mình- Mà lấy xe máy đèo chị ra bãi lấy xe.

- Vâng.

Rồi mẹ kéo tay mình lại nói thêm : " Mà cứ để chị ấy tư đi, tự lấy xe tuyệt đối không ngồi vào đấy, dặn chị có gì bất lợi trong xe thì bỏ ra, nhớ chưa?"Mình gật đầu, rồi lấy xe đèo thẳng bà kia ra bãi.

- Xe đây hả em.

- Vâng chìa khóa đây chị, em phải dặn mấy ông kia che bạt lên đấy. Chị ơi, chị xem cốp xe có gì không thì bỏ bớt ra nhé.

- Ukm.

Mình thấy bà ấy lục lục cốp sau rồi lại lần ra cốp trước, loay hoay nhìn nhìn ngó ngó mãi. Đm chả nhẽ lại tìm cái khóa còng à?

- em ơi, anh Dũng có gì cho em nữa không

- Không chị ạ.- Mình định nói là còn cái khóa xe nữa nhưng nghĩ bụng chắc đ'phải, nhà này không đến nỗi chi li tính toán đến mức nước sôi lửa bỏng thế này mà vẫn lờ tìm cái khóa xe mấy chục nghìn đấy chứ.

- Ukm, thế thôi.

Mình đi sau áp tải bà ấy về trụ sở công an quận. Rồi để bà ấy vào làm thủ tục, mình ngồi ngoài với mẹ và chị. Thấy im im chị mình đùa

- Giờ lại thấy hai ôm lù lù vỗ vai đằng sau nhể? Giật mình chết mất.

Mẹ mình bĩu môi.

- Thế sáng nay bên mình đã đi những cửa nào rồi?

- Đi rồi, đi xong hết rồi. 30tr. Người ta bảo tí thả thôi.

- 30tr, rồi còn tao còn mày, mày xem, không đơn giản thế đâu con ạ. Riêng cái xe kia mà dắt vào đấy, rồi lẳng nhẳng sau này xin ra cũng mất 10tr. Con dream của thằng Hải, ngày xưa vào đấy chúng nó quần cho nát như bã, hết thằng này tới thằng kia lấy đi. Lúc xin ra cũng hết 3tr đấy con ạ. Xe này nó không như xe vi phạm giao thông, không có bến bãi gì cả. Nó thích cho lấy lúc nào thì lấy, không thì cứ đợi, chừng nào việc của người nhà mình còn chưa ngã ngũ nó cứ bảo sếp không giải quyết thì ăn c*t nó à?

- Nhưng mà giữ người cũng chỉ được 24h thôi. Cùng lắm thì 1h đêm nay là phải thả người rồi.- Chị mình cãi.

- Chúng mày nghĩ đơn giản quá, đấy là giữ người, riêng giữ người thì là 24h nhưng nó không nhất thiết là đúng 1h bắt thì 1h thả, có thể là đêm tối, nó cho tới trưa mai thả cũng được. nhưng còn nếu giam.khi mà nó thấy hết thời hạn giữ mà chưa xong việc, Quận nó có thể kí cho chồng mày vài cái giấy 3 ngày.Mày biết mấy cái buồng kia để làm gì không?

Không phải là để xây cho đẹp đâu con ạ.- Mẹ hất hàm chỉ về phía mấy phòng tạm giam.

- Nhà anh Dũng có chơi với quận mà con cũng nói chuyện với mấy thằng hình sự rồi, chúng nó bảo là xong xuôi là thả thôi. Thằng Sơn ý, nó mấy lần lên bar nhà mình, con lạ gì, nó cũng làm bên điều tra của quận. Chính nó dắt tay bọn con tới nhà cấp trên.

Đúng lúc ấy thì điện thoại mẹ mình lại reo, cắt ngang cái cuộc cãi nhau đầu đầu này. Chỉ thấy mẹ Alo, ậm ừ một chút, mình thoáng thấy mặt mẹ có hơi biến đổi rồi lại bình thường như cũ. Linh cảm như có chuyện gì đó không lành, mình quay sang nhìn chị và cũng bắt gặp cái nhìn ái ngại của chị tương tự, có lẽ bà ấy cũng cảm thấy như mình.

- Mấy đứa ở quán bar đâu hết rồi?

- Mấy đứa mới ra thì về nhà nghỉ rồi, còn một ít thì về bar, hôm nay bar vẫn làm việc mà. Còn mỗi nhà mình thôi, con nhận ở đây trông, khi nào các anh ra thì gọi mọi người mang hoa tới đón.- Chị mình lại toe toét

- Cho mẹ nói chuyện điện thoại với người nhà thằng Dũng.

- Vâng, để con gọi cho chị Hằng (cái bà mà mình vừa đèo đi lấy xe), chị ấy là giám đốc bar nữa có gì mẹ cứ nói với chị ấy là đúng nhất.

Mẹ mình cầm máy.

- Alo, Hằng à? ừ, cô là mẹ cái Linh đây. Cháu ra chỗ nào yên yên một tí nói chuyện được không ồn quá tai cô kém....Ừ thế này Hằng nhé, cô vừa có điện thoại từ quận gọi ra, vừa có cuộc họp khẩn kết thúc cách đây mấy phút.... Ừ, giờ cô mới chỉ biết là người ta đổi thụ lý thôi, chưa rõ mọi chuyện thế nào nhưng có vẻ không tốt lắm...Không nội dung cuộc họp thì cô không được biết, người ta nói vẫn tắt thế thôi, thay đổi thụ lý và làm lại hồ sơ... Rồi, cô cũng biết là nhà cháu có người trong đấy, nếu là thay đổi tốt cho người nhà mình thì cũng tốt thôi, nhưng cô báo trước cho cháu thế... Thôi được rồi, nếu thế thì có chuyện gì cô sẽ gọi cháu.

Rồi mẹ mình cúp máy ném cái điện thoại ra bàn. Chị mình lo lắng hỏi

- Có chuyện gì thế mẹ?

- Không phải tự nhiên mà người ta lại đổi thụ lý, trừ khi có chỉ đạo từ cấp cao hơn.- mẹ nói và lần đầu tiên hôm nay mình nghe giọng mẹ có chút gì đó lo lắng

- Mẹ nghĩ là có chuyện gì ạ? Liệu có sao không?

- Chúng mày sáng chạy chọt ai rồi?

- Bọn con đến đặt vấn đề với cấp cao nhất quận rồi ạ.

- Chạy thế là sai rồi, một quận có 3 phó phụ trách điều tra, hình sự và hộ khẩu, đáng lẽ vụ này chúng mày phải đi gặp ông làm hình sự thì có thể sẽ xuôi xuôi nhanh. Nhưng thôi, chắc chắn là sáng nay ông ấy đã nhận lời chưa?

- Ông ấy nói là sẽ chiếu cố, bọn con cũng đã đưa chút ít gọi là rồi.

- Vậy thì sau ngày hôm nay, nếu có chuyện gì, chúng mày phải nhớ, bám chặt chân ông ý, bám thật chặt vào.

- Vâng.

Điều đáng tiếc là những ngày sau này, thì chị mình đã quên không nói lại điều này với anh chị em trên bar để mọi chuyện khó cứu vãn hơn rất nhiều.

Đang ngồi thần thờ nhìn trời nhìn đất nhìn mây thì bất ngờ, một con inova đỗ xích trước cửa công an quận. Lập tức bốn chú sự mặc thường phục nhanh chóng giải anh mình và ông Dũng ra, tay vẫn bị còng. Mình hoảng hốt

- Chị ơi anh Bình ra, anh Bình...

Chị ngơ ngác nhìn ra rồi hoảng hốt bật dậy

- Anh ơi, anh ơi, sao thế này sao lại thế này.

- Sao chẳng gì nữa, đi khám sức khỏe rồi con ơi, nhập kho rồi.- Mẹ mình cũng vội vàng chạy ra.

- Anh ơi, các anh giải chồng em đi đâu thế này- Chị mình níu tay một ông mặt non non tầm 8x, chắc là ông người quen mà chị nhắc tới- Em mang xe lên rồi mà, bọn em ký hết rồi cơ mà.- Nói thật đến đoạn này bà ấy mếu lăm rồi chán chả muốn tả nữa.

- Bị lừa rồi, mà bị công an nó lừa rồi con ơi là con.

Mọi người nhốn nháo bầu quanh, phần lớn là người bên mình. Anh hem rút điện thoại ra gọi báo loạn hết cả lên. Ông công an người quen kia không nói gì, lảng lảng lên xe. Một ông dáng to béo bệ vệ ra xua tay đẩy chị mình ra. Xe nổ máy, mình thừ người ra một lúc, rồi như sực ra vội vàng lên xe nổ máy đuổi theo. Tiếng xe nổ rầm rừ, một dọc phố khoảng gần chục cái xe đang đuổi theo một con xe hộp trên đường đến bệnh viện.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 8 : Đêm Ủ Mưư

Mình đèo mẹ đằng sau và nghe bà nói chuyện điện thoại, giọng cực kì bình tĩnh nhưng nghe cái cách mà bà ấy đang gọi lung tung khắp nơi thế này, là mình biết bà đang loạn loạn một chút rồi.

- Alo, B à, chị đây... chị có chuyện muốn nói với chú... thằng Bình bị bắt rồi, mới hôm qua.... Chú xem có cửa nào, chuẩn bị lo giúp chị... Đâu chị có biết gì đâu, chị mà biết thì ngay lúc ấy chị đã nói với chú ngay, con Linh nó giấu chị, nó cứ bảo xong rồi xong rồi (đang nói dối) đến giờ mới ngã ngửa ra, người ta cho đi khám rồi, sắp vào kho... Ủ, em cứ chuẩn bị tinh thần, có gì thì chị alo là em làm ngay.

- Alo, Long à? Chú em thế này là sao đây?... Thôi được rồi, chú cứ làm đi, chị đợi chú ở cửa quận, xong việc chị có chuyện muốn nói với chú...

- Alo, Hằng à? Cái Linh nói gì với cháu chưa... Biết hết rồi à?... Thôi được rồi, cô qua đây trước... các cháu qua ngay nhé, chưa chắc đã phải đi Hỏa Lò đâu, nhưng phòng trường hợp xấu...ừ ừ...

Mình ngồi sau cứ nghe mẹ alo, alo mãi sốt hết cả ruột, mình quát

- Mẹ đợi đến khi nào dừng lại hằng nói chuyện điện thoại đi, đường này hay có cướp giật lắm.

- Đm, thằng nào cướp của tao, bao nhiêu thằng ở đây mà để nó giật điện thoại bà già à?

Nói vậy nhưng mẹ mình vẫn tắt máy đi để vào túi. Mấy chục cái xe máy bám theo chiếc ô tô vào tận khu vực khám đặc biệt. Bốn ông sự nhìn

thấy thế cũng hơi hốt. lão béo nhất nói

- Đề nghị mọi người đi đứng có trật tự, bất cứ hành vi chống đối nào cũng sẽ bị cưỡng chế.

Chị giật tay mình lại bảo

- Ra ngoài đón chị Hằng với bố mẹ (bố mẹ nuôi).

- Vâng.

Mình phi xe máy ra ngoài, đã thấy ngoài cổng chật kín 4,5 cái oto đỗ kín cổng bệnh viện. Một ông xăm trổ kín cổ ra đạp cái barie quát

- Mở ra, định chặn lại làm tiền à? Tao đốt cả cái bệnh viện này bây giờ.

Mấy ông bảo vệ co rúm lại, cổng mở ra, mấy con oto gầm rú lao vào viện, có cả bố mẹ nuôi mình. Mẹ mình thấy âm âm như quân mông vội ra nói với bố nuôi mình

- Chú bảo chúng nó bình tĩnh, ai có việc thì xuống xe, đừng xuống đông quá công an lại tưởng mình tới gây chuyện, rất bất lợi.

- Vâng.- quay lên xe nói- Này, này, người nhà thằng Dũng xuống thôi, ai có việc thì xuống, mấy thằng này ngồi im trên xe ấy, mấy đứa kia đứng gọn vào. Nhanh lên.

Rồi đoàn thể khoảng hơn chục người kéo nhau vào khu vực khám, mấy ông đang ngồi lếch thếch như trộm bị bắt quả tang. Tay vẫn bị còng chặt vào nhau, bố nuôi mình qua nói mấy câu, mấy anh sự mới đứng dân ra một chút cho mọi người vào. Mẹ mình nói

- Tranh thủ ra mua ngay mấy bộ quần áo, kem đánh răng và bột giặt, bàn chải nữa. bán ngay ở căng tin viện ý. Nhanh lên tạm thời giờ được tiếp tế thoải mái không vào kho rồi thì rất phiền.

Mình hốt hải chạy đi ngay, mua tạm được 4 cái áo may ô, 4 cái quần đùi, ít bột giặt, bàn chải, kem đánh răng... rồi lại vội vã quay lại. Không biết mọi người đã nói được những chuyện gì, nhưng anh Bình không thấy đâu, chắc đang vào khám. Ông Dũng rút trong túi quần ra một cái bật lửa đưa cho chị Hằng và nói

- Trong này là toàn bộ đoạn ghi âm, ghi lại quá trình lấy lời khai. Bằng mọi cách phải lo cho em ra, nhà mình đổ quá nhiều vào bar rồi, em không ra thì sẽ có chuyện. Cần thiết quá thì dùng tới cái này.

Chị Hằng nhận lấy, chưa kịp nói gì, thì ông sự(người quen nhà ông Dũng) nhìn thấy ra nói với chị Hằng về ái ngại

- Em nghĩ là chị nên vất nó đi thì hơn, chuyện công an hỏi cung, xét cung thế nào, từ xưa tới giờ nó đã là một cái luật ngầm rồi. Nếu anh chị định đi đường thẳng thì hẵng dùng tới nó, còn nếu xác định ngay từ đầu là đi đường vòng, thì vất nó đi, không có lợi đâu.

Mọi người nhìn nhau một lúc, không ai nói gì. Ông sự kia lại chìa tay ra

- Đưa em đi, không có lợi đâu.

Chị Hằng nhìn ông Dũng, ông ấy khẽ lắc đầu quay mặt đi. Như hiểu ý, chị ấy đưa cái bật lửa cho ông sự kia và nói

- Trăm sự nhờ em hết.

Sau một hồi gặp mặt, khám chữa tâm tình đủ điều. Đoàn người lại rờn rẫn kéo nhau về quận đông như đám rước, kín cả một làn đường. Máy ông xăm trở bên mình còn đi trước vừa đi vừa chửi bới, dẹp đường. Chẳng khác đoàn nguyên thủ quốc gia là mấy. Về đến quận, lại xuống xe lại được gặp nhau lại dạn dỏ. Mình thấy ông anh mình dạn mẹ với chị là cứ yên tâm nhưng nhìn mặt ông ấy, thì 99 phần trăm là chính ông ý còn không yên tâm nổi nữa rồi. Trong khi mọi người bâu vào chỗ máy ông này theo vào tận cửa quận, mình thoáng thấy mẹ tách ra chỗ cái xe

innova với ông sự béo, nói nói đưa đưa gì đó. Nhưng cũng không để ý lắm vì đúng lúc đấy khi mọi người bị chặn ở cửa rồi thì chị mình ngắt lịm đi. Bố nuôi ra lệnh

- Tất cả những ai không liên quan về hết bar, để bar trống à? Đưa cái Linh về dưới đấy cho nó nghỉ, nhanh lên (anh em đừng cười, đã nói rồi, bar có một phòng cách âm chuyên để nghỉ mà).- rồi ông quay sang chị Hằng- Con tập trung cố đông cho bố, giờ là lúc anh em thể hiện trách nhiệm đấy, xem chúng mày đối nhân xử thế với nhau thế nào. Đi, cái Hằng cử mấy người ở lại đây, còn lại theo bố về bar, họp ở đấy.

- Vâng.

Mình chạy ra chỗ mẹ

- Mẹ có đi theo chị Linh về...

- Không cần, có anh chị em chúng nó lo rồi, tụt huyết áp thôi, chắc sáng giờ không ăn uống gì. Tao ở đây tính chuyện.

- Con cũng ở đây.

- Tùy mày.

- Mẹ nói gì với lão béo thế?

- Tao trả tranh trả tiền xe, đấy là xe thuê.

- Lão ấy có cho không.

- Dĩ nhiên là không, nhưng tao ép, lão nhận.

- Tiền xe đáng bao nhiêu, mẹ tranh làm gì.

- Chỉ là cái cố thôi con ạ. đưa 500k, thôi, không đưa nhiều. Nhưng để tao biết được thằng này có thể nhờ vả được không.

- Thế có nhận không ạ.

- Có nhận, nói để chị mà yên tâm là ít nhất như thế những ngày chồng nó ở quận chắc chắn sẽ không đói khổ.

- Vâng.

Mình với mẹ ngồi vào một góc quán café, cách hẳn chỗ mấy người bên mình một quãng.

- Lúc tao ngồi từ chiều, tao đã thấy hơi chút có thằng ra rình, là tao đoán 99 phần trăm là nhập kho rồi.

- Sao mẹ biết?- Mình há hốc mồm.

- Khoảng 20,30 phút lại có một thằng thó mặt ra đây rồi lại thụt vào nhìn qua đây một cái. Nhưng nó thấy bên mình đông quá, sợ đi có chuyện gì nên đợi về vẫn mới đi. Lúc nào chả thế.

- Giờ phải nào sao ?

- Giờ tạm thời, mà và bọn kia xong rồi, tao cũng chưa biết chúng nó kí lệnh bao nhiêu ngày, giờ là chuyển từ tạm giam sang tạm giữ rồi. bát đầu từ mai mang gì vào sẽ phải qua cửa tiếp tế.

- Bao ngày hả mẹ?

- Chưa rõ, tối đa là 9 ngày thôi, 3 cái lệnh ba ngày, sau đó hoặc sẽ đi Hỏa Lò hoặc sẽ được tại ngoại. Giờ là thời gian cho nhà mình chạy đây. Hồ sơ chắc chắn là sang tới viện kiểm soát rồi. Khoảng ngày mai, ngày kia sẽ có người bên viện vào giám sát vụ này.

Mình lắc đầu ngao ngán, không nghĩ là mọi chuyện đến mức này, chuyện thật quá nhỏ, nhỏ đến mức khó tin mà hậu quả lớn quá. Hai mẹ con im lặng, chán.

Khoảng 11h đêm thì xe âm ầm lữ lượt kéo đến, đủ mặt các cô đồng và anh em. Mẹ mình thấy vậy cũng đứng dậy ra ngoài, rồi tắt cả lại lữ lượt kéo vào ngồi thành vài vòng quanh bàn, theo thứ tự người có người

nhà tham gia vụ này, cổ đông và các bậc bô lão, ngoài cùng là đám thanh niên lau nhau. Mặt ai cũng biểu lộ chút căng thẳng, có vẻ như ô dù của mọi người có khá nhiều, đến mức không biết nên che chiếc ô nào cho đúng.

- Vụ này phải đưa lên báo, rõ ràng là cơ động đánh người, mình cũng sai nhưng là bị dồn tới đường cùng chứ. _ một ông gay gắt lên tiếng.

- Lên báo, ừ cũng được thôi. Thế báo là của ai? Của nhà nước, Việt Nam mình chưa hề có báo tư nhân. Ông có chắc chắn là miệng ông to hơn miệng nhà nước không? Có chắc chắn là cầm chắc cái thắng không thì sẽ lên báo rồi thì tất cả sẽ ủng hộ cho ông không? Ông là ai? Là dân lành vô tội à? Ông nhìn lại xem những người ở đây là ai? Bao nhiêu người có tiền án tiền sự?

- Giờ mà giá kể có một ông to thật to trên chính phủ mà rút chỉ đạo xuống là cơ động sai rồi, dồn người dân vào đường cùng. Nếu có một tiếng nói đủ lớn như thế thì mới đáng lên báo để lấy ý kiến người dân, Nhưng ai? Ai sẽ là người nói cho mình? Cái việc này nó quá nhỏ so với cái chức vụ cấp chính phủ. Tốt nhất dẹp ngay cái vụ báo chí đi, bịt càng nhanh càng tốt, đừng để rùm beng lên, rồi đến lúc muốn im đi cũng không im được.

- Em có quen một luật sư, ông ấy làm bên văn phòng luật sư thành phố, quen biết rất nhiều cửa chạy.

- Luật sư thì tức là vụ việc lên đến tòa rồi, đợi đến ra tòa thì cũng năm kho 4 tháng rồi còn gì nữa? thế thà không chạy còn hơn. Đã chạy là chạy từ quận, bét nhất thì cũng là chạy viện chứ đợi chạy tòa thì mất mặt lắm.

- Tôi nghĩ là mọi người cứ bình tĩnh, giờ phải xem thằng thụ lý mới là ai? Nó nói gì đã.- Mẹ mình lên tiếng.

- Mẹ, Thụ lý. Sao phải quan tâm tới cái thằng tép riu đấy.- một ông bĩu môi

Mẹ mình nghe thấy thế, tối mặt lại. Và kể từ sau câu nói ấy thì mẹ mình tuyệt nhiên không mở miệng nói một lời nào nữa. Cuối cùng bố nuôi mình phải lên tiếng để dẹp yên sự ồn ào

- Thôi bây giờ thế này, nhiều người chọc vào cùng một lúc sẽ to chuyện, không hay. Giờ hỏi ý kiến nhà thằng Dũng và thằng Bình xem thế nào đã.

- Con thì vẫn mong các anh đứng ra giúp được là cái tốt, còn về phần nhà con cũng có quan hệ trên Bộ. Theo ý con thì một anh ở đây sẽ đứng ra lo giúp chuyện bên Viện và bên tòa nếu có chuyện gì xảy ra. Còn chuyện bên công an, nhà con có thể sẽ đứng ra gánh vác được.- Chị Hằng nói.

- Nhà tôi thì không dám ý kiến gì, nếu cháu Hằng và các anh chị đã lo được thì nhà tôi xin nhờ, chi phí thế nào sau này nhà tôi cũng sẽ gánh vác.

Rồi lại ồn ào thêm một lúc nữa, chuyện quán bar, rồi chửi bới, rồi nói nọ, nói kia. Mọi người cũng hỏi han xem mấy ông hôm qua vào có bị đánh không, đau không... Nói chung có lẽ mọi người đều nghĩ chuyện sẽ ổn, mọi thứ trong tầm tay, chỉ là một chút trắc trở rồi sẽ được giải quyết, âu cũng là cái hạn làm ăn.

Mình chạy ra gốc cột điện định giải quyết một bãi, thì nghe có tiếng người nói chuyện trong ngõ, lúc rõ lúc không, nhưng câu mình nghe rõ nhất đó là

- Dại gì mà dây vào chúng nó, nói vậy thôi, kệ. anh còn việc của anh nữa... rồi anh hiểu, an hem ruột thít nhiều lúc còn chả lo được cho nhau...ok..ok.

Mình nín thở, nhịn lại rồi quay lại bàn, mắt vẫn hướng về phía ngõ. Một lúc sau thì chính cái lão bữu môi mẹ mình đi ra- cổ đông lớn thứ 2 của bar.

Máy mẹ có tin nhắn, mình thấy mẹ giở ra, nhưng tối quá, mắt lại bị quáng gà nên bảo mình đọc. Mình giở ra thấy ghi Long.CA " chi ve nha di, doi em, xong viec em qua ngay, co chuyen gap, chi nha minh thoi, dung di voi ai het, khong tot, to chuyen roi"

Mình thuật lại nguyên văn cho mẹ trong tiếng thì thầm. Mẹ mình thở dài

- Ừ thằng thụ lý là thằng tép riu, nhưng có biến có động gì nó là thằng biến đầu tiên, phòng bệnh hơn chữa bệnh, nước đến chân thì phải nhảy được rồi, hơn nữa nó là thằng cầm hồ sơ, là thằng sát sườn ghi ghi chép chép...- mẹ thở dài- Tao sợ nhiều đứa ở đây chỉ được cái miệng.

- Vâng.- Mình vâng khẽ.- nhà mình liệu có nên gọi bác B không? Vừa này mẹ gọi thế có sợ bác ấy hỏi khắp nơi rồi không?/

- Mày ngu. Khi nào mình bắt đầu nhờ thì ít nhất phải nói cho người ta tên, tuổi, tội, hộ khẩu thì người ta mới biết mà hỏi. Nhưng tí tao phải gọi cho bác ấy dặn là bác cứ đi ngủ đi, lo sau. Cứ bình tĩnh mình có ít nhất 3 ngày cơ mà.

- Vâng.

- Thôi về con ạ, mẹ mệt-Rồi mẹ cũng quay ra chào mọi người- Xin phép các bác tôi về trước. nhà có cháu nhỏ.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 9: Rối

Mình đánh xe đưa ông kia về nhà xong, quay lại vẫn thấy chị ôm đầu gục trên ghế. Mẹ thì ngồi trầm ngâm với cốc chè đặc. Mình hỏi

- Có ổn không mẹ?

- Thăng Long vốn chưa bao giờ chê tiền, giờ nó nhả tiền ra, chắc chắn là chuyện không dễ dàng gì. Xã hội mỗi thời mỗi khác, ngày xưa tao chạy bố mày, mọi thứ nó đơn giản, chưa chuyên nghiệp như bây giờ- tiếng mẹ trầm trầm nhẹ như tiếng gió.- có lẽ phải gặp chú B. Giờ chỉ có chú ấy mới biết đường đi nước bước.

- Con thấy bảo là bên hình sự có mấy ông mới lên, làm chặt lắm. Hơn nữa sắp Cm tháng 8 với quốc khánh, sợ người ta muốn có cái báo cáo thành tích.

- Cửa chặt mấy thì cũng có khe, dù là khe hẹp hay khe lớn. Nhưng tao sợ là có đứa muốn đứng sau lưng đập vào mặt nhà mình, đập vào mặt chúng mày.

- Mẹ nói thế nghĩa là sao? Con không hiểu?- Mình kinh ngạc.

- Có nguồn tin nói là vụ này có người giật dây và có chỉ đạo từ cấp cao hơn quận rớt xuống. Có thể sẽ thành lập chuyên án.

- Chẳng lẽ kể cả việc bọn con bị cơ động chặn là do có tính toán từ trước rồi?- Chị mình bật dậy.

- Không nhất thiết phải thế, nhưng giậu đổ bìm leo, đấy chỉ là một cái cơ để chúng nó bắt đầu thôi. Việc làm ăn của mình ít nhiều, sẽ bị liên lụy.

Ngày mai tao phải gặp thằng thụ lý mới, thằng Long không dùng được nữa rồi.

- Con tưởng ông ấy vẫn liên quan tới vụ án?

- Nó vẫn liên quan, nhưng chắc chắn đã có cái gì bịt miệng nó. Tao dám đem đầu ra khẳng định, nó có tham gia họp, và biết là chuyên án này liên quan tới cái gì. Nhưng thôi, dù sao tao cũng có người khác rồi. Để thằng mò tiền ấy làm tai mắt cũng tốn lắm.

- Chuyện ấy thì thôi, con nghĩ để mai gặp chú B, rồi nhà mình tính sau. Con có chuyện muốn hỏi mẹ, không biết ý mẹ về việc của nhà thế nào? Có làm không hay, hay là con cho ngừng.

- Việc trên bar thì tao không can dự. Đây là việc làm ăn riêng, tùy chúng mày. Nó nói là bar có phiền, nhưng việc chúng mày tao cũng biết, đã có người của quận mang cổ phần trong bar thì không lo, cái thằng đứng ra làm bar này cũng cứng đấy. Còn giấy tờ, thì ở HN này, có mấy bar là đủ giấy phép, toàn giấy tờ quán ăn, quán café chõng chéo lên, hơn nữa ở đây tao thấy nhiều thằng lo được. Còn việc của nhà, từ xưa tới nay thế nào, thì giờ vẫn thế đấy. Muốn ngừng chỉ có giải thể, ngừng một ngày là mất hết. Hơn nữa có những thứ không thể ngừng được, giả như việc thu họ, muốn ngừng thì ai bù?

- Kể cả mấy sòng của nhà mình? Con sợ lúc này mà làm, công an người ta bới ra.

- Việc mấy sòng ít liên quan tới thằng Bình, công an chắc không bới ra đâu, quan hệ nhà mình cũng tốt, cứ giữ nguyên như thế đi. Giờ làm ăn khó khăn, không thể để mất khách được. Nhưng vẫn phải vừa làm vừa nghe ngóng. Thằng Bình lớn rồi, chắc không đến nỗi khai lung tung.

- Nhà con làm gì tới nỗi nào mà mẹ...

- Không thừa đâu con ạ, giậu đổ bìm leo.

- Việc ở các sòng, từ xưa tới nay vợ chồng mà và các chú thím vẫn đứng tên danh nghĩa công ty làm, tao không lo... mấy đứa ở đây giờ sợ mà hơn sợ tao rồi. phía trên, tao và các chú vẫn lo đều. Còn nữa, sim của thằng Bình ngày mai phải lập tức đi làm lại để còn tiện việc. Việc nó đi như thế này phải tuyệt đối giấu, giấu càng kín càng tốt. Nếu chẳng may có đứa nào biết rồi thì phải nói là phạt hành chính và về rồi. Giờ là thời gian nhạy cảm. Chết là chết lúc này đây.

Mẹ mình dặn thế không thừa, nhiều con nợ chỉ chăm chăm chủ nợ có chuyện là bùng, là trốn hoặc bọn có thù oán, nợ nần giang hồ hay nghe ngóng, nhân cơ hội này là lên cơ quan điều tra tố giác. Đã xác định dẫn thân vào đây, lấy gì đảm bảo là tay chưa từng nhúng máu. Nghe đâu, ông Năm Cam, idol của mẹ mình, ngày xưa cũng chỉ chết vì việc đàn em đòi nợ quá tay một con đàn bà

- Sáng sớm mai con sẽ qua bảo thằng chuyên làm giấy tờ xe nhà mình, làm tạm cho một cái chứng minh nhân dân, rồi nhờ người ra làm lại cái sim. Mẹ yên tâm, nhà con ít hẳn tin, trong máy kia cùng lắm chỉ có mấy tin nhắn lô đề vợ vẫn thôi.

- Thằng Kiên tao bảo.

- Dạ.

- Mấy năm nay, tao không để mà dính tay vào việc của nhà. Bố mà trước lúc nhắm mắt, cũng không muốn số mà vất vả như chúng tao. Nhưng giờ mà nhìn rồi đấy, nhà chỉ còn mình mà là đàn ông, hơn nữa có vẻ mà thích làm hơn là đi học. Giờ việc nhà, không cho mà cằng đáng mà đã nhờ người ngoài, sợ mà lại tủi. Toàn bộ sổ sách giấy tờ, nằm cả trong két kia. Giờ tao hỏi mà, nếu mà thật sự muốn làm, tao cũng không cấm nữa. Mà cứ nghĩ cho kĩ đi.

- Tạm thời việc của nhà, mẹ cứ để con phụ. Sau này anh Bình về rồi sẽ tính sau. Con cũng không muốn lúc rồi ren thế này, mà đã phiền người ngoài trong khi con chẳng làm đc gì cả.

- Tùy chúng mày - Mẹ thở dài- Cái Linh tí vào mở két rồi, chị em mày hướng dẫn sổ sách giấy tờ cho nhau. Tao mệt rồi. Mai 7h tất cả phải dậy hết. Tao muốn qua nhà chú B trước khi chú ấy đi làm.

- Vâng.

Đợi mẹ đi khuất, chị mới khẽ hỏi mình

- Cái khóa xe anh Dũng...

- Em vất đi rồi, sáng nay chị hằng cũng hỏi như chị, chị ơi, em sợ là nhà anh Dũng có vấn đề gì giấu mọi người hoặc ít nhất giấu chị em mình.

- Em có nhớ là ném đi đâu không?

- Nhớ, chắc chắn không ai nhặt mất đâu.

- Sáng mai mang về cho chị, chị không dám nói với mẹ, Chị sợ là, bar mình dính vào..

- Thôi không phải nói nữa, em hiểu, em sẽ hết sức cẩn thận. Chị ngủ đi, mai làm lại cái CMT rồi tính tiếp, việc ở hai hàng cầm đồ, em với nhân viên sẽ cố.

- Nhà chỉ còn mỗi mình em...- Chị mình lại nấc.

- Vâng, em biết, thôi em ngủ đây ạ.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 10: Nhiều Chuyện

5h sáng mình đã bật dậy phóng ngay ra bar, leo lên tầng thượng bởi bởi móc móc. Khi thật, không rõ tối hôm ấy vất cái bọc ấy ở đâu nữa. Cuối cùng thì cũng tìm thấy em nó nằm gục trong miệng cống thoát nước. Hồi hộp, mình run run mở gói ni long ra... một cái khóa còng xe và cơ manhồng phiến. Không phải lần đầu mình nhìn thấy nó, nhưng thật sự chỗ là quả là một gia tài.

.....

- Đó là việc làm ăn của người ta, chị biết là có người qua mặt mình, nhưng em đừng nghĩ xấu là anh em hại nhau như vậy. anh em với nhau bao năm rồi. Chị sẽ nói việc này với hội đồng cổ đông.- Chị mình day day thái dương, mắt nhắm nghiền ra chiều đau đầu lắm

- Đêm hôm đó, mẹ nói đúng, ko phải phúc tổ mả dầy nhà mình, thì chị đã cầm cái này theo người rồi. Tình ngay lí gian, tội vạ là đổ hết lên đầu chị em mình. Là thế nào đây? Chị nghĩ đi? Dừng hết lại, nhà mình ko thể dây vào cái này được. Phải gặp chị Hằng nói rõ chuyện này.

- Em đừng làm to chuyện nữa, chuyện này chưa chắc đã phải là người nhà mình không biết đâu, có thể anh Bình cũng biết việc này. Giờ làm to ra chỉ có mình thiệt thôi, chị sẽ hỏi, nhưng không phải lúc này. Công an nó đánh hơi thấy chuyện này, thì tiet đường cả.

- Mẹ biết rất nhiều chuyện, nhưng mẹ không nói gì với chị em mình. Em muốn hỏi ý kiến mẹ. Giờ phải nghe mẹ. Cái bọc này có liên quan gì tới người đứng sau giật giây không? Hay có liên quan gì tới chuyên án không? Em không muốn nghe chị nữa.

Chị mình vợ lấy cái bọc, chạy về hướng nhà vệ sinh. Vừa mới mở cửa ra, chưa kịp làm gì thì mẹ lù lù xuất hiện ở chân cầu thang, hai chị em đúng là dở hơi, muốn giấu mẹ nhưng nói chuyện thì rõ to như mõ bò

- Mà y định làm gì thế?

- Con...- chị ấp úng.

- Cái lúc nguy hiểm nhất là lúc bắt thằng Kiên mang của nợ ấy từ ngoài kia về đây, giờ về đây, trong nhà này an toàn rồi, mà y còn định phi tang đi làm gì. Mang cất vào tủ, rồi khắc có lúc dùng đến. Kiên, lấy oto đèo mẹ ra chú B. Chuyện tao cũng biết rồi thì cứ bình tĩnh xem thế nào đã. Không vội được, dục tốc bất đạt.

Tới nhà chú, chú đã mặc sắc phục ngồi đợi sẵn, vừa gặp mẹ, ông ý đã hốt hải hải

- Sao rồi chị, đêm qua hai vợ chồng lo quá không ngủ được.

- Chuyện cũng chưa ra đâu vào đâu hết.

Rồi mẹ khéo léo thuật lại tất cả mọi chuyện cho chú, dĩ nhiên trừ chuyện gói hàng mình lượm về sáng nay. Chú B, vỗ đầu đánh đét một cái

- Thế này thì khó quá, giá kể mà ngay từ đầu gọi em thì đâu đến nỗi. Chuyện bé mà lại để xé ra to. Trên quận thì em không quen ai cả, nhưng phòng em có một người có thể nhờ cậy được. Thằng này trước học cùng với người phụ trách hình sự của quận.

- Chị chưa cần phải lo ngay, vì giờ lại vướng, thứ nhất là có hai đứa, đá lẻ rất phiền, thứ hai là bọn kia nó nhận trách nhiệm rồi, chị không muốn mang tiếng qua mặt chúng nó rồi sau lại ảnh hưởng tới việc làm ăn của thằng Bình. Nhưng chị có một số điều cần biết. Nếu có thể, chú hỏi cho chị, chuyên án này là chuyên án gì, chị cần xác minh lại một số việc. Tại sao lại thay thụ lý và họp bất thường như vậy.

- Em sẽ cố gắng khéo léo.

Mình và mẹ lên xe đi về, sau khi đã tận tay trao chú chút ít gọi là xe cộ đi lại.

- Vậy là phải chờ hả mẹ?

- Chờ.- Mẹ trả lời lạnh tanh.

- Bao lâu ạ?

- Cho tới khi nhà cái hăng thông báo kết quả.

- Nhưng nếu không có kết quả? Con cứ lo lo bên ấy không xuôi.

- Mà cứ yên tâm, tao sẽ làm cho nó có kết quả trước 9 ngày.

- Vâng.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa
dtv-ebook.com

Chap 11 : Tách Đoàn

- Hằng à, cô vừa nhận được một tin như thế này, có người vừa từ trong chỗ thẳng Dũng và Bình ra...

Mẹ mình mới chỉ kịp nói đến đấy, thì bà Hằng cắt ngang lời

- Cô đừng tin bọn nó, chúng nó là lũ cò mồi tới làm tiền nhà mình đấy, giờ là phải tuyệt đối tin tưởng ở chúng cháu, không chúng nó thấy nhà mình có tiền là chúng nó quay mình ngay.

- Cô thấy người ta là người tốt đấy chứ, nói năng lễ phép, có khi là có cửa nhờ thật. Không biết các cháu thế nào, chứ cô đợi 5 ngày nay rồi mà bật vô âm tín. Cô cũng lo lắng. Nếu mà không lo được thì cho nhà cô tự lo cho thẳng Bình, cháu thông cảm.

- Thôi thế này, tối nay cô cứ qua trên này, nhà mình sẽ bàn bạc lại. Cháu cũng lo cho em cháu, nhưng các anh...

- Thôi được rồi, 10h cô với mấy đứa qua.

Rồi mẹ lại lấy máy gọi cho chú B

- Chú xem xúc tiến công việc hộ chị với, mọi việc bên này có vẻ thuận rồi đấy.

Mẹ mình cúp máy nhấp một ngụm trà, mình lại sốt sắng hỏi

- Bên bar chưa nói là dừng hay không mà, sao mẹ đã gọi chú B.

- Chúng mày cứ đi theo tao rồi sẽ biết. Tối nay cái gì cần nói thì nói, ko cần nói thì ngồi im đấy nghe tao nói. Đừng nhảy vào mà hỏng

chuyện. Chuyện ngày hôm nay, nếu muốn tách ra phải làm rõ ràng và dứt khoát, nếu không nhà mình sau này cả hai đứa đều được mà mình không nói rõ với nhà nó là mình chạy, cứ mập mờ rồi lại mất tiền oan.

Mình và chị lại cúi mặt im thin thít, ko vâng cũng không cãi lời. Chị mình thì mình không biết, có vẻ bất mãn nhưng không nói ra. Nhà là thế, chị với mẹ hay khắc khẩu, còn mình, qua những gì mẹ đã làm, mình biết là bà ở trên cái lũ trẻ con chúng mình rất nhiều bậc, chứ không phải một.

10h30 tại góc tầng 4 quán bar

- Cô cứ tin ở chúng cháu, mọi việc rồi sẽ có tiến triển.

- Nhưng hôm nay là 5 ngày rồi, người nhà trên Bộ của cháu nói sao, cô cũng chưa được nghe, cháu bảo nhà cô bình tĩnh là bình tĩnh thế nào? Nhà cô không như nhà cháu, chỉ có mỗi quán bar, nhà cô còn rất nhiều mối làm ăn cần tới thằng Bình.

- Cô cứ bình tĩnh, chồng cháu cũng ở đây. Cháu cũng lo như cô vậy. Nhưng mà thật sự giờ chúng cháu chỉ biết đợi. Người ta nói phải cho người ta thời gian.- Chị xăm hình con bướm trên cổ khẽ khàng nói. Đây là vợ ông Dũng làm quản lý PR, có vẻ người trên bar phần lớn là người nhà ông ấy cài vào.

- Cô cũng nói rồi, nếu các cháu chưa đi được nước nào thì xin phép cho nhà cô tách riêng, mọi người cũng nên thông cảm cho nhà cô, lo được cho air a trước thì đều tốt cả. Anh em, con cháu nhà mình hết.

- Nhà chị nghĩ là nhà chị nháy vào thì bao lâu sẽ xong?- Bố ông Dũng bĩu môi- Nhà này tác động lên bộ rồi còn chẳng ăn ai nữa là.

- Nhà tôi cũng không tài cán gì, nhưng nếu một mình thằng Bình, tôi chỉ xin 1 ngày.

- A, hay quá- Ông kia đặt cốc rượu lên mặt bàn cạch một tiếng, to và khô khốc- Định trên cơ nhà này à? Tôi nói cho chị biết, nhà tôi quan hệ

hiều, luật pháp nắm như lòng bàn tay, thằng Dũng mà không ra được, đừng hòng thằng Bình được ra.

Bà vợ ông dũng thấy có chuyện, bắt đầu ôm mặt khóc thút thít. Chị mình thấy thế vỗ vỗ vai, chắc là hai bà này chơi với nhau thân, hoặc giả là đồng cảnh ngộ nên cảm thông. Mẹ mình thấy thế ái ngại, nhìn về mặt bà chắc là ái ngại thật chứ không phải giả bộ

- Hay là cháu đi theo nhà cô, cô sẽ dẫn cháu đi gặp cậu em cô, chắc hẳn có thể giải quyết được việc này.

- Giải quyết làm sao được, nói cho nhà chị biết, anh em với nhau là phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Nhà này nếu không lo cho con ra được cũng không để đưa ra đưa ở đâu. Quyền trong tay nhà này.

Mẹ mình đã toan đứng dậy bỏ đi, thì bà Hằng níu tay lại

- Thôi cô, bố cháu nóng giận, dù gì bây giờ cũng đã chung một con thuyền. Cô theo nhà cháu đi. Cháu hứa với cô sẽ xong, Còn có các anh ở đây nữa, chẳng lẽ thấy chết không cứu.

- Hằng ạ, cô cũng hiểu tâm trạng nhà cháu lúc này. Cô mong là nhà cháu thông cảm cho cô. Nhà cháu cứ lo cho thằng Dũng đi, cô sẽ lo thằng Bình nhà cô. Có gì sau này các cháu cứ trách thằng cô đây này, đừng trách nó.

Mấy mẹ con bắt taxi lên thẳng nhà chú B. Mình định gàn là đi muôn thế này,thôi để mai nhưng lại thôi chắc mẹ cũng đã có dặn dò chú trước.

- Chẳng biết sau này còn dám vác mặt ra quán nhìn anh em nữa không?- Chị mình lắc đầu.

- Làm sao mà mà ko dám nhìn chúng nó.

- Con cũng biết là mẹ làm đúng, nhưng như thế này hợp lý mà không hợp tình.kể cả là mình đúng nhưng mình ở nhà, người ta ở ngoài đấy,dẫu

có sai họ cũng nói chuyện, thanh minh cho nó thành đúng. Rồi lại mang tiếng xấu với mọi người ở đây là thế nọ thế kia.

- Này con gái yêu, mẹ nói với con này, tiền chưa đưa, nhà chưa tới, việc chưa làm. Con có thể bảo taxi vòng về nhà ngay bây giờ. Và đêm nay hai mẹ con mình ngủ rất ngon, mặc kệ cho chúng nó xoay sở.

- Con không dám có ý đó ạ.- Khổ thân chị lại cúi gằm mặt.

...Tại nhà chú B...

- Chị ạ, đây là cậu Hùng làm bên phòng em, cũng là chỗ bạn học với sếp ở quận.

- Em chào chị.- Ông béo kia nhăn nhó chào mẹ mình một cách khổ sở.

- Được gặp chú em ở đây, chị mừng quá, việc nhà chị 10 phần thì năm chắc 9 rồi còn gì.

- Em cũng không dám, chỉ dám hứa là hết khả năng thôi ạ. Hề hề.

- Chị cũng đã nhận được tin của chú rồi, tạm thời như thế coi như ổn thỏa- Mẹ quay sang chú B.

- Vâng, sáng em và cậu em đây có ngồi với ông quận suốt cả buổi sáng. Ba người chụm đầu vào, kể thì tạm thời đã nghĩ ra được rồi. Việc bước đầu cũng đã chút tiến triển. Nhưng mà em cũng có muốn số điều muốn nói với chị thế này.

- Chú cứ yên tâm, về chuyện tài chính thì chị không bao giờ tiếc, nếu đúng người đúng việc.

- Không không, bọn em biết là chị lúc nào cũng chơi đẹp rồi, Nhưng mà việc này sợ liên quan tới việc làm ăn của chị.

- Rồi, chị hiểu.

- Thành phố đang phối hợp với quận làm chuyên án tiệt trừ xã hội đen, và các tụ điểm ăn chơi không lành mạnh. Việc hôm trước nhà mình đi với nhiều dân xã hội quá gây hình ảnh rất xấu với bên công an. Em cũng phải thanh minh với người ta đấy là người nhà thằng kia chứ nhà chị làm ăn bình thường không liên quan.

- Chị cảm ơn chú.

- Chị phải thông cảm, công an chưa bao giờ tin dân xã hội cả, bọn em làm trong ngành đây. Lúc nào cũng nơm nớp sợ quay phim, chụp ảnh, ghi âm... Đôi khi ngồi uống cốc nước thôi mà bị dèm pha, đầu tổ lung tung. Càng ngồi ghế cao càng dễ lung lay. Vì thế, nếu muốn làm việc tiếp tục với công an trong vụ này. Tuyệt đối, chị phải đi một mình. Không ai hết, như cái bọn nhà thằng kia, mấy hôm nay lúc nào cũng kéo chục thằng xăm trổ lên ngồi cạnh quận, bố thằng thụ lý đến phát sợ cũng không dám ra gặp. Chẳng đứa nào tuồn được đồ vào cho thằng Dũng cả, chắc đói mấy hôm nay rồi. Nhà chị em đoán là chắc khéo léo hơn.

- Hôm đầu nhà cháu cũng chỉ được tiếp tế có 50k thôi, cháu quá tay lên 51k mà nó bắt bỏ bớt ra. Về sau mới rõ luật nhờ người đưa vào. Xách 3 lạng thịt mà nửa triệu tiền công.- chị mình nói chen ngang nhưng rồi bị tẽn, vì có vẻ chẳng ai quan tâm tới chuyện của bà ấy.

- Chuyện ấy chị sẽ ý tứ, nhưng chú nhìn chị thì cũng biết rồi. Không phải lần đầu chị đi chạy án, đừng nói là dân xã hội, thằng xe ôm nhà chị tuyệt đối cũng không đi cùng. Lúc nào cũng quanh quẩn 3 mẹ con này thôi.

- Vâng, thôi chuyện ấy nói sau. Giờ em cũng nói sơ qua với chị chuyện của cháu, chúng em cũng bàn bạc và thống nhất qua. Có lẽ sẽ phải chạy từng bước. cháu có đủ tình tiết để chuyển đổi tội danh từ chống người thi hành công vụ sang gây rối trật tự công cộng. Bọn em đã tác động để làm lại hồ sơ chuyển đổi tội danh, đến chiều tối nay là bên viện kiểm soát đã kí rồi, như thế coi như là thành công bước đầu. Bóc vỏ phải bóc từng lớp.

- Chị muốn hỏi thế này này, chị muốn chạy cho thằng Dũng thì có được không?

- Cái này... không nên chị ạ, vụ này có tiếng sủng nổ chắc chắn là phải có chống người thi hành công vụ rồi, muốn đập cũng không đập được. Quan trọng là đẩy nó cho ai thôi. Xét cả trên hồ sơ lẫn chứng cứ, thì bọn em thấy chỉ thằng Bình là có tí hy vọng. Còn thằng Dũng thì khó lắm. Hơn nữa em cũng trot nhận đây là đứa cháu ruột, giờ lại xin thêm tiếp thì người ta lại dị nghị là mình... không tốt.

- Tức là dù thế nào dũng nó cũng là tội chống người thi hành công vụ phải không em?

- Vâng. Nó giờ chỉ có hy vọng là chạy tòa thôi chị ạ. Mà cũng không có án treo đâu. Nhẹ nhất là 4 tháng vừa bằng thời gian tạm giam.

- Ủ, chị hỏi vậy thôi, khổ thân nhà nó.- Không biết có đúng không nhưng mình thoáng thấy mẹ cười nhếch môi.- thôi mình cứ lo cho con cháu nhà mình trước đã phải không hai chú. Giờ hai chú cứ lo làm sao cho chị để thằng Bình tại ngoại là chị yên tâm ở tòa rồi.

- Cái đấy bọn em sẽ cố, giờ chuyển được tội danh rồi, sau vài ngày nữa lại tác động tiếp tới người ta

- Giờ việc cũng tạm xong xuôi. Chú nói với chị xem là nên cảm ơn người ta như thế nào cho phải phép.

- Cái này thì- hai ông quay ra nhìn nhau một lúc rồi chú B nói- Em thì ko biết gì về cái này hết, nhưng chú Hùng đây thì chú ấy chuyên làm cái này rồi, em có hỏi qua chú ấy, theo ý kiến cá nhân em, là chị nên làm hai cái phong bì, 1 bên quận, 1 cái để quận đưa lên viện. khoảng 6,7 chục là vừa chị ạ. Vì dù gì cũng là người nhà.

- Thôi chị cứ đưa chú tròn một trăm tất cả,- Mẹ mình rút tập dày cộm trong túi xách ra- 6 chục là để các chú ngoại giao, 2 chục chị biểu hai

chú bồi dưỡng. Còn thừa 2 chục này, chú có đoán được là chị định làm gì không?

- Dạ em không.

- Thế này chú B ạ, chị cũng không định làm ác đâu, nhưng có lời của chú thì dù chị làm hay không chuyện nó vẫn xảy ra như thế. Phạm đã gặp hạn thì phải có người gánh hạn, mà con chị như chú nói đấy, muốn gánh cũng không được rồi. Chỗ này là nhớ chú tác động thêm với người ta, vụ lần này nhất định **THĂNG DŨNG KHÔNG ĐƯỢC THOÁT ÁN.**

Mấy chữ cuối mẹ mình nhấn mạnh làm mình gai từng đốt sống trong sự sững sờ của cả con chị mình nữa.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 12 : Hé Lộ

Tiếng quạt trần quay vòng vòng trên đầu không xua được sự ngột ngạt trong căn nhà vốn chẳng bao giờ mát mẻ này. Mẹ thì vẫn ngồi đây với dantri, docbao, ngosao.net... và cốc trà ô long loại ngon mà bà tha lôi tận Bắc cuộc về. Chị thì tay chống trán miệng lẩm nhảm " Thất đức, thất đức... thất đức quá..."Mình vẫn cố bật youtube lên xem mấy clip hài mong cho nhanh tới giờ cơm cho bớt lảm chuyện nhưng tiếng lẩm bẩm của bà ấy cứ dai dẳng củ hành bên tai, đến độ uất ức quá mình phải quát lên

- Chị có thôi ngay đi cho em nhờ không thì bảo? Thất đức cái gì? Mẹ chứ, cầm đồ cho vay, cầm hồ bán sới. Thì nhân đức lắm đấy mà kêu.

- Nhưng đấy là người ngoài, đây là anh em.

- Ai là anh em với chị? Dứt ruột mẹ đẻ ra chỉ có hai chị em mình. Chị không nghe lão già ấy nói à? Anh em gì với cái loại nhà chúng nó.

- Mà sao đấy? Bố mẹ là chuyện bố mẹ, mà không nhớ bao lần mà gây gổ trên Tràng Thi...

- Đây em nói chị nghe. Nhà này chưa chết hết người, em chưa khiến, chẳng qua là ông ấy thích dây vào thôi. Nói đại nhờ có lần nào ông ấy táng chết con nhà người ta, thì em được yên đấy.

- Mẹ, loại trắng mắt. Người ta cũng chỉ vì bệnh mình nên mới ra nỗi ấy, mà giờ mình vì câu nói mà dìm người ta xuống bùn.

- Xin lỗi chị nhé, nói qua nói lại. Nếu nó ra mà không hung hăng, thì người nhà mình giờ cũng chả nằm kia. Mình tưởng ông ý khéo mồm

khéo miệng, ra khoe quen ông nọ bà kia, bọn kia nó nể nó buông, chứ nếu thích gây gổ. Chị có tin không? Mai em dò ra nhà bọn kia, nè lúc nó ở nhà, mặc thường phục, đánh cho thấy cụ nội luôn. Nhà thì 1 tuần đủ 7 ngày đều như vắt chanh em cho chực thẳng ra đi bậy ở giữa cửa ý. Làm gì được nhau?

- Thôi thôi.. tao xin mày...

- Chị lại sắp quên đấy, cái bọc chị cầm là ở đâu ra? Còn chưa rõ vô tình hay cố ý, chị hôm ấy dở hơi đi cầm đã ngu rồi. Giả thử hôm ấy chị ko đưa em, giả sử em lại ko vất đi, lại giả sử tiếp là 2 chị em bị bắt. thôi xác con mẹ nó định luôn. Khỏi phải chạy.Nản? Anh em tốt gồm. Mẹ nếu là chị. Chị xả mẹ nó xuống bồn cầu hay là lại đút cho người nhà?

Bà ấy cứng họng, uất lên, định gân cổ lên cãi. Mình bồi mẹ nó thêm mấy câu nữa cho bà ấy nản hẳn đi

- Trước giờ em thấy anh chị, hoành tráng lắm. Cứ nghĩ là đủ long đủ cánh rồi. anh chị làm gì, em theo. Em cũng đ' hiểu sao hôm ấy, em lại đứng nhìn? Bình thường thì hung hăng lắm. Giả sử hôm ấy mà lao vào bồi chúng nó một phát giờ em cũng nắm mẹ nó khám rồi, ngồi đây mà cãi nhau với chị đâu. Giờ chị muốn tốt thì tin ở mẹ, không thì cầm tiền ra mà nhờ mấy thằng ở bar chạy cho. Gồm chúng nó lại chả đang vắt chân lên cổ mà lo cho cái bar ý, hơi đâu để ý nhà chị. Tận mắt em nhìn thấy 1 thằng đây này, tai nghe luôn, miệng nói là mặc kệ nhà mình, không dây vào. Vâng đại cổ đông đấy, anh em tốt đấy. Giờ chỉ chờ người nhà mình cứu người nhà mình thôi. Mẹ không phải tự nhiên mà làm thế đâu, chị em mình ngu quá, đ' biết gì thì tốt nhất ngậm lại. Mẹ không có lí do, thì cũng chả dìm thẳng anh tốt của chị làm gì. Mẹ nhỉ?

- Không biết.- Bà đáp lại cộc lốc kèm, rồi lại nhấp một ngụm trà, có vẻ đ' quan tâm lắm tới chuyện nhà mình. Thật sự lắm lúc mình nghĩ mấy con hoa hậu chân dài kia mà lăn quay ra chết khéo bà còn sốt sáng hơn. Tự dưng cụt hứng không muốn cãi nhau nữa. Cả nhà lại im lặng, ai việc đấy như ban đầu.

Tiếng nhạc chuông tn iphone của bà chị như một điểm sáng của bức tranh phong cảnh nhạt màu. Rồi bà ấy hốt hoảng bật dậy chạy ngay ra phía mẹ lại giống như họa sĩ điểm thêm một vệt màu chói lọi nữa cho bức tranh thêm sinh động.

- Mẹ, mẹ ơi...viện...viện nhận tin.

À, phải thế chứ, tranh đẹp giờ còn lồng cả âm thanh nữa. Đến khổ, lâu lắm rồi mới thấy bà ấy đi hết một vòng các cảm xúc, sợ sệt, xúc động, rên rĩ. Giờ lại còn lấp ba lấp bấp cuống cuồng nữa. Tò mò mình cũng chúí đầu vào cái điện thoại

" Người nha Binh chuan bi 100tr cho VKS, da lo xong viec cho Binh"

Mình thoáng thấy có chút gì đó hơi khác trên mặt mẹ rồi lại bình tĩnh

- Để tao gọi chú B.

Rồi thấy bà rút điện thoại, ừ ừ, à à mấy tiếng nghe có vẻ lén lén lút lút, ra chùng bí mật lắm. Xong rồi quay sang bảo chị

- Mà gọi hỏi cái Hằng xem thế nào? Chú B nói cứ bình tĩnh. Xem thế nào đã.

Bà chị lại cuống cuồng rút điện thoại alo

- Chị Hằng ơi, nhà em vừa có người nhắn tin nói là ở bên viện... Số ạ.. Đợi em chút....09xxxx....vâng, em cũng nghi nghi... Chắc thế chị ạ... Thế chị bảo sao... Vâng...Bí quá thì em sẽ gọi chị...Vâng... cứ kệ chị nhớ.

- Nó bảo sao?

- Chị ấy nói là đừng tin, bọn cò đấy, cùng một ruộc với thằng hôm trước đến nhà mình. Chị ấy nói,nếu nhà mình lo được cho anh Bình, thì cứ lo, kệ chị ấy. Chuyện ông Dũng chị ấy sẽ ép bên bar.

- Màỵ nhắɴ lại cho thắɴg kia, là em đắɴg ốմ, nắմ một chỗ, giờ mẹ với em trai em đắɴg xoay tiền, có sẽ đứա anh ngay.

Chị mình lại nhoay nhoáy nt. Một lúc sau thì tin báo lại

" Truoc 8h toi nay, mang tien toi cua vienkiem soat cua quan, toi se dan di gap pho vienkiem soat, giao tien. Neu khong nghe, se lam lai ho so, toi danh nhu cu"

- Mẹ ơi thế là thế nào? Sao nó biết mình chuyển tội danh? Thế này có khi là thật.

- Màỵ cứ bình tĩnh, đâu có đó. Hôm nay tao sẽ chơi cho màỵ xem, cò quay chúng nó đến vãi linh hồn ra thì thôi. Cần gì phải là người trong cuộc mới biết, chỉ cần là trực ban ở quận. Nó cũng biết những cái vớ vẩn như thế. Để đấy.

Đang nói đến đây, thì điện thoại chị lại reo inh ỏi, bà ấy nửa mếu nửa máo

- Mẹ ơi, nó gọi, làm sao bây giờ?

- Đứա tao nghe.

- Alo, ai đấy ạ?- Mẹ bật loa ngoài.

- Đây có phải số điện thoại của Linh, vợ Bình không?

- Phải rồi, ai đấy?

- Cho tôi gặp Linh có chút việc.

- Tôi là mẹ của cháu Bình đây ạ. Có việc gì ạ. - Chử "ạ" bà cố kéo dài kiểu diều cợt, nghe cực buồn cười.

- Thế này chị nhé, anh Bình có nhờ tôi giúp anh ấy, giờ việc đã xong xuôi rồi. Nhà chị làm thế nào thì tùy, nhưng phải cho nó phải phép.

- Vâng vâng, nhưng số tiền nó lớn quá anh ạ, nhà tôi lúc này trong nhà không còn xu nào, tôi đang sai cháu nó đi chạy tiền. Phải tối thì may ra mới trả lời anh được.

- Nếu từ giờ tới tối, nhà mình không mang được tiền ra chỗ chúng tôi, thì chúng tôi sẽ làm lại hồ sơ, chuyển tội danh về như cũ.

- Vâng vâng, anh ơi. Tôi hỏi chút, cái đồng chí công an gì mà thụ lý vụ này ý. Tên là gì ý anh nhỉ? Nhà tôi muốn tiếp tế cho cháu mà không biết tên người ta.

- Chị đi vào quận hỏi thẳng người ta, người ta sẽ trả lời cho chị. Khi nào gặp chúng tôi, chúng tôi sẽ chỉ cách cho chị chạy cho Bình ra. Lúc ấy thì cần gì tiếp tế nữa.

- Vẫn biết thế, nhưng mà tôi vẫn muốn hỏi, tiện có anh ở đây, anh có biết đồng chí ấy tên gì không ạ. Vĩ phải không ạ? Nhà tôi mẹ góa con cô, chẳng biết tìm ai nhờ ai cả.

- Chị không phải nhờ ai hết, viện là to nhất rồi, viện trên công an. Viện sẽ giải quyết cho chị. Thế nhé. Tôi không có thời gian. Chị cố gắng lo xong tối nay...Tút...Tút...Tút...

- Dập máy rồi- Mình thấy mẹ cười, quay sang con chị- Mà nghe rõ chưa? Giọng này là giọng cái thằng vô học, thằng không biết gì về luật pháp cả. Thế mà dám mở mồm ra đòi tiền nhà người ta. Tao vạch mặt nó ra cho mày thấy chưa? Tên thằng thụ lý còn chả biết, chỉ chối quanh. Tí nữa nó gọi lại, kiểu gì cũng mò được ra tên thằng thụ lý mà nói tiếp với mình đấy. Thôi ko gọi chú B nữa, chú ấy lại chả cười vào cái mặt đần thối nhà mày ý- Bà dừng một chút nhấp ngụm nước trà, chẹp chẹp môi, rồi nói tiếp- Mà bảo tao thất đức, thôi được rồi, tao lại ra đức vậy. Mà bật máy cho tao nói chuyện với con Hằng. Để tao cho mày biết là mẹ mày còn có đức lắm cơ.

- Vâng.

Mình lại tò mò hóng tai lại gần, nghe xem mẹ muốn nói cái gì? Bà sẽ vạch trần bộ mặt của nhà đấy chẳng? Sẽ cho chúng nó sáng mắt ra, hay sẽ nói gì ?

- Hằng à? Cô cháu có bị thăng ở trên viện gọi xuống không?

- Cháu có cô ạ, vừa mới gọi xong. Cô ơi, nó nói là nó lo được cho Bình ra rồi, giờ nhà cháu đưa tiền nó sẽ lo nốt cho Dũng ra. Thế nào thế nào cô? Có phải Bình ra rồi không?

- Không cháu ạ, Bình mới chỉ được chuyển đổi tội danh thôi. Chưa ra được. Thăng kia là thăng lừa đảo, cô vừa gọi điện cho nó. Nói chuyện rất vô học và không biết một chút gì về pháp lí cả. Thăng này cũng không chắc đã phải là cò đâu, có thể là nó làm theo lời một ai đó thôi. Chúng nó muốn kéo dài thời gian ra, để nhà mình sa lầy càng lâu càng tốt rồi không rút được chân ra nữa thì thôi.

- Hay là mình cứ thử gặp nó xem thế nào hả cô? Cháu thấy nó hện gặp ở trên viện, có khi lại là thật?

- Nó gặp cháu ở đấy, rồi sẽ lí do là làm việc ở đây không tiện, chị em mình ra chỗ nào đó kín kín, có lợi cho nhà mình hơn. Tin cô đi, rồi chắc chắn sẽ là như thế. Rồi nó lại cò quay dẫn dắt cháu đủ kiểu, chẳng đi đến đâu đâu. Còn có chuyện này cô định không nói, nhưng đã chung một thuyền, cô cũng muốn nhắc nhở cháu. Còn chuyện tốt hay xấu là còn xem cháu có biết giữ miệng hay không.

- Cô cứ nói đi ạ, cháu hiểu.

- Từ khi khai trương quán, là cô đã nghe phong phanh nguồn tin là sẽ có đưa qua gậy chuyện phá đám phải không cháu?

- Vâng, Linh nói với cô ạ. Mấy hôm trước khi khai trương có thăng cứ gọi điện nói là tao cho chúng mày làm một thời gian, nếu làm ăn được thì tao sẽ qua cướp, còn không thì tao tha, hôm khai trương sợ có chuyện

nên anh em cũng cẩn thận hơn, nhưng mà từ hôm ấy đến giờ làm ăn thuận lợi mà cũng chẳng thấy ai qua gây chuyện gì.

- Thế này Hằng à, chuyện của hai đứa kia, vô tình mà lại hóa ra thành hữu ý, theo như nguồn tin cô biết, giờ có người đang viện vào cái việc ấy để dìm chết hai đứa nó. Một người có các mối quan hệ rất to, mà cũng có thể là gần ngay sát bên cạnh cháu, cạnh cô. Có thể là thằng Kiên hoặc ngay con Linh này này. Cô nói cháu biết, là cháu làm gì giờ cũng lên nghe ngóng. Có thể người ta cũng chẳng phải làm gì thêm đâu. Chỉ cần ai đó đứng ra hứa, để anh lo cho, để anh giúp cho. Thế là mình chủ quan ko lo cho người nhà mình. Đến khi chuyện đã rồi thì người ta bảo là anh cố hết sức rồi, chỉ được thế, anh xin lỗi chuyện khó quá. Thì có giết người ta thì người nhà mình cũng đi đi ăn cơm nhà nước rồi. cháu hiểu ý cô chưa, những lúc như thế này, là phải thật cẩn thận. Không biết anh em tốt xấu thế nào đâu. Ko có hai thằng này, quán về tay ai, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

- Vâng, cháu cảm ơn cô. Có gì cháu sẽ chú ý. Nhưng cháu nghĩ anh em xung quanh không ai đến nổi...

- Rồi, đấy là cô nói thế, còn Hằng còn cô, chuyện hôm nay cô nói để Hằng biết rồi sau này cháu ngấm lại, cháu khắc hiểu cô nói gì.

- Vâng ạ.

Mẹ cúp máy, mình còn chưa hiểu câu chuyện đầu cua tai nheo ra làm sao thì chị đã hỏi trước

- Thế thì sao ạ? Con vẫn chưa hiểu mẹ có đứcc ở chỗ nào?

Mẹ im lặng không nói gì, mình ngấm ngấm một lúc rồi như kiểu chợt được đả thông đầu óc

- À, con hiểu thế này có phải không? Nếu nhà chị Hằng đứng sau chuyện này. Mình nói thế chẳng khác gì là nói cho bà ấy biết, nhà mình biết rồi đừng hòng qua mặt.

- Còn nếu nhà chị ấy không liên quan, nói thế khác gì chửi xéo nhà người ta.

- Không, nếu ko liên quan không ai nghĩ thế, người ta sẽ nghĩ là mình đang nhắc nhở người ta cảnh giác. Chả có gì sai hết.

- Mẹ, mẹ giải thích đi. Con chưa hiểu mẹ nói thế ý gì cả?

- Tao định nói với nó, nhưng nó bật loa ngoài, tao nghe tiếng vọng rất rõ. Bên cạnh nó còn có người nữa muốn nghe. Nói nhiều quá vào thời điểm này không có lợi gì cả, hơn nữa, tao nghĩ lại rồi, tao cũng ko muốn làm loạn thêm nữa. Thăng Kiên nói đúng, hoặc là cảnh cáo hoặc là nhắc nhở. Chỉ cần thế thôi. Tao cũng không cần phải thắng thua với mày làm gì. Và tao nói thêm một lần nữa. Những cái mà anh em chúng mày hứa hẹn với nhau 5 ngày chưa làm được thì tao làm mất có nửa ngày. Giờ muốn lo việc này nên theo ai thì mày phải rõ hơn ai hết. Nếu mày cảm thấy đủ lông đủ cánh, thì vợ chồng tự lo lấy nhau.

- Vâng

- Tao còn biết là con này là chúa hay bật ghi âm, mày nói chuyện cũng bớt dông dài đi, cái gì đáng nói thì nói, không đáng thì thôi. Người ta chết vì vạ miệng nhiều hơn tai nạn oto đấy con ạ. Nhà mình nói gì thì nói, kinh nghiệm xã hội không bằng dân giang hồ đâu.

Chị lại im lặng, thật ra chưa bao giờ mình thấy bà ấy nhu nhược và yếu lòng đến thế. Lại thờ dài. Đàn bà khó làm được việc lớn là vì tấm lòng. Mệt mỏi, mình nhắc xác lên tầng đi tắm.

Đang xả nước trong nhà tắm. thì thấy bà ấy đập cửa thành thành

- Kiên, kiên ơi...- Có gì hoảng hốt trong giọng bà ấy.

- Sao chị- mình thò cái đầu ướt rượt ra.

- Nó đến...thăng viện đến...

- Cái gì?- Mình kinh ngạc. Đóng sầm cửa lại mặc vội bộ đồ mới thay ra.- Chị với em cái quần bò trên móc. Nhanh. Em xuống xem sao, mẹ dưới đây à?

- Mẹ, quần đùi cũng được. Kệ nó, xuống nghe xem nó nói gì với mẹ. Chị trót nói là ốm rồi, đừng đóng cửa hành lang, chị đứng ngoài nghe.

- Sợ gì nó. Chị theo em xuống đây.- Mình vừa nói vừa lau lau cái tóc.- Đứng nhà mình còn sợ gì ai nữa.

Mình hùng hổ kéo bà ấy xuống nhà. Xuống đến nơi đã thấy mẹ đang pha trà nóng mời khách, hóa ra bà cố ý kéo dài thời gian đợi hai chị em xuống, cho đông đủ. Lúc bấy giờ câu chuyện mới bắt đầu.

- Cháu nói cháu làm ở viện à? Thế cháu gặp thằng Bình nhà cô chưa? Nó có khỏe không cháu?

- Bình khỏe cô ạ, Bình dặn dò cháu là nhắn với cô hết sức lo cho anh ấy.

- Vậy à? Thế thì cháu đợi Bình ra thôi, rồi anh em giải quyết với nhau, chứ cô có nhờ vả gì đâu.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 13: Chợ Thối

- Bọc hết cả vào một tờ giấy ghi rõ từ khoản lấy của ai và ngày tháng ra rồi để vào két. Mà y còng làm gì? Để đấy khi nào thằng Bình về thì nó tự khớp sổ. Sổ sách có nhiều cái không ghi vào đâu, đừng ghi thêm vào rồi sau này nó về lại rồi tinh lên.

- Vâng, còng nhàn.

Mình thờ phào,ghét nhất là mấy cái khoản tính toán toán này, một ngày phi thân ngoài đường với đám nhân viên chạy từ Yên Phụ về Hà Đông, từ Thanh Trì lên Hoàn Kiếm, mặt và phổi trát đầy bụi và nắng, thế là quá đủ rồi, giờ mà phải ngồi đây còng còng trừ trừ nữa, chắc nó đến xin vào trại thay anh mất. Lắm lúc liếc nhìn hai cánh tay đen sì vì cháy nắng, chỉ lộ lộ hai ngón tay là còn màu trắng của da khi trước,lại phì cười, chắc giờ chả còn ai khen mình là trắng trẻo, đẹp trai như công tử để rồi lại giả vờ ngại ngại mà trong lòng sướng âm ỉ như hồi trước nữa. Nhưng thế gian là muôn miệng lưỡi, nếu người ta muốn nịnh bợ, thì rắm thối cũng thành thơm. Mình tặc lưỡi cho qua, giờ nó có nhiều chuyện để lo nghĩ hơn là cái đồng da này, nếu chẳng may đen quá thì sau này cứ bổ tạm một con cá chép hóa long vào đấy, là xong. Lại đẹp ngay. Cái đáng lo ngay gần và ngay trước mắt đây là hôm nay cả mẹ và chị nó ngủ dậy đều cấu kính một cách chán đời. Động tí lại quát

- Từ hôm ấy đến giờ có ai hỏi chuyện gì mà y không Kiên?- Chị mình hỏi

- Không chị, chuyện gì?

- Nói chung là có chuyện thì muốn giữ cũng không được, anh em ở cả Hn này chắc là biết hết rồi. Hôm nay một số sòng ở dưới Quảng Ninh gọi lên hỏi han. Sợ các chú thím không quản được. Giờ chúng nó nhân cơ hội mà làm loạn thì không hay, tiền hồ (tiền thu tại sòng) dưới đấy không phải nhỏ. Nhiều đứa thèm rỏ dãi ra mà không dám nuốt.

- Em thì tuyệt đối không nói gì rồi, việc làm ăn ở HN và Quảng Ninh, chẳng liên quan gì tới nhau cả. Không hiểu sao chúng nó móc nối kiểu gì lại biết.

- Biết rồi thì kệ, giờ là phải khéo léo- mẹ nói

- Những đứa nào mà chắc chắn là biết rõ rồi, thì mình cứ nói là đã về, những đứa chưa biết thì nói thẳng là chẳng đi đâu hết. Bắt đầu từ đêm qua là có nhiều đứa gọi điện hỏi liên tục. Nên chắc chuyện mới vỡ ra thôi và cũng mù mờ lắm chưa đâu vào đâu? Hay để con về đây một chuyến?

- Cũng không cần thiết, có mấy khi nhà mình về đây đâu. Tiền bạc thì toàn giao dịch qua tài khoản, có gì thì đã có các chú thím dưới đây lo rồi. Giờ tự nhiên về khác gì lạ ông tôi ở bụi này, mà hơn nữa về phải có thằng Bình mới thuyết phục, còn về mình mà lại tốn nước bọt giải thích thôi. Cứ để xem chúng nó định giờ trò gì đã. Giờ sợ nhất là chúng nó nhân cơ hội thằng Bình năm kia, xúi giục bọn nào tới cơ quan công an trình báo thì khổ nhất là chồng mày. Còn sòng, trước khi có thằng Bình vẫn hoạt động, giờ ko có nó cũng vẫn thế, sập sao nổi.

- Đã đ' giúp được gì còn chọc thối vào đây, bọn thằng Vương, thằng Nam là có vẻ biết rõ chuyện rồi. Chúng nó động viên, xong bảo con là có gì anh em sẽ hợp nhau tìm cách giúp đỡ. Con bảo giúp cái gì, giúp được thì các anh chồng 100tr ra đây, đấy là giúp đấy. Đừng có ngồi đấy mà cười trên sự đau khổ của người khác rồi lại kể luyên thuyên. Lũ còn lại chỉ mù mờ thôi, hỏi hỏi han han, con chẳng nói gì.

- Thằng Vương với thằng Nam thì cũng là người trong nhà, không sợ. Tao sợ nhất là cái bọn ở dưới Mông Dương, chắc vụ lần trước nhà mình

cho người xuống siết nợ chúng nó vẫn chưa quên, làm mạnh tay quá.

- Vâng, thôi cố hết sức. Con hy vọng là mấy ngày nữa anh ấy ra. Mọi chuyện lại ổn.

- Chúng mày ở nhà, tao đi chợ đã. Không trưa lại không có cái đút vào mồm.

- Vâng.

Mẹ là thế, ngoài việc làm ăn ra, thì bà quán xuyên nhà của như một bà nội trợ đảm đang, có lẽ đó là cái nết của người Hà Nội gốc, nhà nó kị nhất là bữa ăn mà không ngồi đủ gia đình. "Cả ngày chỉ có hai bữa, cố gắng dù giận dỗi căm thù gì nhau cũng ngồi vào đấy ăn cho xong bát cơm đi đã" chắc vì cái câu nói đó mà chỉ trừ khi ốm liệt giường, anh chị em nhà nó mới có cơ hội bỏ bữa. Bà vừa đi khuất thì có một ông phóng xe tới nhà. Tay đẩy cửa kính he hé đủ lách người ra, ông ấy đã chào bằng một nụ cười hềnh hệch :

- Em ơi, Bình có nhà không?

- Anh gặp chồng em có việc gì không? Chồng em đang ngủ trên nhà.-
chị mình vẫn nhắn tin, mắt không rời cái điện thoại chán chảng buồn nhin.

- Anh Phong đây mà. Anh hay đi với Bình nhà em ý?

- À, Anh Phong Phố Huế- Chị mình ngược mắt nhìn lên. - Có việc gì không anh?

- Anh qua gặp Bình có chút việc.

- Có việc gì anh nói trực tiếp với em này, nhà em đêm qua đi làm về muộn giờ đang ngủ.

- Chuyện riêng ý mà, thế thôi có gì chiều anh quay lại nhớ. Hề hề.

Ông ấy lại vội vội vàng vàng dắt xe phóng đi mất dạng, chị lắc đầu

- Rồi hôm nay còn tiếp nhiều khách lắm.

Quả nhiên bà ấy dự đoán không nhầm, mật độ khách tấp nập một cách bất thường từ bà hàng xóm sang hỏi xin chạy trường cho con (mình đ' biết là ông ấy lại còn có cái dịch vụ này nữa), tới bọn trông xe tới đòi tiền bến bãi, còn lại toàn người quen. Mấy đám đầu còn tiếp và nói chuyện tử tế một chút, tới đám thứ n, bà ấy chán hẳn luôn ngồi nghe nhạc mặt kệ mình ngồi chém gió với khách. Cả ngày hôm ấy trừ những lúc đi thu họ ra, thì lúc nào cũng thấy nhà có người ra kẻ vào đông như đi xem bói.

7h chiều, ông Phong Phố Huế lại quay lại. Có phần diện dàng hơn, kính Armani, quần bò lấp lánh, áo sơ mi hoa lá cành. đi cùng một em chân dài tới nách

- Em ơi, Bình đâu sao anh gọi mãi không được?

- Nhà em lấy oto đi rồi. Đi xe chắc không nghe máy đâu anh ạ. Có việc gì anh?

- Anh muốn đặt bàn, hôm nay là sinh nhật bạn anh. Muốn làm cho nó hoành tráng một chút. Hề hề.

- Anh định đặt bàn thế nào? Bao người, bàn vip hay bàn thường?

- Bình nó đi mấy giờ về? Anh đợi Bình về rồi nó tư vấn vậy.

Mình bắt đầu cảm thấy ngứa mắt. Lão Phong này đúng là hay đi với ông anh mình thật, nhưng mà quan hệ chỉ dừng lại ở mức xã giao. Có ăn uống, có rượu chè, nhưng hể động tới thanh toán là y rằng bố ấy lẩn về trước từ đời nào. Giờ lại hào phóng buông tiền ra đặt bàn bar, bố ai mà tin được.

Lướt qua một loạt khoảng 15 tin nhắn, nội dung nó cứ na ná nhau, đại khái một người con gái ngoan ngoãn và thánh thiện như phò đang khẩn

cần tình yêu từ một người đàn ông đã có nơi có bến. Nó nhếch mép cười đều cái đồng tin nhắn một cái

- Chị nghĩ gì về cái đồng hồ lớn này?

- Tao đoán là tao nghĩ như mày đang nghĩ.- chị cũng nhếch mép cười.

- Thường thì... Nếu không có chuyện gì mà em vô tình đọc được cơ. Em sẽ bỏ công bỏ sức ra mà điều tra cho chị ngay. Nhưng mà cái đồng tin nhắn này nó đến vào lúc này, cộng thêm việc biết là vợ người ta gọi nhưng không nghe máy nhưng lại cứ nhắn thêm tin. Sự thật chỉ có hai loại, hoặc là một con nào đó biết chuyện đang tính nước trả thù, hai là...- Mình cố ý ngừng nói liếc nhìn sang phía bà chị xem bà ấy tỉnh đến độ nào.

- Có thằng chó nào đang cố gắng chọc vào đây để gây xích mích khiến mình ngừng chạy.

- Em nghĩ là chỉ một trong hai cái đấy thôi. Tuy nhiên cũng chẳng loại trừ được điều gì. Đàn ông mà. Giờ chị tính thế nào?

- Tao muốn biết sự thật, hôm qua lúc nhận được tin nhắn đầu tiên. Tao lồng lộn hết lên, gọi cho con ấy, không nhắc máy nhưng vẫn nhắn tin. Nhờ người này người kia gọi vẫn chỉ thế, có lúc con gái nghe máy, có lúc con trai nghe máy. Lúc ồn lúc không. Đã định tối qua gọi ngay cho thằng thụ lý để nó nhắn tin cho lão ấy rồi. Nhưng cả đêm mất ngủ, giờ tỉnh táo lại được một chút. Định im đi coi như không có chuyện gì thì mẹ lại phang cho một câu vừa nãy giật thót cả người. Hơn nữa, hôm nay mẹ cũng lạ lạ lắm.

- Em nghĩ tạm thời đừng bắn tin vào trong ấy, ông ấy giờ trong ấy có lẽ chẳng vui vẻ gì, không nên làm ông ý suy sụp thêm. Nếu chị có thời gian muốn điều tra. Em sẽ giấu mẹ giúp chị. Thu thập đủ bằng chứng lại rồi đợi khi ông ấy ra sẽ ba mặt một lời. Giờ chị gọi vào chỉ là đánh động thôi rồi ông ấy sẽ có thời gian nghĩ cách nói khéo, hoặc chỉ đạo ra ngoài để im chuyện đi. Còn về mẹ chị đừng lo, mẹ sẽ không vì cái

này mà làm hỏng chuyện lớn đâu. Mẹ suy nghĩ thấu đáo hơn chị em mình.

- Chị cũng nghĩ thế, không biết là đang có chuyện gì xảy ra. Nhưng là một người vợ, chị sẽ cứ làm tròn trách nhiệm đã. Còn nếu người ta phụ mình thì trời cũng có mắt cả, chị không muốn sau này có chuyện gì thì mình sẽ ân hận vì đã không làm hết sức.

- Chị nghĩ thế là tỉnh rồi đấy, có là anh rể hay không, thì anh ấy cũng là người quan trọng đối với công việc nhà mình, cho dù chị vì chuyện này mà buồn thì em cũng tin là mẹ sẽ làm hết sức để kéo cánh tay phải của nhà ra. Chị cứ yên tâm ở phần mẹ và em. Còn chuyện này em sẽ làm rõ. Nếu có kết quả tốt em sẽ nói với chị ngay. Còn nếu không có kết quả, hoặc mọi chuyện không như ý, thì em sẽ để chị đợi tới khi anh ấy ra để ba mặt một lời. Giờ chị hãy quên chuyện này đi và coi như không có chuyện gì cả. Sim của anh ấy, đưa cho em. Gần như sim ấy chỉ để giao dịch tín dụng đen thôi. Chuyện ở sông chị phải cố.

- Tí lại họp cổ đông bar.- bà ấy ôm mặt mệt mỏi- Chị đau đầu quá, không muốn nghĩ nữa.

- Máy giờ

- Chắc khi quán đóng cửa, tầm 1h sáng gì đó.

- Thế để em đi với chị. Giờ em ra cửa hàng chốt lại tiền và sổ đã.

- Không ăn cơm à?

- Bảo mẹ hôm nay em đi có việc phần cơm em.

- Lại làu bàu đấy.

- Kệ.

Mình dắt xe phi thẳng ra khỏi nhà, chiều tối trời mát mát, dễ chịu hơn cái không khí oi diên đảo suốt từ sáng tới giờ.

Cửa hàng đóng, à ừ, dĩ nhiên là tới giờ này thì chả ai đi cầm đồ mà việc thu họ trong ngày cũng đã hết giờ, ai khát thì cũng đã khát rồi, đũa nào thu được thì cũng đã nã xong. Mình ngồi một mình, nằm giữa người trên cái ghế giám đốc Hòa Phát to tổ bố ngược mắt lên nhìn cánh quạt quay chậm chậm ở số nhỏ nhất. Thực ra bật quạt là thủ tục thôi chứ chẳng trông mong gì ở cái làn gió thoảng này nhất là khi điều hòa đã bật tới 16 độ. Không hiểu cái thánng cô hồn này sao lại nhỏ thế, chuyện gì cũng đổ lên đầu được. Mình biết tính con chị, bà ấy miệng nói nghe nhưng lòng bất tuân. Bất kể chuyện này dù thế nào cũng sẽ không nằm im trong lòng bà ấy, tốt nhất khi mà bà ấy chưa kịp làm gì thì nên làm cho mọi việc rõ ràng một chút, để bà ấy yên lòng. Dù chính mình cũng chẳng biết làm như thế nào, chắc chắn ngồi ngắm cánh quạt thế này chẳng giúp cho mọi việc khá hơn...

- Mọi người vui lòng để lại điện thoại ở ngoài, đây là hộp kín. Kiên em ở ngoài nhé, em không phải cổ đông. Linh vào thay anh Bình cũng được. Hôm nay thiếu mất một cổ đông, nhưng mọi người cũng biết rồi đấy trong hoàn cảnh này thì chú ấy không xuất hiện được. ý kiến của chú ấy sẽ là ý kiến của số đông.

- Lại có trò gì thế này, giờ lại còn phải cảnh giác nhau thế này nữa à?
- Lão hói béo nhần nhó.

- Thôi dù gì cũng là hộp kín, mọi người để hết điện thoại ở bàn ngoài này, Kiên con trông đồ cho các anh chị.

- Vâng.

Đúng là có tiếng nói của người lớn có khác, mọi người răm rắp nghe theo. Thực ra mình cũng chả hiểu bà Hằng làm thế là có ý đồ gì, công nghệ giờ phát triển bỏ mẹ. nếu muốn nghe trộm hay ghi hình cần quái gì phải dùng tới. Ngồi ngáp vặt chán, đầu mình chợt nảy lên một ý nghĩ, mẹ nói có khi kẻ đâm sau lưng lại ở ngay sát sườn, biết đâu...

Mình cầm từng cái điện thoại một hý hoáy ấn gọi cho cái số điện thoại khẩn nạn kia. Đầu tiên là máy chị Hằng. Không hiển thị lên gọi ý.

Chắc không phải, bất ngờ tiếng nhạc chờ tắt, đầu giây bên kia nhắc máy nhưng không nói gì cả.

- alo xin lỗi anh chị đặt cơm hộp phải không ạ?

- Không phải đâu nhé, nhầm số rồi.- giọng con trai, nó hơi bất ngờ, mẹ tổ sư chắc thằng nào nhắc máy rồi, con trai để nhạc chờ bài Viên đá nhỏ.

- Anh hỏi lại xem có ai cầm máy gọi không ạ, em đang đứng dưới nhà đây, đúng số này vừa gọi mà.

Hơi chững lại chút, chắc ông ấy thò cổ ra xem có thằng nào đứng ôm cơm hộp dưới nhà không, rồi tiếng ồm ồm lại hỏi

- Em đứng đâu nhỉ?

- Em ở Nguyễn Chí Thanh.

- Thế em nhầm rồi nhé, không có ai gọi cơm hộp đâu.

Rồi cúp máy đập một cái khô khốc. Nó lại với tay sang cái điện thoại tiếp theo của lão béo. Máy bận. Tới cái thứ 4 thì tắt hẳn, khốn nạn chắc tại mình gọi dồn dập và nhiều quá khiến con mồi hoảng. Nhưng chẳng quan trọng việc mình cần làm ở đây là xác minh xem có ông bà nào trong này đã từng liên lạc với nó không, toàn smart phone cả, nếu có thì chắc chắn khi ấn mấy số đâu sẽ hiển thị tiếp gợi ý đăng sau hoặc đã từng có lịch sử gọi đến gọi đi, sau khi nó ấn số có thể xem lại. Đại khái thế. Nhưng tới tận cái điện thoại cuối cùng là của bố nuôi, khi ấn tới số cuối trong điện thoại vẫn không có gì, chán chả buồn ấn gọi vì biết nếu có ấn thì cũng nghe kèn tò tí te mà thôi. Chắc không có tí thông tin gì về con ấy trong đồng người này.

- Ôi kinh, chơi bởi nha, hôm nay định đi ăn hàng à?

Tiếng lão Kiên ngay sau lưng khiến nó giật bản mình, chả khác đ' gì đứa ăn trộm bị bắt quả tang. Mình quay lại lau bàu chửi tục mấy câu

trước khi máu kịp lên tới não rồi ngớ người ra, nó hỏi

- Ăn hàng gì cơ?

- Gì nữa, gọi cho con Minh phò chứ gì. Tay còn ấn số điện thoại nó chưa kịp gửi kia kìa.

- Đây á...- Nó giật mình, cái nồi gì vậy, do ăn ở có đức à mà tiền lại rơi giữa đường thế này- Ủ, gọi mãi đ' thấy nhắc máy, ngon không anh?

- Ngon, hàng Tuyên Quang nhé, da trắng. Anh mà làm tháng 10tr là cũng dám xơi rồi đấy, nhưng em này kiêu lắm chỉ đi với đại gia, thiếu gia như chú thôi.

- Gọi từ tối tới giờ không nhắc máy. Hãm, đang thèm quá anh ạ.

- Hay là anh cho chú số con dancer nhà mình nhé. Con đấy rau thôi, nhanh lắm. Ngọt.

- Thôi, em hải lắm, loại rau trên bar này, ăn vào dính thuốc trừ sâu lúc nào đéo biết. Sợ luôn. Nhà con kia ở đâu ý anh nhỉ?

- Đ' biết luôn, nhưng tí đợi cái taxi Thủ Đô biển 6623 về, thấy nó hay đi xe ấy.

- Ngon rồi, em mà ăn hàng về nhất định có review cho anh, hê hê.

- Hứa nhé, chụp ảnh quay phim nét vào, tối anh về quay tay)

- Rồi rồi, chắc chắn là như thế rồi.

Đợi ông Kiên dọn xong đồng hồ cất vào kho, cũng là lúc giải đại hội cổ đông. Minh níu lấy tay chị kéo ra góc kín nói

- Có tin mới chị ơi.

- Sao

- Chó ngáp phải ruồi, em dò ra con kia rồi.
 - Là con nào?
 - Là con Minh hay lên bar nhà mình.
 - Minh nào nhi, bar mình không có con nào tên Minh đâu.
 - Em biết, con này làm PR ở dưới Cầu Giấy thi thoảng đi đá khách lạc bar thôi. Không phải người nhà mình.
 - Mà biết nó đâu không?
 - Gần biết chị ạ. Giờ theo em, khoảng 90% là dò ra.
 - Đi, đợi tí. Tao bảo chị Hằng điều cho mấy con cave đi đánh ghen cho nó khí thế.
 - Thôi khoan chuyện chưa đâu vào đâu. Hơn nữa không nên bứt dây động rừng. Chị cứ bình tĩnh theo em đã. Xem nó ở đâu rồi sáng mai đi úp sọt. Giờ này chắc đ' gì đã có nhà.
 - Hai chị em làm gì đấy không về à?
- Mình lại được phát giật mình thót tim lần thứ hai trong ngày, khổn nạn, được vài lần thế này thì cũng học mẹ nó máu mồm mà chết mất. Bà hằng lù lù ngay sau lưng từ lúc nào. Chưa biết bà ấy có nghe thấy gì không, nhưng thấy bà ấy lách qua vào lấy mấy cái túi rồi lại đi ra không nói gì. Mình và chị chào bà ấy rồi liền ngay xuống hành lang tầng 1, đánh mắt một vòng thấy ngay con thủ đô 6623.
- Đi về Cầu Giấy anh ơi.- Mình kéo chị lên xe, ngồi ngay ghế sau.
 - Về đoạn nào Cầu Giấy hả anh?
 - Biết nhà con Minh phò không?- Mình hỏi.

- Dạ..- Lão lái xe nhìn lại kính chiếu hậu rồi hốt hoảng nói- Không biết, hai anh chị cho địa chỉ đi.

- Này chú, nhìn lại bọn cháu đi này- Chị mình thò đầu lên ghế trước.- Thấy rõ chưa? Biết bọn cháu là ai không? Ngày mai chú có muốn đỗ xe ở chỗ cũ nữa không? Cháu nhớ xe chú đấy nhé. Nếu hôm nay chúng cháu mà không đến được chỗ cần đến sợ là hãng xe mình mất đi một tài xế tốt đấy, chú ạ.

- Cô cậu...

- Con cao cao tóc vàng xoăn, hay mặc quần đùi áo kim tuyến. Xăm con bướm ở cổ tay. Chú từng chở nó đi những đâu thì đêm nay chở bọn cháu tới đấy. Giờ đi đi. Mẹ cháu đợi cửa, cháu không muốn về nhà quá muộn đâu.

Chưa biết có tới được bến không, nhưng chiếc taxi lẳng lặng lao vù đi trong đêm tối.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa
dtv-ebook.com

Chap 14: Đâm Lén

- Nó đi lâu chưa em?- chị hất hàm hỏi con bé cùng phòng đang run bần bật.

- Chị ấy vừa ở nhà, tự nhiên lại dọn đồ đi luôn. Chị ấy còn đưa em tiền phòng đây này, em không dám nói dối đâu.- con mếu máo nói, nước mắt vẫn tèm nhem. Khổ thân nó ăn oan một cái tát của chị.

- Sao, đau à? Ai bảo chưa gì em đã chửi bới âm ỉ lên. Chị người đàn ông hoàng tử tể đến tìm người nói chuyện chứ có phải đến đánh ghen ăn cướp gì đâu.- chị vừa cười vừa nói đùa, cái cười tuy không có thần thái như mẹ nhưng nặng mùi dân anh chị.

- Em xin lỗi, em không biết chị là em chị Hằng. Nếu không nhất định em không dám láo thế.- Con kia cúi đầu lí nhí.

- Khi nào nó về gọi chị, hai đứa làm dưới M bar Trần Duy Hưng phải không?

- Vâng, em làm cùng chỗ chị Minh. Nếu chị ấy về em sẽ nhắn lại ạ.

Hai chị em lại lên tắc xi hành quân về nhà. Mình giở điện thoại ra, thấy hơn chục cuộc gọi nhờ của mẹ. Cũng sợ sợ, vừa bỏ cơm lại vừa đi khuya. Chắc tí về lại mất ngủ cả đêm mất.

- Tối mai có lên M bar ko?- Mình hỏi

- Thừa thôi, giờ nó chắc đã có chỗ trú chân an toàn rồi. Khổ thân con kia, định cho nó ít gọi là đền bù, nhưng mà đang cái, kệ mẹ nó. Coi như trút giận tí.

- Mình đi taxi vẫn chậm hơn một cuộc điện thoại.
 - Chắc chẳng còn ai vào đây được nữa, chị có nghĩ như em không?
 - Ukm, không ngờ được, là chị em... Có nên làm rõ chuyện này không?
 - Để em xem đã chị ạ. Nếu như mối quan hệ giữa con kia và anh Bình có vấn đề thật thì chưa nên. Chúng nó xoay đầu chả được lí do. Nhưng nếu anh ấy mà không quen biết con kia. Thì giết cũng chưa hết tội được, em lại nhớ ra gói hồng phiến. Đm nó, đời em tí thì tàn.
 - Giờ biết làm sao là nó có quan hệ gì với anh Bình không?
 - Hôm trước ai đi làm lại sim cho anh Bình?
 - Thằng Tam ở chợ xe, chứng minh thư là do nó làm.
 - Mai em muốn đi với ông ấy chút, chị bảo sáng mai qua đón em. Chị vẫn giữ cái chứng minh thư giả chứ. Đưa em.
 - Ukm. Vẫn để kết, cái đấy bố ai dám mang ra ngoài, công an mà tóm được lại khóc. Mai chị gọi nó sớm. À, mà hôm nay ngày mấy rồi nhỉ?
 - Ngày gì? Mùng 7 âm rồi.
 - Không, anh Bình ở quận được mấy ngày rồi?
 - Sắp đủ 3 lệnh rồi đấy chị ạ. Chị nói mẹ xem thu xếp đi. Nếu giờ không chạy được tại ngoại vào Hỏa Lò rồi, cửa ra hẹp đ' lách được đâu.
 - Nhưng lại có thể điều khiển được mọi việc ở nhà dễ dàng hơn.
- Mình liếc nhìn chị, cười và gật đầu ra chiều hiểu ý chị... Đúng là có dễ hơn với ông ấy thật.

Hai chị em rón rén bước lên tầng hai, mẹ vẫn đang nằm ôm con bé cháu ngủ, hoặc giả vờ ngủ. Thôi thế cũng may, để sáng mai có chút sức

lực nghe chửi cũng đỡ hơn, bịa ra lí do gì bây giờ nhỉ? Thôi kệ mẹ, sáng mai cứ trốn dậy sớm bảo đi có việc tối lại tính tiếp. Khốn nạn ,ra đời rồi mà vẫn bị quản lý như gái mới lớn trong nhà. Nản.

8h sáng hơn một chút, Hai đưa khách rình rập từ sáng sớm này có lẽ là khách sớm nhất trong ngày. Quên mẹ nó mất bọn hành chính chúng nó làm muộn. Ngồi ngắm đi ngắm lại cái chứng minh thư kiểu mới. Hoàn hảo không có chút sai sót. Thế này đến công an cũng khó có thể phân biệt được khi mà mọi thông tin trên CMT đều chính xác đến cả cái ảnh chụp từ thời học sinh thò lò mũi. Thảo nào xe NOPP sau khi đẩy cho nhà ông này cà lại số khung số máy chạy bon bon chưa dính tí dớp nào.

- Anh muốn làm lại sim ạ? Anh vui lòng kê khai vào đây đủ thông tin vào đây cho em với.

- Chị ơi, em mất sim, mất cả máy luôn. Giờ không nhớ hết 5 số, em nhớ được vài ba số thôi ạ.

- Anh cứ ghi vào đây đi ạ, rồi bọn em sẽ xác minh thêm.

Nó cầm tờ giấy ghi ba số điện thoại, của chị, của nó, và của con khốn nạn kia.

- Em chỉ nhớ được ba số này thôi ạ. Của em trai, vợ với mẹ em. Chị kiểm tra đi, ba số này là hay liên lạc nhiều nhất đấy.- Ông Tam cầm tờ giấy đưa cho con bé nhân viên.

- Anh có nhớ thêm được số nào không ạ? Thế này ít quá, hơn nữa số cuối sai rồi ạ.

- Sai thế nào được chị xem lại hộ em với.- Nó thở phào trong bụng tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng là có thể ông Bình dùng số rác.

- Chắc chắn anh ạ, số này chưa từng liên lạc trong 6 tháng gần đây. Anh có nhớ lần nạp thẻ gần đây nhất là bao nhiêu không ạ.

- Bố ai mà nhớ được, 500 phải không chị?

- Không phải anh ạ. Hay là thế này đi, anh cố nhớ thêm được có liên lạc với ai nữa không? Bạn bè chẳng hạn, 1 lần thôi cũng được. Chứ thế này khó khăn cho bọn em quá.

Ông Tam quay sang nhìn mình, mình kéo kéo tay áo ông ấy, hất đầu ra phía cửa. hiểu ý ông ấy đứng dậy

- Mẹ chúng mày nữa, làm ăn quan liêu bố đời như bao cấp ý. Rồi có ngày bố mày qua đập nát cái chỗ này.

Hai anh em cặp đít ra về trước sự ngỡ ngàng của con bé nhân viên, kiểu gì tí cũng bị chửi sau lưng nhưng ít nhất là đã xác minh được 6 tháng qua ông Bình không có mối liên hệ gì với con bé kia. Nhẹ nhõm chút. Cơ mà lại có cái khác nặng lòng hơn. Như vậy đúng mẹ nó là có đứa muốn đứng ra phá đám chuyện nhà mình rồi. Giờ nhìn ai cũng lại cảnh giác.

Sau khi tường thuật câu chuyện lại cho chị với thái độ lạc quan nhất có thể. Bà ấy có vẻ hào hứng và yêu đời hơn lúc nào hết, như kiểu mai đón được ông Bình ra khỏi quận ngay vậy. Cứ ầm ĩ giục mẹ qua nhà chú B nói chuyện chạy tạt ngoại. Đến độ khiến mẹ khó chịu

- Tao còn sốt bằng trăm mày, ba ngày hôm nay tao liên tục giục. Nhưng cứ ậm ừ cho qua bảo phải bàn đã. Hôm nay tao chốt sổ với chú ấy là có đi xem thầy, thầy nói đẹp ngày, nếu có làm thì làm ngay trong hôm nay thôi, bắt chú ấy phải đặt vấn đề ngay.

- Liệu từ giờ tới tối có tin gì không ạ?

- Đang đợi, nếu không tao đang tính cửa khác.

- Con nhớ nhà mình có quen với ông làm trên ủy ban quận, phụ trách vấn đề an ninh và công an.

- Tao vẫn muốn thông qua con đường ngoại giao trước đã. Nếu chưa gì mà đã dùng cấp trên ép người ta, không hay. Vụ này cũng lớn, không

phải muốn nhanh là nhanh được, phải tháo từ từ. mà hôm qua họp bar thế nào?

- Chẳng có gì cả, vẫn thế động viên mọi người cố gắng bảo ban nhau, vì danh dự, vì anh em. Mọi người cũng có ý kiến là lo cho hai anh, nhưng hời hợt con cũng chán chả muốn nói gì thêm. Vài cổ đông muốn ngừng ra. Nhưng lại không ai cho phép bán cổ phần ra ngoài cả. cãi nhau, bà Hằng với vợ ông Dũng thì khóc bù lu bù loa lên, cuối cùng thì chả ra cái gì.

- Cái bar đấy rồi còn có nhiều chuyện hay để xem lắm. Nhưng thôi mình cứ lo chuyện nhà mình đã.

- Đợi chú B thì biết tới bao giờ?

- Không, tối nay dù thế nào tao với chúng mày cũng qua nhà chú ấy, dứt điểm trong tối nay thôi. Nếu không sẽ phải tính cửa khác.

- Vâng.

Nói là tối nhưng phải tới 11h đêm, ba mẹ con mới dám mò tới nhà chú và ngồi ngáp vặt. Chú chưa về, cũng có thể là tin tốt. Vì biết đâu ông ý đang vui vẻ với mấy đồng chí kia ở một chỗ mát-xa, hoặc karaoke, hoặc tử tế hơn là một quán lẩu nào đó bàn chuyện đại sự chưa thể dứt ra được. Ngồi tán chuyện trên giờ dưới đất với bà thím tới 12h hơn thì thấy tiếng oto ngoài cửa, chú đã về. Vừa bước xuống xe ông ấy đã ngồi ngay vào bàn không kịp cởi giày tất, có phảng phất chút mùi rượu nhưng chắc chắn chú rất tỉnh, dù mặt có đỏ hơn bình thường

- Chuyện lại không được như ý đâu chị ạ.

- Không được như ý là không được như ý thế nào?

- Có lẽ... Cháu phải chịu khổ một chút. Em sẽ nhờ người quen nói chuyện với bên Hòa Lò thu xếp cho cháu. Tạm thời cứ thế, rồi em sẽ lo chạy tòa cho cháu sau.- Giọng chú hơi nhỏ.

- Thế thì việc quái gì phải nhờ tới chú. Nếu đã phải chạy tới tòa thì cần gì phải phí tiền chạy chuyển tội danh. Cùng lắm là nhà chị nằm khám thêm 2 tháng là tròn cái án chống người thi hành công vụ 6 tháng rồi.- Mẹ mình cười gằn.- Quan trọng là nhà chị không muốn ăn đủ 2 cái lệnh tạm giam nữa. Thế là đi tù rồi còn gì.

- Giờ mọi việc nó đi quá tầm tay của em. Em cũng đã cố hết sức, nhưng người ta không dám nhận lời. Nếu chị có cửa nào cao hơn...

- Chị nói thẳng là chị có cửa cao hơn. Nhưng chị lại sợ chú phật ý...

- Ấy chết, em không dám, tất cả là vì cháu...- Chú B lắc đầu.

- Chị với chú, từ khi chú còn là anh hộ khẩu quèn, chị đối với chú không tệ, đến giờ chú có chức quyền, chú đối chị cũng vẫn tốt. Chị cũng coi chú như người nhà thôi, có những chuyện người ngoài thì dễ, nhưng người nhà rồi có khi lại làm phật ý nhau.- Mẹ mình bắt đầu xuống giọng vỗ về, cái này gọi là vừa đấm vừa xoa rồi.- chị cũng muốn tới xin phép chú trước rồi tính sau. Chị không bảo chú là không có quyền hành, không làm được gì. Nhưng có những việc đôi khi người khác lại làm dễ hơn. Chú hiểu chị không.

- Em hiểu rồi.

- Nếu người ta lo được cho cháu, thì chị mừng. Mà chú cũng mừng, con chị nhưng là cháu chú cơ mà. Sống tốt, chết giỗ. Có năm nào mà mừng 1 tết các cháu không qua thắp hương cho ông bà...

- Vâng vâng, em đúng là không thuộc đường đi nước bước của việc này bằng chị. Nếu về vấn đề an ninh, thì trong tầm tay của em. Nhưng án đã thành hồ sơ. Đường đi nước bước thế nào, em hoàn toàn mù mờ. Phải thông qua người khác. Nếu chị biết cửa nào hơn, em mừng cho cháu. Tuyệt đối không có ý so bì gì. Còn lên tới tòa án, là chỗ quen thân. Nếu chị còn cần, em sẽ vẫn lo hết cho cháu được.

- Giờ chị có hai cửa. Một cửa là ban điều động cán bộ của thành phố, hai là phụ trách an ninh quận ủy. Chú nói xem cửa nào thoáng hơn.

- Cái đấy tùy chị, nếu chị cần cửa nào em cũng dám đi cùng theo chị để lo cho cháu.

- Vậy chị xin phép qua mặt chú lần này vậy. Chú tạm thời ngừng nhờ vả bên kia. Khi nào lo chạy tòa. Chị lại đặt niềm tin ở chú hết.

- Vâng.

Trời đêm mát mẻ, ba mẹ con quyết định đi bộ về thay vì leo lên taxi. Mặc dù mình vô cùng muốn đi về nhanh để đặt lưng đi ngủ, nhưng chẳng dám trái ý mẹ. Nhất là trong cái hoàn cảnh ai cũng chẳng vui vẻ gì lắm cho thế này

- Liệu có hy vọng gì ở người khác không mẹ.

- Không.

- Thế sao mẹ lại nói với chú B là ...

- Vì tạm thời hy vọng ở chỗ chú B cũng hết rồi.

Mẹ ngồi bấm bấm đốt tay, lẩm nhẩm tính. Rồi bà ấy nói một câu làm mình và chị tí ngã cảm đầu xuống vỉa hè

- Có lẽ để bên công an dặt mũi cũng lâu rồi, nhà mình phải chơi với họ một chuyến cho phải phép. Tháng này xấu, nhưng lại hợp tuổi chúng mày, ngày mai mà làm việc sẽ thuận lắm.

- Không nhận một đồng nào cả? Mẹ nghe ai nói thế?- Chị mình bật dậy khỏi ghế quất âm lên.

- Khé thôi cho con bé ngủ-Mẹ vỗ vỗ nhẹ tay lên lưng con bé con, lườm mắt nhìn chị-Không phải là không nhận đồng nào, có nhận. Nhưng

không đúng như mình đã đưa. Lúc tao đưa tao biết là sẽ bị ăn chặn nhưng không ngờ chúng nó lại ăn dày thế. Người ta nhận ít nghĩ là mình chơi không đẹp, không muốn dây dưa nữa.

- Sao lúc này ở nhà chú B mẹ không nói rõ ràng thế, ba mặt một lời đi. Giờ về mới nói với bọn con. Kiên. Lấy xe, chị qua nhà chú B làm rõ chuyện này. Nhờ có đứa đứng sau lưng tung tin đồn nhảm ly gián nhà mình thì sao?

- Đừng hỏi chú B, chú ấy không biết chuyện này đâu. Không nên làm khó chú ấy nữa. Chú ấy là người đứng giữa khó xử lắm. rồi sau này có việc muốn nhờ chú ấy lại khó dễ ra. Việc chú ấy là việc chuyên môn, có những cái thuộc về vấn đề tế nhị, chú ấy còn phải thừa nhận là không nắm rõ bằng tao. Tốt nhất là để chú đứng ngoài việc này. Còn về nguồn tin nào nói, chúng mày cứ yên tâm. Là một khi tao đã nói cho chúng mày biết chuyện gì, thì 10 phần không sai 1 phần nào hết.

- Chắc chắn là lão mặt thối kia rồi, thằng chó ấy, ngay từ lúc gặp con đã chẳng có thiện cảm gì rồi. Mẹ để con dò xem nhà nó ở đâu. Hàng ngày con cho người qua ném c*t ngập nhà nó thì thôi. Lành làm gạo vờ làm môi.

- Tao không sợ thằng Hùng, chỉ là một thằng nhân viên quèn thôi, sợ nhất là nhờ nó lật lọng thêm lần nữa kích cho ông quận đổi lại hồ sơ thì nhục.

- Để chúng nó đập lên mặt thế này thì là không nhục à? Nếu chồng con ở đây chồng con cũng đồng ý cho nhà mình chơi với nó tới bến luôn. Đăng nào cũng năm Hỏa Lò 4 tháng đợi xử, lên tòa mà có xử cho án treo hay phạt hành chính thì cũng năm khám mẹ nó rồi. Chạy tòa là việc trong tầm tay, cùng lắm là năm thêm 2 tháng nữa cho tròn án. Con không sợ. Sau này có cái tiền án tiền sự, hơi khó làm ăn chút nhưng có chỗ ngồi so với anh em. Mẹ nói đi, giờ bảo con cầm dao đi đâm chết chúng nó con cũng làm.

- Cứ bình tĩnh, có phải cầm dao đấy, nhưng phải làm cho khéo, và dứt khoát, khiến chúng nó sợ uy ngay. Đã dây với nhà mình, là giao ước với quỷ rồi, muốn lật nhà này còn phải xem xương cốt có chắc không đã. Chúng mày phải nghe tao thế này ...thế này nhé.... Hiểu chứ.... Sẽ có người hậu thuẫn... Tao sẽ làm cho nó phải lết đến tận đây xin lỗi thì thôi.- mẹ mình thì thầm to nhỏ chỉ đúng cho hai chị em nghe thấy.

Chị nghe qua liếc nhìn mình một cái, mình khẽ gật đầu mắt hần lên sự quyết tâm. Liều đấy nhưng phải chơi tới cùng. Con tin mẹ.

12h trưa tại nhà hàng của vợ lão Hùng. 3 chiếc taxi 7 chỗ biển ngoại tỉnh đầy ụ ụ người lao vào hàng cơm tránh nóng. Bà chủ nhìn ra cười thầm hí hửng trong bụng, hôm nay trúng mánh to. Gặp đúng đám khách đông. Đúng là sáng ra ngõ gặp giai có khác. Mấy ông khách xem chùng có vẻ đói và mệt lắm đòi lên thẳng phòng vip và gọi đồ ăn không ngọt. Liên tục hò reo chúc tụng, nhìn quần áo thể kia chắc vừa đi đá bóng về, rượu bia vào mặt ông nào ông ấy đều đỏ gay như gà chọi. Giữa cái thánng cô hồn oi bức khiến cho mọi hoạt động ăn uống tiệc tùng đều bị gián đoạn thế này, mà có một đám khách nhiệt tình vào ăn uống không tiếc tiền thế này quả là dịp may hiếm có. Đầu bếp làm liên tay không nghỉ, đám tiếp viên mà bà chủ định cho nghỉ bớt để tiết kiệm chi phí hôm nay được ca làm việc hết công suất chạy như đèn cù. Bà nhăm nhăm tính, 4 mâm, toàn cá sông, gà đồi, ba ba... mấy két ken nữa. Sơ sơ cũng phải gần hai chục chai rồi, ngày hôm nay vất đi cũng phải kiếm bằng cả tuần ngồi duỗi ruồi bình thường. Đang âm ỉ với cái niềm vui sướng tột độ kia thì bỗng rầm một cái, tiếng bát đĩa loảng xoảng tiếng người xông xáo chửi bới ầm ĩ ở trên tầng khiến bà giật mình hoảng hốt chạy vội lên trên

- Có chuyện gì mà ầm lên thế này?- Bà vừa nói vừa thở khi mà phải vác cái thân hình to béo ục ịch chạy lên tận lầu ba xem xét tình hình.

- Bà chủ xem lại nhân viên của mình đi, nó đổ nguyên cả đồng rác với xương lên đầu tôi đây này. Nếu có bát canh nóng ở đây thì thẳng này

thành lợn luộc rồi. Định giết khách đấy phải không?- Một thằng đầu tóc, quần áo ướt nhẹp canh với mỡ và thức ăn thừa.

Bà chủ quán xin lỗi rồi rít, hứa đền bù rồi quay sang mắng mỏ con bé phục vụ như tát nước

- Tao biết ngay cái loại sinh viên chúng mày tiểu thư càn vàng lá ngọc mà, có làm được cái gì ra hồn đâu, thế mà lúc xin việc xoen xoét là cháu làm được, cháu làm được. Còn đứng đấy là? Dọn dẹp đi rồi lấy khăn cho khách lau người.

- Cô ơi, nhưng là anh kia ngáng chân cháu đấy chứ.- Con bé khóc thút thút giọng uất ức lắm.

- Đm mày, mày đi vướng vào chân bố mày mà mày còn cãi à? Bà chủ xem lại thái độ nhân viên đi, nhà hàng loại này chó nó thèm vào.- Một thằng cầm chai bia rỗng đứng phắt dậy chỉ thẳng vào mặt con bé phục vụ rồi lại chỉ sang bà chủ quán. Sợ phật lòng khách quý bà dang tay ra tát một cái hằn đủ 5 ngón tay trên mặt con bé nhân viên.

- Mày xuống tầng một thay đồng phục ra, ngồi đấy đợi tao xuống giải quyết. Con Lan- bà gọi với sang bàn bên cạnh- Ra đây dọn dẹp và phục vụ các anh.

Con bé khóc òa lên lao vụt xuống cầu thang, bà chủ quán vừa cười vừa xin lỗi rồi rít hứa sẽ đền bù và phục vụ các anh đến nơi đến chốn. Một thằng nhìn già nhất bọn, lão đảo cầm chai Vodka Hà Nội đứng dậy nói

- Thôi, hôm nay anh em mình có khi tới đây là giải tán anh thấy chả vui gì hết, tất cả giải tán đi lên Xã Đàn hát giải rượu. Rút đi.

Tất cả lần lượt kéo dậy đi xuống tầng 1 ra cửa, 3 con taxi đỗ sẵn đợi đấy. Mấy con nhân viên chạy theo lôi tay mấy thằng lại

- Khoan đã các anh ơi, các anh chưa thanh toán?

- Chúng mày phục vụ như cái cờ ý. Thanh toán cái gì.

- Bảo vệ, bảo vệ đâu.

Lập tức mấy thằng ôn con, chắc cũng lại sinh viên nốt mặc đồng phục tay cầm dùi cui tiến lại gần. Cốp sau xe taxi bật mở, mấy chục mạng người chạy lại cầm mỗi thằng một tuýt nước to cỡ ngón chân cái lao vào vụt vù vù. Lũ bảo vệ và nhân viên chạy toán loạn. Bà chủ quán thấy động chạy ra chưa kịp nói gì đã ba chân bốn cẳng chạy vụt lên tầng 2 vừa chạy vừa chửi

- ối làng nước ơi, chúng nó giết người chúng nó ăn cướp, chúng nó ăn quýt ối làng nước ơi.

Toàn bộ quán bị đập nát không còn chừa một chiếc cốc nào. Tất cả phi lên taxi chạy biến trước khi công an kịp tới. Trước khi đi còn không ngừng chỉ trỏ dọa nạt bọn nhân viên và khách hàng" đũa nào còn bén bẳng tới đây, bọn ông giết cả nhà" .Mình và chị ngồi bên đường nhìn đồng tan hoang và nhếch mép cười. Đúng là quá chuyên nghiệp, quay xuống nhìn đồng hồ chưa tới 30s cho 3 tầng nhà. Khi công an phường bắt đầu ò í e tới, chỉ biết vồ về mụ béo một cách miễn cưỡng và tiến hành các thủ tục, cũng hơi lo lo một chút nhưng mình nghĩ bụng chắc dân chuyên thì không tệ tới mức chạy thẳng về ố để bị bắt dọc đường.

17h30 chiều

Một thằng ku con tai đeo headphone vừa đi vừa bấm còi điên loạn giữa ngã tư. Sự bực mình và sôi tiết của nó có thể dễ dàng nhận thấy qua tiếng còi dồn dập và bản loạn chẳng theo một nhịp điệu nào hết. Ít tai biết trong lòng nó đang sôi sục, phần vì hôm nay lão thầy đột nhiên khó tính tới kì lạ ăn ngay con 6 môn chuyên ngành, phần vì đường đông và bụi thế này đáng lẽ chỉ cần rẽ phải qua ngã tư là nó có thể thoát ra khỏi đây và tha hồ mà thả ga làm một mạch về nhà luôn nhưng lại vướng một đàn xe máy, oto rỗng rỗng nối đuôi nhau chặn mất cái quyền đèn đỏ được phép rẽ phải của nó. Nhưng khốn nạn nhất có lẽ là học xong đáng lẽ nó có thể được đi chơi với gái, rồi biết đâu có thể đi xa hơn, ABC,XYZ gì gì

đó, vậy mà lũ chó nào hôm nay qua đập nát nhà nó như cám khiến cho giờ này nó phải chạy ngược về nhà để lo chuyện gia đình. Phải mất một lúc lâu nó mới có thể thoát ra được khỏi cái mớ bòng bong này, lập tức cu cậu rú ga lao thẳng lên đoạn đường trống trước mặt về nhà thì rầm một tiếng nó lăn quay ra đường. Một đôi đèo nhau từ trong ngõ phi thẳng ra đâm vào sườn xe của nó, may mắn cho cả hai là xe nó chưa kịp tăng tốc còn đôi kia phi từ ngõ ra nên đi chưa nhanh. Ông đeo kính râm thấy nó ngã, dựng chân chống xe lao ra sút bồi thêm mấy phát vào bụng nó rồi chửi đồng

- Đm mày, mày mù à, đường nhà mày đây à mà mày đi thế, tao giết cả nhà mày bây giờ.

Đưa con gái ngồi sau thấy ông này nóng lao ra can

- Anh ơi, bình tĩnh đã, mình đi ra ngõ đã nhìn trước ngó sau gì đâu, đâm vào em nó lại còn trách gì nữa.

- May mà bố mày đ' ngã, tao đ' biết, tự dừng nó ở đâu phi ngay qua trước mặt, để im đây anh đập cho nó thêm vài cái.

Thằng ku nhìn nhó chưa kịp mừng vì chị xinh đẹp bênh mình trước mặt người yêu thì đã ăn thêm hai đập nữa tối tăm mặt mũi, lão kia lại còn đi giày khủng bố đế cao su giày cả nửa gang tay khiến cho cú đập thực sự có uy lực thiếu chút nữa là đi mất hàm răng. Bà kia hoảng hốt lao vào che cho nó

- Thôi anh ơi, anh sai lè lè ra còn đánh nó- rồi quay sang thằng ku- Chị xin lỗi, anh chị nóng quá, em có sao không? Có đau lắm không? Anh dựng xe vào vỉa hè cho em nó. Công an ra lại rách việc bây giờ.

Ông kia thấy nhắc đến công an cũng lại chùn tay, làu bàu chửi thề rồi ra dắt con wave của thằng ku vào sát vỉa hè. Bà kia vào phui phui quần áo nó vừa suýt xoa hỏi han. Rồi bà rút trong ví ra mấy tờ năm trăm nhét vào túi quần nó miệng không ngừng xin lỗi

- Thôi, chị có chút ít, gọi là đền em vậy, em thông cảm cho anh chị nhé, anh nhà chị nóng tính quá. Anh chị đang vội nữa, mẹ chị đang cấp cứu nằm trong Bạch Mai. Chị em mình giải quyết nóng ở đây thôi không công an ra lại phiền hà rách việc. Chị đi nhé, đây là số chị, nếu em thấy chưa thỏa đáng, cứ gọi chị. Chị em mình sẽ giải quyết sau.

Nói xong bà kia lên xe, hai ông bà rú ga đi thẳng. Nó nhìn theo nghĩ bụng, ông bà đi cũng khác đ' gì ai mà đã chửi người khác. Đợi một lúc cho máu lên tới não, nó mới định hình được việc gì đang xảy ra. Nhổ một bãi nước bọt đỏ chót máu xuống lòng đường. Coi như là đen vậy, hơn nữa tự dưng lại có tiền rơi vào túi, cũng không thiệt thòi lắm. Nó nổ ga đi từ từ không dám ẩu nữa.

Được một đoạn tới ngã tư, một đồng chí áo xanh lao ra chặn xe nó, bọn trật tự phường đây mà. Nó muốn gào lên là sao hôm nay ăn cái gì mà đen quá vậy. Đi về nhà cũng không yên nữa.

- Yêu cầu anh xuống xe xuất trình giấy tờ.

- Anh ơi, em có lỗi gì ạ?

- Vừa có vụ va chạm giao thông ở phía đầu trên kia, theo thông tin chúng tôi nhận được. Anh là người có liên quan đề nghị anh xuất trình giấy tờ và cho kiểm tra xe.

Nó lao lên định chống cự lập tức bị bẻ quặt tay lại đằng sau, chiếc balo sau lưng bị mở tung ra, đồng thời một ông thò tay vào túi quần nó lôi ra một bọc tiền và một túi nilong nhỏ. Ông ấy quát lên

- Cái gì đây?

Nó ngược nhìn cái túi nilong đầy những viên nhỏ nhỏ hồng hồng hai mắt trợn ngược sợ hãi, gào thét thảm thiết

- Cháu không biết, cháu không biết thả cháu ra hu...huu...

- Còn tay nó lại giải về phường, không biết thì về đấy sẽ biết.

- Chú ơi, cháu con bố Hùng làm bên công an Thành phố.

- Giờ mà là con ông Chung thì may ra mới cứu được mà thôi.- Một thằng áo xanh đóng lon thượng sĩ nhìn nó cười tiện tay phang luôn cho nó một phát dùi cui.

Nó bị còng ngược và ném lên thùng xe như một con lợn, nước mắt nước mũi hòa cùng máu mồm tèm lem. Đây mới gọi là quá đen cho thằng bé.

9h tối tại căn phòng khách cấm cứng quen thuộc của nhà mình

- Nào, zooo, thành công mỹ mãn.- Một lão râu quai nón có những chiếc răng vàng cười vang cả căn phòng.

- Nhờ có chú em cả thôi- Mẹ nó vẫn như mọi khi, một nụ cười xã giao mang nhiều hàm ý.

- Không có chị vạch đường chỉ lối, bọn em cũng không dám làm to thế, hề hề.

- Giờ tất cả về gọn Quảng Ninh rồi ạ?- Mình tò mò hỏi.

- Gọn rồi, đi xe ôm ra bến Mĩ Đình bắt xe Móng Cái hết. Mỗi đứa một xe. Tao bảo chúng nó chạy hết đầu rồi. Mặc áo nhà sư. Có thánh cũng đ' nhận ra được.- Ông cười nhe răng cười, cái răng vàng lóe sáng lên trong ánh đèn tuýt.

- Thế còn xe oto?

- Xe thuê thôi, dán đề can đổi màu, dán số điện thoại taxi hết cả sáng đấy. Lên xe được một đoạn, mỗi đứa đi một nơi. Đi được khoảng 1km. là lao hết vào ngõ, xé đề can thay biển lại. Mẹ mà căn giờ như thánh ý, giờ đấy các con giờ đi ăn cả. Đèn đỏ vượt vô tư. Không con giờ nào dám qua chặn. Nào, em kính riêng chị một chén vì tính toán liệu việc hơn thần.- Lão răng vàng nâng cốc cúng ly mẹ mình.

- Cũng nhờ chú và các anh em, gan to hơn giờ dám nghe con mụ già lẩm cẩm này thôi. Kính chú một ly, nhờ chú chuyển lời cảm ơn tới các cháu đã mất công lặn lội không quản đường xá xa xôi đã lên góp công chia sẻ với gia đình.

- Gớm chị cứ khách khí, nhà mình thì cũng là người nhà cả. Em vẫn nhớ cái hồi hai anh em đi buôn qua biên giới. Người dặt dầy đô la... Ôi giờ ôi, nhanh quá, đã mấy chục năm rồi. Thôi sảy cha còn chú, sảy mẹ bú dì, thằng Kiên, con Linh cũng là con, là cháu em.

- Thôi thôi, chị hiểu, chị hiểu. Hôm nay không ôn nghèo kể khổ nữa, hôm nay là phải vui hết sức cái đã. Không có việc dễ gì lôi được chú từ mấy cái mỏ than lên thủ đô thế này.

- Em phục chị đấy, bao năm rồi vẫn là nội tướng đảm đang. Mà chị kiếm đâu được cái thứ của nợ đấy đấy? Đừng nói nhà chị bán đấy nhé? Chị ơi dây vào cái đấy phiền lắm. Tử hình đấy. Mình làm giàu để sống, đâm chém cũng được, buôn lậu cũng được, nhưng mà làm giàu để chết thì làm làm gì?

- Không không, chú cứ yên tâm. Nhà chị là nhất định không có dây vào.

- Cái đấy là cái lần trước con nhặt được trên bar phải không mẹ, thảo nào mẹ bảo để lại có việc dùng.

- Hăng cứ biết thế, nào ăn uống đi, gà Đông Tảo, chị đích thân làm đấy, chú xem tay nghề của chị có khá không.

Cả nhà nói chuyện huyên thuyên, rượu vào lời ra. Ông rằng vàng hết ôn cố tri tân. Lại quay ra hát hò âm ỉ. Rồi quay sang vỗ về, an ủi chị em mình. Rồi lại rượu, rồi lại ăn. Mình thấy ông chú này xa lạ, mà lại gần gũi như chính người thân ruột thịt của mình vậy.

Tiếng điện thoại reo âm ỉ phá ngang cuộc vui. Mẹ mình nhắc máy lên

- Alo...chú B à?..... Có chuyện gì?..... À vậy à?..... Nhưng chị lại đang bận mất rồi?... Hay để mai đi chú?..... Thôi được rồi.Thế 12h nhé, ừ. Nhà chị...- Rồi bà lại quay sang mọi người, gấp thịt gà tiếp lão răng vàng, miệng cười cười- Cứ ăn đi đã, hôm nay là phải vui, công việc cứ để sau. Mà nhất kể say thì để hôm khác. Nào, uống đi.

Chưa bao giờ mình thấy mẹ uống và nói nhiều đến thế, cười cũng nhiều. Mình quay sang nhìn chị. Chú B muốn gặp, bất kể đêm hôm. Lo hay mừng đây???

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 15: Đừng Đùa Với Lửa

- Nghe chú B nói nhà chú hôm nay có chuyện, chị thành thật chia buồn với chú. Vậy mà đêm hôm vẫn lặn lội qua đây với nhà chị, chắc chuyện của cháu Bình có tin mừng phải không?- Mẹ mình vẫn nói giọng ngọt nhạt, miệng cười tay pha nước chè và rót đều ra từng cốc.

- Dạ, không chị ạ. Bọn em qua đây có chuyện nhờ chị giúp.- Chú B từ tốn nói.- Chú Hùng đây hôm nay bị bọn nào trả thù, thôi chuyện cửa hàng chẳng nói làm gì. Nhưng thằng con trai thì lại đang bị giữ trên phường nhà mình. Em cũng nói với chú là chị có mối quan hệ tốt với phường. Muốn nhờ chị ra mặt xin giúp cho cháu. Chuyện cũng chưa đâu vào đâu cả, nhưng vỡ lở ra thì chẳng hay. Mà chị biết đấy bên công an đấu đá nhau từng ngày, bình thường thì chẳng sao nhưng hở ra là chỉ tìm cơ dìm nhau xuống...

- Chị cũng nghe qua chuyện nhà chú rồi, đồn ầm cả Hà Nội lên, chắc là gặp phải bọn đầu gấu thôi chứ mình không làm gì có lỗi với ai, lo gì người ta trả thù chú Hùng nhỉ?- Mẹ mình lại ngọt nhạt, mấy câu cuối bà cố ý dài giọng châm biếm. Ông Hùng nghe thấy hoảng hốt tuột tay làm rơi cốc đến choang một cái xuống sàn. Miệng vừa lắp bắp vừa rồi rít xin lỗi.

- Còn chuyện của cháu, để chị hỏi xem thế nào, thường thì những vụ thế này phường chưa chuyển hồ sơ lên quận vội đâu, còn xem động thái người nhà ra làm sao đã. Còn một khi đã lên quận thì nhà chú cứ xác định tầm 2 năm là vừa, đã chứa cái của ấy trong người thì dù vô tình hay hữu ý cũng chẳng thoát được án đâu.

- Chị hết sức giúp em với, em năm nay năm xung tháng hạn, lại sắp có đại hội chi bộ, việc này mà vỡ ra em sợ đến chỗ ngồi còn chẳng vững chứ đừng nói tới chuyện thăng tiến. Ông này em không dám quên, sau này chị gọi một tiếng việc của chị cũng là việc của em.- lão Hùng ngồi im này giờ mới dám lên tiếng.

Mình thiếu chút nữa là nhỡ toẹt bãi nước bọt ra nền nhà, khinh thật. Thăng bố này chỉ lo tới cái ghế của mình chứ lo gì cho ông tướng con giờ đang nằm trong phòng đâu. Tội dính tới ma túy theo nó biết thì bị đánh nặng nhất, chút nữa sợ có nhìn thấy con sợ chúng nó đánh cho sưng hết người rồi không cả nhận ra được. Mình có cảm giác như câu chuyện ngày hôm nay, chưa ai dám chơi bài ngửa hẳn ra, dù hai bên đã biết hết bài tây của nhau rồi. Một bên thì ngọt nhạt dừng dừng, một bên thì run rẩy, lo sợ.

- Thôi được rồi, trên quận thì chị sợ hơi quá sức, chứ bọn dưới phường thì toàn người nhà cả, chị hứa sẽ báo cho chú tin mừng sớm nhất. Chú đã vừa ý chưa?

- Vâng, còn chuyện của cháu Bình, em hứa sẽ cố gắng. Mong chị thư thư cho em khoảng 2 tháng.

- Chú này cứ đùa chị.- mẹ lại cười- Hai tháng thì hồ sơ đã hoàn tất để đưa lên viện rồi, lúc đấy quyền nằm trong tay viện, chị đưa cửa nào mà chả xuôi, đâu dám làm phiền tới chú nữa.

- Em thật sự không biết phải làm sao...

- Thôi được rồi, chị với chú cứ hiểu ý nhau thế là được rồi. Cũng muộn rồi, đi khuya quá lại không hay. Chuyện hôm nay chị cũng đã nghe, chị sẽ cố gắng. Còn chuyện của chị, chú cứ cố được tới đâu là chị mừng. Còn không thì âu cũng là cái số, đành vậy. Chuyện cũng chỉ có thế, chị em mình nói ít hiểu nhiều, nói dài nói dai lại thành nói đại không hay. Nhà chị hôm nay cũng có khách, chị không mang tiếng thất lễ, chú B ở lại chị bàn chút chuyện. Chú Hùng nếu không phiền để chị bảo cháu đưa chú về nhé, mang tiếng xấu đuổi khách mất rồi.

- Thôi chị ạ, xe em để dưới kia. Làm phiền chị rồi...

Mình tiễn lão Hùng xuống nhà, đóng sập cửa xong lại rón rén lên gác ngồi hóng chuyện

- Chuyện này chị nhúng tay vào phải không chị?

- Ai nói chú vậy chứ? Chú Hùng nghi ngờ chị sao?

- Chú ấy thì không nói gì với em hết. Nhưng em cảm giác như hai người có chuyện gì giấu em. Có gì đó không phải.

- Chú B này, cái thời chú làm công an, mọi chuyện nó chưa phức tạp, giờ nhiều chuyện trong ngành có khi chị còn hiểu hơn cả chú. ..

- Vâng đúng thế thật...- chú B rít một hơi thuốc rồi thở dài.

- Có những chuyện có khi chú không biết lại dễ thở hơn, còn chú cứ yên tâm ở chị. Có bao giờ có chuyện gì mà chị làm một cách vô tổ chức đâu.

- Vâng...

- Còn chuyện cháu Bình, chị nói là đợi nhưng chắc không đợi được, giờ còn một vài cửa chị cũng muốn lấy cái uy của chú ra mặt giúp đỡ cháu. Vì nói thực với chú, giờ ở nhà chẳng hay ho gì đâu. Anh em đấu đá cắn xé lẫn nhau, cũng chỉ nhằm vào lúc này. Nếu chị để cho cháu nó vào Hỏa Lò thì sợ phải lĩnh đủ nửa cái lệnh tạm giam thì mới có thể lo tại ngoại.

- Chị cứ nói đi, nếu trong khả năng của em thì em không tiếc, cũng chẳng được mấy năm nữa em về hưu. Chỉ sợ không lo được cho cháu, chứ nếu lo được thì em không ngại.

- Ấy là chị cứ dò trước thế để biết lòng chú, còn chị với chú khác người ngoài, chị không dồn chú vào chỗ khó đâu...

- Vâng.

Rồi mẹ và chú còn ngồi nói chuyện một lúc lâu. Toàn chuyện linh tinh, mình nghe câu được câu chẳng, gật gà đi ngủ. Đang nửa mê nửa tỉnh, thì mẹ khua dậy.

- Kiên, lấy xe máy đèo mẹ lên phường.

- Nửa đêm rồi, hay để sáng mai đi mẹ.

- Sáng mai thì lỡ hết việc.

Con chị mình đang nằm ngủ trong nhà như kiêu rình rập nghe thấy tiếng của lò mò dậy bật cửa thò mặt ra

- Mẹ đi đâu để con đèo đi.

- Mà ở nhà trông con bé, đi làm gì, đêm rồi sương xuống cảm cả hai mẹ con. Thằng Kiên nhanh lên, tao hẹn người ta rồi.

- Vâng.

Chỉ vài phút sau hai mẹ con đã ngồi ở phường. Đối diện là anh hình sự phường, cũng là hàng xóm nhà mình

- Thằng ku kia sao rồi cháu?

- Đánh cho thừa sống thiếu chết cô ạ, nhất định là không chịu kí vào biên bản. Cháu có gọi điện về nhà nhưng không thấy ông già nó ý kiến gì. Cũng người trong ngành cả, nói một tiếng là anh em khéo léo tác động cho ngay chứ gì đâu...

- Thôi, cháu cứ giam nó nốt đêm nay rồi sáng mai thả cho nó về, nhà nó cũng có sang nói chuyện với nhà cô rồi.

- Đêm nay cháu cho bọn công an nghĩa vụ vào dẫn cho nó trận nữa cô nhớ.

- Thôi tạm thế là cũng được rồi. Không nên quá tay rồi sau này lại khó cho các cháu thôi.

- Còn cái bọc kia thì làm thế nào cô? Hay đã làm thì làm cho trót, cháu cứ làm cho nó cái hồ sơ cho lên quận cô ạ. Mượn dao giết người, chẳng tội gì.

- Hồ sơ cái gì chứ?- Mẹ mình phá lên cười- Trong ấy chỉ toàn là thuốc kháng sinh thôi- Bà ấy nói làm mình cũng giật nảy người vì bất ngờ.- Thôi thả nó ra cháu ạ, cứ coi như bắt nhầm thế là cả đôi bên đều dễ nói chuyện, mà sau này bọn cháu cũng không khó xử với bên kia.

- Cô cao tay, lại còn lừa cả cháu nữa.- Anh kia cũng vỗ đầu đến đét một cái- Cháu chủ quan quá không xem lại, tí nữa thì lại to tội.

- Chẳng gì thì gì, nếu cô mà để người nhà cô mang thứ ấy ra ngoài, lỡ may làm sao thì khổ nhà cô đầu tiên. Thôi dọa thế cũng đủ rồi, à mà nhà cô mới có ít tổ yến người ta biếu, dùng không hết, lúc nào qua mang về cho mẹ nhé.

- Ấy chết, đắt lắm cháu đâu dám.

- Yến huyết nấu cháo là tốt lắm đấy, mẹ mày dạo này xanh lắm, mấy lần đi chùa với cô chẳng bước phẫm phẫm được như mọi năm nữa rồi. Mang về mà bồi bổ cho mẹ, nhà cô đây mấy đứa vô tích sự này thì ăn làm gì nữa cho béo trương béo nức ra. Mày nữa đấy, gần 30 rồi cũng lo lập gia đình đi cho bố mẹ còn yên tâm.

- Còn trẻ chán cô ạ, cô cứ giục thế mẹ cháu lại lo ý.- Anh kia gãi đầu gãi tai.

Sau một hồi luyên thuyên ngoài ra phường mẹ cũng dẫn xác được về nhà với mình, chị đã ngồi sẵn ở phòng khách vừa thấy mẹ lên tới nơi đã cất lời

- Mẹ đi đâu về.

- Đi có việc thôi.

- Chị Hằng gọi điện thoại cho con mẹ ạ.

- Có việc gì?

- Chị ấy muốn gặp mẹ bàn chuyện.

- Bảo nó cứ tới đây.

- Con sợ là không hay.

- Không hay gì chứ? Tao tưởng mày tin nó lắm cơ mà.

- Mẹ có nói chuyện với chị ấy cũng cảnh giác, bà này chuyên có kiểu đặt máy ghi âm, sợ mình nói hớ ra điều gì thì không hay.

- Cứ biết thế.

Im lặng một lúc, như kiểu tất cả đang suy nghĩ về điều gì. Bà lại lên tiếng

- Chống thù trong giặc ngoài, giặc ngoài lo xong rồi, giờ muốn tính tới thù trong đây.

- Con chẳng muốn an hem lại đấu đá nhau mẹ ạ. Giá mà biết người ta muốn cái gì mình cũng sẵn sàng cho không để được yên.- Chị lại vò vò trán, xoa xoa hai thái dương ra chiều đau đầu vì suy nghĩ.

- Giờ là lúc nhạy cảm, hoặc là mình sẽ đạp người ta, hoặc là người ta sẽ đạp mình. Chẳng có ai được yên hết. Nếu con cảm thấy rằng không đủ sức cáng đáng mọi chuyện, thì rút chân ra còn kịp. Còn không thì đây là cơ hội để con có được những thứ mình muốn mà chẳng phải bỏ ra quá nhiều công sức...- mẹ nói với giọng nhỏ nhẹ và chân thành ít khi thấy ở bà.

- Con chỉ muốn yên bình thôi- Chị lớn tiếng ngắt lời mẹ.

- Tùy con.

Rồi mẹ đứng dậy chậm rãi bước lên tầng, dáng bà cứ tội tội khổ khổ, khác với cái dáng vẻ quyết đoán mạnh mẽ những ngày bình thường. Mình nhìn thấy và chợt có cái gì đó chạnh lòng. Hóa ra tuổi tác chẳng chữa một ai, lòng hơi gợn lên chút cồn cào. Mình cũng bật dậy chạy vội lên cầu thang nín nín vai mẹ khẽ nói thầm đủ để chị không nghe thấy

- Mẹ ơi, hay... để con nhé.

Bà đứng sững một lúc, rồi như hiểu ra cái mà mình đang muốn nói đến. Bà lắc đầu cười

- Sư bố anh, không phải chuyện của anh.

- Nhưng con cũng lớn rồi, có thể làm được

- Hăng cứ biết thế, rồi chị mày sẽ nghĩ khác ngay thôi.

- Vâng.

Mẹ đóng sập cửa lại đi ngủ, mình vò đầu bứt tai, mày đang nói cái gì thế không biết? Đáng lẽ mình phải hỏi, mẹ có mệt không, có lo nghĩ gì không, có cần con bóp vai cho như hồi xưa không... Nhưng sao những lời ấy nói với mẹ lại khó quá. Tự dưng khóe mắt cay cay, phải lâu lắm rồi mình mới nhìn mẹ từ đằng sau và biết rằng, so với mấy năm trước mẹ có bước chậm hơn một chút, dáng còng hơn ít nhiều, bà đã gánh vác cái gia đình này gần ấy năm, quá lâu, quá đủ để cho gánh nặng thời gian oằn lên đôi vai của bà. Hai chị em, đã lớn đến chừng này, ngoài thời gian ăn chơi lêu lổng, có khi nào chợt nắm vắt tay lên trán mà nghĩ xem, đến khi nào mới để mẹ hết lo. Mình giở điện thoại ra nhìn đồng hồ, gần 3h sáng, cái giờ mà đáng lẽ mẹ phải được ngủ ngon từ lâu...

- Di di, cái này dùng thế nào mày?- Mình cầm cái cục tròn tròn nhỏ nhỏ to cỡ 2/3 bao diêm quay sang hỏi con bạn.

- Mẹ mày, ko được gọi tao là Di Di, nghe như mày gọi chó ý.- Con bé nhăn mặt- Thế này nhớ, để tao chỉ cho. Đây, mày lắp một cái sim khuyến mãi vào, nạp vào đấy tầm 1 củ.

- Vãi hàng, một củ cơ á?

- Mày đừng có nháy vào mồm cán bộ, mày nghĩ là nó làm thế nào để gửi được tin cho mày. Đây là loại rẻ tiền đấy, loại quay phim chụp ảnh còn phải lắp sim 3G cơ. Đây nhé- Con bé cầm cái cục đen đen lên- Tháo nắp ra, mày lắp cái sim quay ngược đầu vát ra, đợi nháy đèn một cái, đấy thấy đèn đỏ chưa-Mình thò mặt vào gần nhìn cái đèn đỏ nháy nhẹ một phát- Đợi sau 3s thì lắp lại. Rồi giấu vào chỗ nào đó, nhớ hướng cái đầu mic này ra ngoài này- tay nó chỉ vào hai cái lỗ đen đen - Thì nghe rõ hơn. Bán kính trong phòng 20m² thì nghe cực ổn.

- Thế làm thế nào để kích hoạt nó?

- Mày cầm điện thoại của mày nt vào số điện thoại lắp trong cái máy này. Nó sẽ lưu số mày vào bộ nhớ. Khi nào có bất cứ một âm thanh nào kéo dài liên tục trong 30s, tức nào có bất cứ dấu hiệu nào của một cuộc nói chuyện ở trong phòng ý, thì nó sẽ chụp một kiểu ảnh lưu vào bộ nhớ vào sẽ gọi lại trực tiếp vào số của mày.

- Tiếc nhỉ không có chức năng ghi âm.

- Mày nào hả mày, thế điện thoại mày không có chức năng khi âm cuộc gọi à?- Con bé cốc đầu mình một cái rõ đau.

- À ừ nhỉ- Mình gãi tai ngại ngại- Cái này bao tiền hả mày? Cho tao gửi.

- Bọn tao nhập theo lô là 2tr/cái. Thôi lấy mày 2tr. À này, pin chờ là được 1 tuần, còn pin thoại là 6 tiếng liên tục nhé, tốt nhất là cứ khoảng mấy ngày thì sạc một lần cho chắc ăn.Cái này có chức năng đồng bộ tần số với sóng điện thoại nữa nhé, nghĩa là trong phòng mà có người đang nghe điện thoại, thì nó sẽ giống tai nghe bluetooth, chuyển từ chế độ nghe

lén sang thành nghe mỗi cuộc điện thoại ấy thôi, tuy nhiên là chất lượng cuộc thoại thì không được đảm bảo cho lắm, tao không dám chắc.

- Uầy, hiện đại vãi lều, đúng là đồ của phòng an ninh công nghệ cao có khác.

- Cũng thường thôi, nhiều em còn ngon hơn nhiều.

- Cái này lộ ra ngoài thì mày có bị làm sao không?

- Sao là sao chứ?- con bé phá lên cười- Mày bắt đầu học tính cẩn thận từ ai thế? Cái này là đồ tào thôi, Mày nghĩ bên công an sản xuất ra cái này à? bọn tao cũng chỉ mua lại từ mấy công ty xuất nhập khẩu thôi. Thiết bị nghe lén quay trộm thì Hà Nội bán nhan nhản, miễn là mày đừng khai là lấy từ tao là được. Mẹ, tao nói chuyện với cả thằng bán hàng, chủ yếu là bán cho mấy ông thám tử với vợ chồng theo dõi nhau, thậm chí đây bố sinh viên ở xóm trọ còn mua cả camera lắp vào phòng tắm, bệnh hoạn vãi lều. Sắp 19/8 với 2/9 bên an ninh cũng thắt chặt hơn chút. Camera ở các ngã tư được tăng cường, với cả nhập thêm ít đồ về cho anh em trinh sát. Nhiều lúc đi xe bus gặp bọn phản động lên nói nhăng nói cuội gô cổ được chúng nó về mà không làm gì được vì chúng nó mang quốc tịch nước ngoài, lại được bảo lãnh. Mình thì không ghi lại được vì đ' có bằng chứng, uất lắm.

- Mà mày không tò mò là tao mua làm gì à?

- Tao chẳng quan tâm, mày thì có bao giờ làm cái gì từ tế đâu.- Con bé lại cười đều.

- À, tiện nói đến vụ camera, mày có biết đêm ấy ở phòng trực ban...

- Mày định hỏi là ai trực ban đêm mà chúng mày gây chuyện chứ gì?- Con bé lại ngắt lời mình.

- Ukm, tao cũng muốn biết chút ít.

- Để làm gì chứ? Để mà lại đập nát nhà người ta như nhà chú Hùng à? Mà vẫn không phục vì chuyện cái camera ghi lại hình à? Vụ của chúng mà đầu phải chỉ vì bị ghi lại mà bên công an bới lên đầu. Mà phải hiểu là điểm mấu chốt ở đây là tiếng súng, chúng mà chống người thi hành công vụ có tổ chức và gây hậu quả nghiêm trọng. Mà nên quên luôn chuyện ấy đi, đừng bới tung nó lên nữa, dù tao có nói cho mà biết là đêm ấy ai trực ban thì làm sao chứ? Mà có dám khẳng định là do người ta báo cáo lên lãnh đạo không hay là do ai khác? Hơn nữa không phải chỉ có thành phố có camera, quận có, phường có. Một số đơn vị nhà nước và tư nhân khác được cấp phép cũng có.

- Rồi rồi, biết rồi, mà nói nhiều quá, lải nhải y như mẹ tao.

- Nói là công an, chứ thực ra tao cũng chỉ là công chức bình thường thôi. Không như một số bộ phận khác. Cái gì giúp được mà thì tao không ngại, nhưng mà cũng phải giữ cho tao. Chuyện nhà lão Hùng đấy, đồn ầm cả cơ quan lên. Ai cũng biết nhưng chẳng ai nói ra. Tao không biết có chuyện gì xảy ra với nhà mà, nhưng chúng mà đừng làm khó bố B nữa (con này có thói quen gọi chú B là bố vì ngày xưa chú ấy nâng đỡ đưa nó vào làm trong công an thành phố) , bố còn mấy năm nữa đâu. Dĩ nhiên công an giao du với băng đảng xưa nay là chuyện bình thường nhưng xảy ra sự cố gì thì khó ăn khó nói lắm... Mà biết đấy giờ bố đang mất tín nhiệm lắm.

- Cái này là chuyện giữa mẹ tao với chú B, tao không biết. Nhưng chuyện giữa tao và mà thì tao đảm bảo.

- Tao thì có gì để mất đâu.- Con bé lại cười to.- cũng chỉ là cái lon thưởng sĩ quèn thôi mà, ukm, rồi biết thế.

6h30, tại phòng ăn nhà mình

- Chị Hằng hôm nay không thấy qua nhỉ?

- Tao cũng chẳng mong tiếp đón nó trong nhà này đâu.- mẹ vừa dứt thìa bột cho con bé cháu vừa lăm bằm nói.

- Bố bảo tối nay họp cổ đông, lại họp, suốt ngày họp mà chả để làm cái gì - Quay sang mình- Mà ỳ đèo chị đi nhé?

- Tối nay em bận, tí đi sinh nhật đứa bạn, chị chịu khó đi taxi đi.-
Mình nhăn mặt.

- Mà ỳ thì lúc nào cũng sinh nhật với sinh nhẽo, nước đến đ*t rồi mà còn lo chơi bời.

- Ở chị hôm nay ăn phải ớt chỉ thiên đấy à? Tự dưng mắng em. Dở hơi.- Mình bực mình vùng vằng bỏ bát đứng dậy, mẹ hôm nay cũng lằm lằm ít nói chẳng quan tâm đến cuộc nói chuyện của hai chị em vẫn bình thản dứt bột cho con cháu. Thi thoảng lại gắt um lên là con bé biếng ăn. Đứng tần ngần một lúc mình dắt xe phi thẳng.

7h trước cửa bar

- Anh Kiên, đến sớm thế?- Mình vẫy tay chào ông Kiên HG khi ông ấy lảng xăng chạy ra định dắt xe cho mình.

- Đến sớm gì, anh ngủ lại đây làm bảo vệ luôn mà. Hề hề.

- Ngủ đây không về nhà chị nhà có ghen không?- Mình trêu

- O, chú lại quên rồi, vợ anh làm tạp dịch ở đây, hai anh chị ngủ trên tầng 4 mà.

- Vợ chồng son, làm gì thì lôi nhau sang nhà nghỉ bên kia đường nhớ, đừng có bậy ra quán là thần tài sợ chạy mất dép đấy.

- Chú này cứ đùa, anh chị làm quần quật 2,3 h sáng mới xong lúc đấy có thuốc tiên vào thì cũng còn sức đâu mà chiến đấu nữa. Giương cờ trắng đầu hàng thôi. Mà em Minh thế nào? Ngon không?

- Mẹ, anh nói em mới nhớ. Hôm ấy mẹ lôi cổ về sớm, sau vụ lần trước là nhà em đặt giờ giới nghiêm rồi. Giờ đi check hàng khéo chỉ đi được buổi sáng. Số em nhọ lắm anh ạ. Ghi số mấy con hàng nữa ra giấy

rồi để trên bàn, lúc về quên đ' mang về, giờ dọn đồ rác quét nhà chắc vất bố nó đi hết rồi.

- Ở trên phòng an ninh á? Phòng ấy mấy hôm nay đang để rượu với loa, đèn. Chưa dọn dẹp gì đâu. May ra còn.

- Sao lại có loa với đèn ở đây?

- Bố (bố nuôi) bảo là bar đang bị đẽ ý, giảm công suất xuống. Rượu giờ cũng phải mang đi gửi không dám để tràn lan như mọi khi nữa rồi. Hết lại lấy, có đêm anh phải chạy đi chạy lại cả chục lần lấy rượu. Oái vãi.

- Thôi được rồi, anh đẽ ý em cái xe, em chạy lên chút. À, không được nói với ai em qua đây nhớ. Vừa nói dối mẹ với chị là đi sinh nhật, chị em mà biết lại chửi bực mặt. Tranh thủ lấy số nhanh, đi check hàng cái.-
Mình nháy mắt với lão Kiên HG đây ăn ý.

- Rồi rồi, mày cũng lớn rồi đấy ku ạ. Con nào ngon mà rẻ rẻ, nhượng lại cho anh trốn vợ đi giải quyết cái nhớ.

- Biết thế- Mình vừa chạy hùng hục lên cầu thang vừa nói vọng xuống.

Phòng nhỏ nhưng chật kín đồ đạc, có chút mùi rượu nặng với mùi đồ điện tử trong phòng. Ngoài bộ bàn ghế hòa phát đặt giữa phòng với cái máy tính bật 24/24 ở góc ra. Phòng chả có cái gì đáng giá. Nhìn xung quanh một thoáng, nhắm tính nhanh được một góc đặt máy ưng ý và kín đáo. Xong xuôi tất cả, mình thở phào nhẹ nhõm chạy như bay ra đường như sợ ai nhìn thấy. Không quên chào ông Kiên HG với những lời hứa hẹn đầy hấp dẫn. Hí hửng với thành quả công việc mình quyết định tự thưởng cho mình một vòng Hồ Tây cho mát mẻ đã rồi tối về nhà tính sau.

12h30 tại nhà, mẹ với nó ngồi chụm đầu bên con Iphone....

- Sao mà không gửi tin nhắn kích hoạt luôn từ lúc đặt xong ý. Nhờ chúng nó sớm thì sao?- Mẹ bực mình làu bàu.

- Mẹ buồn cười nhĩ- Mình gặt- Cái này cứ có tiếng nói chuyện là nó tự động gọi lại vào máy mình,phòng đây thì hết bọn an ninh, bảo vệ, say rượu ngồi đủ cả. Khó khăn lắm mới đặt được vào đây. Giờ cứ để nó gọi nhờ đến lúc cần nghe thì lại hết pin thì sao?Với cả chắc chắn là phải xong xuôi mọi việc nhân viên giải tán hết thì mới đủ mặt mọi người mà họp, không sớm hơn 1h đâu. Giờ con kích hoạt là được rồi.

- Mất công mua sao không mua hẳn cái nào tử tế một tí.- mẹ chẹp chẹp môi. Có vẻ động đến đồng đồ công nghệ này không phải món tủ của mẹ nên mẹ phát ngôn ra câu nào nghe cũng rất ư là chán đời. Mình gặt um lên.

- Mẹ biết cái gì mà nói. Pin nó cũng chỉ được đến thế thôi chứ đâu mà nhiều hơn.

- Sao đợi mãi mà nó chưa gọi lại? Hay là hỏng rồi.

- Chưa có ai nói gì thì nó gọi lại để cho mẹ nghe tiếng điều hòa à? Mà sao mẹ lại muốn nghe họp làm gì? Sao không hỏi chị là được?

- Mà cứ biết thế hỏi nhiều, mà có phải nó đang gọi lại không?

Mình nhìn vào cái điện thoại, để chế độ rung nên không biết đang có cuộc thoại đến. Bật vội nút nghe và để loa max hai mẹ con lại chăm chú vào cái điện thoại.

- Mọi người tắt hết điện thoại đi chưa ạ?- tiếng chị Hằng là rõ nhất giữa cái đám ồn ào và làu xào trong phòng.- Hôm nay vẫn thiếu một cổ đông, như mọi khi. Không cần nhắc lại nữa. Bố ơi (chắc gọi bố nuôi) giờ bố là lớn nhất ở đây, con muốn bố lên chủ trì cuộc họp.

- Thôi các con cứ làm với nhau, bố ở đây lắng nghe thôi. Bố nhắc lại, cổ phần của bố trong bar chỉ mang tính ủng hộ.

- Vâng, con xin phép bố, xin phép mọi người, với tư cách giám đốc điều hành, em muốn thông báo một số điều. Thứ nhất có thể sắp có đoàn thanh tra liên ngành của thành phố xuống thanh tra một số quán bar hoạt động trên địa bàn thành phố, mình có nguồn tin xác thực, không phải chuyện gì bên trên cũng chống lưng cho được nên mong mọi người chú ý giúp em. Em mong là anh Bảo (lão cổ đông béo mà có lần mình đã nhắc tới khi anh bị bắt ở quận) em mong là anh cố gắng chạy chọt như đã hứa, để có giấy phép kinh doanh bar thay cho thẻ môn bài kinh doanh nhà hàng ăn uống cũ, cũng phải nói rõ với mọi người là 90% bar ở Hà Nội không có giấy phép kinh doanh bar nhưng họ lại không dính vào những chuyện phiền phức như mình.- Tiếng lão Bảo nói leo lên " chuyện nhỏ"- Cái thứ hai, giờ phải thuê thêm kho để rượu và shisha và hai nhân viên giao vận nữa, toàn bộ chi phí em sẽ cho bên kế toán kê khai vào danh sách thu chi đầy đủ.

- Anh có mỗi, muốn nhập thêm XO về bar có được không? - tiếng một cổ đông nữa của bar , thực ra ngoài một vài người đã gặp mặt mình cũng không biết là có những ai và có bao nhiêu người chung vốn vào đây.

- Việc này không được đâu anh, bên mình đã kí hợp đồng độc quyền với Chivas, nếu là whisky thì tuyệt đối là bên mình không được bán loại nào khác cả. Mỗi tối đều có hai con bên hãng sang bên mình để kiểm tra, nếu mình không tuân thủ hợp đồng sẽ phải bồi thường và lập tức bị cắt nguồn rượu ngay. Với lượng tiêu thụ gần 50 chai một đêm thế này mà không được kí hợp đồng với hãng, phải mua ngoài thì chi phí đội lên rất nhiều. Không tham bát bở mâm được đâu.

- Em đã lo làm hợp đồng lao động và đóng bảo hiểm hết cho toàn bộ nhân viên bar chưa?

- Thế này anh ạ, việc của mình là việc rất là mang tính thời vụ nhiều đứnha thích thì hôm nay làm, mai nó chán nó nghỉ nếu làm hồ sơ và đóng bảo hiểm hết cho chúng nó, thì rất là phiền. Giờ tất cả những nhân viên an ninh và bảo vệ, là anh em trong nhà em đều có hợp đồng rõ ràng. Bọn

phục vụ thì thôi, bọn Pr coi như là khách rồi, em dặn dò chúng nó kĩ. Còn một hai đứa trông xe, mình coi như là bãi khoán trắng cho chúng nó thuê như bãi xe bình thường. Cái gì cũng lách luật được hết. Cái chính bây giờ là giấy phép. Có giấy phép thì không phải lo gì cả.

- Bên mình có nên tuyển thêm quản lý an ninh không? Từ ngày anh Dũng đi thì anh cảm thấy không an tâm cho lắm?

- Anh nghĩ là tuyển ai? Anh tưởng an ninh với bảo vệ là một à? Giống như trông mấy cái xe máy à? Anh cảm thấy bất an thì lo cho anh ấy về đi, chính anh đứng ra nhân với mọi người là chuyện này trong tầm tay, anh lo được hết. Giờ là bao ngày rồi? Anh xem đã làm được gì chưa- Giọng con gái nghe rất xúc động, nếu mình đoán không nhầm thì là vợ ông Dũng lên tiếng.

- Thôi tắt đi- mẹ nói.

- Sao lại tắt con đang nghe mà?- mình giật mình.

- Có gì đáng nghe đâu, cái cần nghe thì chẳng có. Cái không cần nghe lại sắp phải nghe rồi. Được dăm ba câu nữa lại nghe chúng nó cãi nhau như lần trước thôi.

- Vâng.- Mình hậm hực tắt máy, phí cả tiền mua về rồi lại chả dùng vào việc gì.

- Hôm nay thiếu cổ đông đúng không?

- Vẫn thiếu một người mẹ ạ, hình như là người làm trên quận, là cổ đông hình thức thôi, không bao giờ ông ấy đi họp cả, ông ấy chống lưng cho bar nhà mình ở quận đấy (bar với nhà mình nằm ở hai quận khác nhau),

- Mà đi ngủ sớm đi, kệ chị mà, khi nào nó về nó tự mở cửa, lúc đi dặn nó mang chìa khóa rồi.

Mình dạ ran một tiếng rồi lếch thếch leo lên tầng ngủ. Thôi càng đỡ phiền, đánh một giấc đã cho lành. Nếu không nhầm thì chỉ còn hai ngày nữa là hết 3 lệnh tạm giam.

Đang thiu thiu chìm vào giấc ngủ thì điện thoại rung bần bật như phải bả. mình vốn thính ngủ, sợ nhất là mấy cuộc điện thoại lúc nửa đêm, vốn chẳng mang đến mấy điều tốt lành gì. Vừa làu bàu vừa chửi vừa vừa khẩn gười chỉ là con chị gọi xuống dắt xe lên nhà thì tốt với tay đặt cái máy ngang mặt, mình phều phào nói bằng cái giọng ngái ngủ

- Alo. Ai đấy?

- Anh đang ở đâu, đến ngay bar gặp em đi, mọi người về hết rồi.-
Giọng dích xác bà Hằng.

- O, ảo à, nhầm số rồi chị ơi- Mình trả lời, mắt vẫn nửa nhắm nửa mở, đầu dây bên kia xẹt xẹt xèo xèo một tí, tiếng nói nghe nhỏ và yếu hẳn đi như kiểu dò đài bị lệch sóng chút ít, giọng một người đàn ông chen vào

- Anh không tới đây được, hôm nay có việc, tình hình thế nào rồi em?

- Anh đánh động cho con Minh chạy đúng không? Giờ anh giết em rồi, cả nhà nó đang nghi lên đầu em hết đây này, chúng nó giết em lúc nào không biết đâu.

Mình bật dậy như chưa hề từng ngủ, câu nói này làm cho mình tỉnh hẳn. Ngơ ngơ và đứng hình một chút cho máu dồn kịp lên não. Sau khi nhìn lại số điện thoại gọi đến, mình hốt hải lao như bay xuống nhà, thất thanh gọi

- Mẹ, mẹ ơi, dậy dậy

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 16: Chị Không Qua Ngủ Đâu

Mình chạy hồng học định mang cái điện thoại vào tận phòng mẹ thì mẹ xua tay, đẩy mình ra phòng ngoài. Con bé cháu khẽ cựa mình một cái làm cả bà và chú nó bước rón rén hẳn. Tiếng xèo xèo xoạt xoạt vẫn vọng lại từ đầu giây bên kia

- Có chuyện gì?

- Sao lại không có chuyện gì ,mẹ nó vốn đã chẳng có thiện cảm gì với em rồi. Trước khi chị em nó đi đến làm loạn nhà con kia, em vô tình đi ngang qua người chúng nó. Chẳng nghe thấy chúng nó nói gì, nhưng chắc chắn là đang bàn chuyện với nhau, giờ tình ngay lí gian,qua nhà con kia đúng lúc nó vừa trốn mất, chúng nó mà không nghĩ em nghe trộm thì thiếu năng mẹ nó rồi.- Tiếng loa lèo xèo nghe không rõ lắm nhưng có thể thấy rõ được sự lo lắng trong cách nói của bà Hằng.

- Em xem lại camera an ninh chưa?- Và cũng nhận ra được sự bình tĩnh của lão kia dù giọng nói bị bóp méo hoàn toàn.

- Em chưa?- Lại thoáng thốt- Sao hả anh?

- Ai bảo em bắt mọi người để điện thoại ở ngoài?

- Em tự nói.

- Thế thì em tự tay đấm vào mặt mình rồi. Lúc họp,thằng kia cầm điện thoại của em gọi cho con Minh, anh ở đấy và cầm máy. Nếu anh không bảo nó chạy, thì sẽ như thế nào? Em nghĩ là chị em nó đánh ghen xong thì sẽ đi về ăn đêm rồi ngủ một giấc xong quên hết mọi chuyện à?

- Nó cầm máy em gọi?- Âm lượng to hơn một chút- Thế thì chết em rồi, chúng nó nhắm vào em từ đầu.

- Không, vô tình thôi, anh xem lại camera thì nó cầm tất cả điện thoại của mọi người. Nhưng nó gọi máy em đầu tiên, anh thấy số em nên nhắc máy nhưng anh cũng đoán là em không cần đến mức liên lạc với con Minh bằng số chính.

- Không, em chỉ dùng số rác thôi, mà cũng chỉ liên lạc chỉ đạo nó một lần.

- Tạm thời anh đưa nó xuống Hải Phòng một thời gian. Ổn ổn thì anh lại chuyển nó vào trong kia vậy, coi như chuyển hàng đổi gió cho các thượng đế, dạo này ngoài HN lại thích gái miền Tây.- Cười, mình để ý là lão nào khi nhắc đến gái và tiền cũng cười hềnh hếch.

- Còn việc của em phải tính thế nào?

- Em cứ yên tâm, nếu nhà nó khôn ngoan ra thì sẽ không bối chuyện lên lúc này đâu. Hơn nữa, nếu có chuyện gì xảy ra, mình đâu có kém gì cơ nhà nó. Mình còn có lợi thế hơn chúng nó là mình hàng ngày túc trực ở bar gặp anh em, về chuyện tiếng nói trên này, mình đều được anh em ủng hộ hơn, có trắng nói đen, có đen nói trắng. Nhất là cái vụ nhà nó tự ý đi riêng cho thằng Bình, mọi người không vừa lòng rồi, từ ngày hai đứa nó đi, mọi chuyện trên bar đều do nhà em cáng đáng, nhà nó đã nhúng tay vào giúp đỡ cái gì? Hay chỉ đợi năm năm đến cuối tháng là đòi chia tiền. em cứ một mặt động viên vỗ về anh em trên bar, thi thoảng giả vờ khóc lóc, tủi thân chút, mặt kia cứ đối xử bình thường với nhà nó, nhất là con Linh, tránh mặt mẹ nó ra. Mọi chuyện sẽ ổn, còn nhất định nếu có chuyện gì, mọi người đứng về phía em chứ phía ai, giờ tiếng nói là nằm trong tay mình hết.

- Còn thằng em em? Giờ em bất lực rồi, ai cũng nói, cũng hứa là lo cho nó, giờ chỉ còn 1 ngày nữa là tới hạn chot rồi mọi việc không ra đâu vào đâu, thậm chí chuyển tội danh cũng chưa xong.

- Cái này anh không có nhận trách nhiệm nhé, mà cũng không thể trách chúng nó nhiều được, vì việc thằng Dũng dính phải bây giờ, không phải là vì bar. Giờ em nhà em cứ căng đàng hết mọi việc trên bar như thế, tất cả đều trôi chảy cả, sẽ chẳng có gì khác với khi thằng Dũng ở nhà. Sẽ chẳng ai lo cho nó về đâu.

- Nhưng mọi người đã hứa...

- Mình không lo cho mình thì chẳng ai lo cho được đâu em ạ. Cái ngu nhất của em là đứng im đợi chờ và hy vọng vào lời hứa của chúng nó, nhìn mẹ con con Linh kia kìa, nếu nhà nó không tự ý tách đoàn từ sớm, anh cũng chẳng phải cảnh giác bà già đến thế đâu. Hứng lên trên bàn rượu đàn ông hứa là chuyện bình thường. Thằng nào chả có sĩ diện, nhưng rồi quên hết.

- Ý anh là giờ em phải bỏ bê công việc trên này, phải ngừng ra? Họp cổ đông em đã có ý kiến, em muốn bán lại toàn bộ cổ phần nhà em, muốn bỏ chức giám đốc điều hành để toàn tâm toàn ý lo cho thằng Dũng, nhưng "bố"- dĩ nhiên là bố nuôi- không cho em nghỉ, và mọi người cũng không cho em bán cổ phần ra ngoài nhưng trong tình cảnh thế này không ai muốn mua lại cổ phần của em. Giờ lại thêm việc giấy phép bar, cứ năm ba ngày em lại bị quận gọi lên hỏi, chạy như đèn cù, em mệt mỏi lắm rồi, đâu muốn nổ tung ra.

- Không ai nói em bỏ bê mọi việc cả, cứ lo cho tốt ở đấy, nếu mọi chuyện cứ yên bình quá đâm ra chúng nó nhờn, thôi được rồi việc này để anh lo đi. Em cứ phải khéo léo nhất là với nhà con Linh.

....

- Thôi tắt máy đi- Mẹ cầm điện thoại của mình ấn vào nút đỏ- Lần sau giữa đêm giữa hôm đừng gọi thất thanh như thế, chuyện lúc nửa đêm chẳng hay ho gì đâu, tao lại tưởng chị em mà có đứa nào bị làm sao.

- Ở mẹ hay nhỉ, sao lại mắng con.- Mình bực mình - Có chuyện thì con mới gọi mẹ chứ, nếu không sau này lại trách biết mà không nói.

- Mày nên gọi chị mày kia kia- Bà chỉ tay ra cửa chỗ mà chị mình đang đứng dựa nép vào thành để nghe câu chuyện của hai mẹ con, chắc chị dậy từ lúc mình gọi thất thanh nhưng không dám vào- Nếu có chuyện gì mà tao biết sau chúng mày thì tao đã là con chúng mày rồi.- Mẹ cười rồi bước vào phòng, trước khi đóng sập cửa lại còn thò đầu ra nói- Chúng mày có nói chuyện thì khẽ miệng thôi. Lên tầng mà nói, không có việc gì đừng vào phòng tao lúc nửa đêm.

Mẹ đánh đòn phủ đầu nhanh quá làm mình không kịp hỏi xem cái biết của mẹ đến đâu, đã đến mức biết cái tiếng nói bí mật bên đầu dây kia là ai chưa? Hay chỉ mơ hồ biết là có đứa đang nhúng tay vào? ??Đợi mẹ vào hẳn trong, chị mới nặng nhọc bước ra khẽ khàng ngồi cạnh mình, hai tay lại ôm đầu một cách mệt mỏi. Mình đáng lẽ nên nói một hai câu phải phép nhưng vẫn đang sôi máu vì chuyện bị mẹ mắng phủ đầu, quay sang trút lên chị

- Chị em tốt quá cơ chị nhỉ?

- Nhà mình cũng có khác gì đâu...- Chị thở dài.

- Chị vẫn áy náy với nhà nó chuyện ông Dũng à? Chị đã nghĩ tới đủ thứ chuyện từ bực thuốc việc con Minh, chưa đủ à? Giờ chị tin mẹ hay tin nó?

- Đừng nói nữa, chị đau đầu lắm.- Bà ấy lại nhắm nghiền mắt, tay day day trán.

- Chị đêm nằm ngủ vắt tay lên trán mà suy nghĩ đi. Em đ' hiểu ra làm sao nữa. Với thể loại đầu óc như chị tốt nhất là nên đi bán rau thì hơn.

Mình hậm hực bước rầm rầm lên nhà, mặc kệ cả chị lẫn những câu dằn dò phải khẽ khàng của mẹ, chắc trong phòng bà ấy lại đang lắc đầu lăm bầm chửi rửa. Một lúc sau chị cũng lò dò lên gõ cửa phòng mình, đúng như mình nghĩ, lúc nào bà ấy cũng là người nhường nhịn trong gia đình cũng như các mối quan hệ bên ngoài xã hội, ít khi thấy bà ấy nóng tính bất thành tình, nhưng mà đau khổ, buồn chán, quy lụy bất thành tình

thì lại rất thường xuyên. Lắm khi, rõ ràng là bề trên nhưng lại nhường nhịn đến ngu người đi. Mình thờ dài, chán nản có, thương cảm có nhưng vẫn giữ cái mặt hậm hực ra mở cửa

- Chị xin lỗi- bà ấy nói nhẹ như thờ, vừa nói vừa dịch dịch cái đồng chân màn của mình ra để ngồi.

- Xin lỗi gì em, chị xin lỗi mẹ ý.

- Chị biết...- Vẫn cái giọng đều đều mà theo mình dự đoán là sau độ 5 phút nữa là chuẩn bị lắng nghe nước mắt. Cái giọng của bà ấy tác động nên đầu óc mình làm mình ngu đi theo.

- Mấy hôm trước em nhìn thấy mẹ đi lên cầu thang chậm hẩn đi. Có lẽ nhà mình ngăn đôi tầng một ra chuyển bếp xuống dưới, giờ cứ để mẹ đi lên tầng nấu cơm, rồi lại xuống dọn cơm dưới nhà, lên lên xuống xuống thế này, nhìn xót lắm.- Mình tự dưng chùng lòng xuống, nói những câu ngu ngơ chẳng hề liên quan gì tới câu chuyện.

- Lắm lúc muốn buông xuôi cho đến đâu thì đến, mấy hôm nay cứ nhìn thấy mẹ là chị xấu hổ lắm.- Bà ấy bắt đầu nấc và ôm mặt, mình phải với tay lấy cho bà ấy cốc nước và tập khăn ướt trong ngăn kéo- Vô dụng, đến việc của mình cũng chẳng lo được để mẹ phải lo toan vất vả.

- Thế nên tốt nhất không làm gì được thì ngồi yên thôi chị ạ, đừng để mẹ phải lo thêm bất cứ cái gì nữa. Chuyện trên bar chị cũng nên dứt khoát đi, cảm thấy không theo được thì thôi. Kệ người ta, khi nào anh Bình về khắc sẽ có cách giải quyết.

- Ngày kia là đến hạn cuối cùng của lệnh 9 ngày rồi. Giờ mẹ có gì cũng chẳng nói với chị em mình nữa. Chị không biết là đến đâu rồi.

- Chị xem mình có đáng để mẹ nói cho nghe không đã?- Mình nhếch mép, nhưng không cười, giọng khinh khỉnh- Chị có tin mẹ không mà đòi mẹ phải tin chị? Giờ đến cả việc thắng vừa nói chuyện với bà Hằng là ai?

Em cũng không dám mở mồm ra hỏi mẹ. Chỉ cần chị em mình đừng làm cho nó rối thêm hơn nữa là được rồi.

- Chuyện ở bar muốn lắm nhưng không thể làm ngơ coi như không phải của mình được, trước khi lên xe vào quận, anh nắm chặt tay chị nói là đã đổ quá nhiều tiền vào đấy . Giờ hàng ngày không lên được đấy thường xuyên, đã là có lỗi với lời dặn của anh ấy lắm rồi. Chúng nó nói chẳng sai đâu, bọn trên đấy bây giờ một lời chị Hằng, hai lời chị Hằng, mình mất hẳn tiếng nói ở đấy, có chuyện gì xảy ra sẽ chẳng ai đứng về phía mình hết.

- Nhưng cũng không để mẹ phải lo gánh cả hai bên như thế được, riêng chuyện anh Bình đã không đơn giản và đau đầu lắm rồi, mẹ không nói ra nhưng em biết là không đơn giản chỉ có mỗi vụ tối hôm ấy mà thành chuyện phiền hà và phức tạp thế này. Còn trên kia, mình có giấy tờ pháp lý đảng hoàng, tạm bỏ đấy vài tháng chúng nó cũng không nuốt không của mình được.

- Chị sẽ nói chuyện với mẹ, giờ việc của anh Bình chị hoàn toàn đặt niềm tin ở mẹ hết, dù ngày mai mẹ có bảo là bỏ hết để anh ấy được ra, chị cũng cam tâm. Còn nếu không, chuyện bên kia chị sẽ nhận gánh vác. Lúc này hai chị em nương tựa vào nhau và vào mẹ thôi.

- Em thì làm được cái gì chứ.- Mình nhăn nhó.

- Chị cũng không đến nỗi là loại óc bả đậu vất đi đâu, những chuyện động tay, động chân không động não thì chị em mình có lẽ làm được, em nghe chị lần này thôi. Yên tâm, chúng nó muốn có áp lực, mình sẽ tạo áp lực cho chúng nó. Mượn gió bẻ măng.

- Chắc là em hiểu ý chị.- Mình vỗ vỗ hai bên đầu rồi phá lên cười- Hay là đục nước thả câu đây nhỉ ha ha ha.

- Không, mượn dao giết người, mà cũng chẳng biết gọi là gì nữa, chị em mình vẫn có đũa nào được trên 6' đâu.- Bà chị cũng cười theo, nhẹ

nhôm nhưng mặt phẳng phát sắc u sầu kèm theo sự quyết tâm mãnh liệt. Ừ thì lại tin mẹ, tin cả chị nữa nào. Cố lên gia đình tôi ơi

9h30 trên quán bar, hôm nay mọi người khá là bất ngờ khi thấy chị em mình rục rịch lên đây từ sớm. Nhất là bà Hằng, có vài khách đặt bàn từ rất sớm nên hôm nay bar đông một cách bất thường, phải khó khăn lắm mới sắp xếp được cho đội nhà mình một bàn từ tể, bàn chỉ có một vài người quen ngồi nói chuyện phiếm và uống rượu, trong đó có cả bà Hằng. Thi thoảng mình liếc nhìn sang bên bà ấy, vẫn nói cười rất tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Không ai nhắc đến chuyện cũ cả. Thế là tốt. Mình ngồi thi thoảng liếc nhìn đồng hồ, không biết liệu bọn kia có đúng hẹn hành sự không...

- Một hai ba...zô...hai ba...zô...hai ba uống....

Tiếng một bàn vip ở góc đứng dậy rầm rầm cụng ly với nhau, một bàn khác cũng cảm thấy kém miếng khó chịu, lập tức đứng dậy xô hò ngay sau khi đội kia cụng ly. Được khoảng ba bốn nhịp như thế, tiếng xô hò của hai đội làm ngắt quãng phần nào tiếng nhạc sàn điên loạn của bar. Một ông đội mũ lưỡi trai đen đang nhảy nhót trên bục cùng mấy em dancer ngứa mắt, rút phật cái mũ trên đầu ném về phía bàn gần nhất đứng chỉ tay, giọng miền nam, tuy có chút lè nhè nhưng rất sặc mùi bố đời

- Đ...M chúng mày, sàn nhảy chứ quán nhậu nhà chúng mày đấy à mà xô hò, ầm ĩ lên. Thích xô ra via hè mà xô.

Bọn kia láo nháo đặt ly nhìn sang, thấy chỉ là một lão già say rượu, lại dám đội mũ lưỡi trai vào bar, thôi thì dĩ hòa vi quý. Một thằng ăn mặc khá lịch sự, áo sơ mi dài tay (chắc để che hình xăm), đóng thùng tử tế, cầm hai cốc rượu lên miệng toé toét như hoa đầu dụ

- Thôi bố, chắc bố ở trong mới ra bọn con không biết, ở ngoài này bọn con nó thế quen rồi, bố thông cảm, thôi trước lạ sau quen bọn con mời bố một chén cho vui.

- Tao không ăn xin rượu nhà chúng mày. Tao không thiếu tiền. Đây tiền đây- Lão kia rút trong người ra một sấp tiền dày cộm toàn 500k vất tung tóe lên bàn DJ.- Mỗi em gái ở đây một ly cốc- tai, mỗi bàn một chai Chivas 18, Hôm nay tao bao cả bar này, tao không xin rượu nhà ai hết.

Cả quán hò reo ầm ĩ nâng ly chúc tụng, mấy con dancer được thể uốn éo ve vãn quanh lão già kia, hai tay vuốt ve hết mặt lại tới ngực, lão cười ha hả mặc cho bọn dancer diễn trò. Thằng kia đứng chôn chân một lúc, đập choang hai cốc rượu, cởi phăng cái áo sơ mi ra rút sau lưng ra một cái dùi cui điện bấm lách tách chửi đồng

- Thằng chó già này, mày cậ có tiền định làm nhục bọn tao à? Nhập gia tùy tục, để hôm nay tao dạy cho mày biết bọn tao là ai.

- Ê, nhục nha mày, đánh nhau với ông già tay không tắc sắt mà dùng dùi cui điện ha mày?- Một thằng mặc quần rằn ri đứng gần đó nhấc cả cái bình shisa to tướng lên bằng một tay lắc lư thị uy- Ngon thì vô đây mày.

- Kệ tao- Lão già kia hét lớn một tiếng lao vào bẻ tay thằng cầm dùi cui điện, ngồi đằng xa mình không thể nghe được tiếng tay chân thằng kia ra là sao. Nhưng tiếng rú xé tan màn nhạc DJ của nó không lẫn đi vào đâu được cường độ âm thanh phát ra khẳng định một điều là thằng này không thể tham chiến được nữa. Cả bar hoảng loạn, chia ra đủ loại thành phần ngay lập tức. Đám Pr và nhân viên dạt vào hẻm góc, nửa sợ sệt nhưng vẫn tỏ ra ánh mắt ngưỡng mộ kèm theo những tiếng cổ vũ rục rè. Nửa khác chửi rủa cũng trong một trạng thái hoảng loạn xen lẫn tò mò. Một vài nhân viên bảo vệ gọi hỗ trợ qua bộ đàm. Hai đám uống rượu còn lại lập tức lao vào hỗn chiến với đủ thứ vũ khí thô sơ. Không khó nhận ra lão già với đội quần rằn ri kia có kinh nghiệm hơn hẳn về kỹ thuật đánh nhau. Thay vì cầm chai lọ đập phá vung vẩy một cách phí sức, những đường đánh rất bài bản và sắc mùi chuyên nghiệp mà mình thoáng qua rất quen như đã thấy ở đâu. Quay sang bên chị mình thấy bà ấy mắt dán vào trận đánh nhưng tay đang nhắn tin, còn bà Hằng vẫn quan sát thi thoảng cười một cách vô cùng kín đáo, không hề có chút bận tâm hay tỏ

vẻ lo lắng gì. Mình ghé sát thì thăm vào tai chị: " gọi rồi hả chị". Gọi thôi, nước đục thả câu, vẫn theo kế hoạch, nhanh rồi rút trước khi công an tới" Bà ấy cũng ghé sát vào tao mình thì thăm lại. Một đám bảo vệ xông thẳng vào can ngăn kèm theo trấn áp. Bất ngờ một thằng trông xe lao thẳng lên đập cửa quán bar hốt hoảng kéo tay bà Hằng:

- Chi ơi, có bọn nào đến đập xe oto của khách, đập vỡ nát kính cả con inova của chị rồi.

Bà ấy lập tức chuyển từ bộ mặt bình thản sang tái mét, hộc tốc kéo theo vài thằng chạy thực mạng xuống dưới. Mình với chị nháy nhau định rút thì bất ngờ điện thoại của cả chị và mình reo ầm ỹ, mẹ sao lại gọi vào lúc này chứ, mình đang định bảo mặc kệ về đã nghe sau thì chị đã đặt máy lên tai, kéo mình ra hành lang, mình nhìn vào máy con Thiên Di cũng đang gọi, bực thật không phải định rủ đi trà chanh đấy chứ??? Mỗi người nghe một máy. Mình bật máy nghe chưa kịp nói gì chỉ thấy tiếng nó khô khốc và lạnh lùng

- Chú Hùng đang chỉ đạo bên an ninh văn hóa cùng đội kiểm tra liên ngành tới khám khẩn cấp bar nhà mày, liệu mà lo. Theo camera thì vừa qua ngã tư X rồi, chỉ tầm 10p nữa tới nơi.

Rồi nó cúp máy rụp một cái, mình quay sang vẫn thấy chị alo vâng vâng dạ dạ, rồi cũng cúp máy theo nhưng sau đó lại gọi điện thoại. Chỉ nghe loáng thoáng thấy " Dừng lại, không lên tầng nữa", " Có chuyện, biết thế đã". Đợi bà ấy cúp máy hẳn, mình giật lấy ta bà ấy miệng chửi rủa

- Mất vui rồi chị ơi, thằng chó Hùng trả thù.

- Không là mẹ chỉ đạo đấy. Mẹ vừa gọi, chuyện hôm nay gác lại rồi, chạy đã không ở lại lại mất công ngồi giải trình. Đi thôi, nhanh lên, xe đợi phía dưới.

Mình với chị kéo nhau quặt sang bên phải định xuống cầu thang thì gặp ngay bà Hằng đang cầm điện thoại ở đấy và quát một cách quá khích

với cường độ âm thanh không hề nhỏ

- Cái gì? anh đang đi công tác? Thế ai đang chỉ đạo việc đập loạn quán bar ở đây?

Con điện thoại tàu (chắc dùng để lắp sim phụ của bà ấy) có một cái loa trong khá to, to đến độ mà mình còn nghe rõ tiếng đầu dây bên kia nói vọng ra

- Anh không biết, nếu anh có làm thì anh đập xe em làm gì, em phải chặn ngay lại, bọn nó không phải người của anh đâu.

Và khi bà ấy quay mặt lại, việc hai chị em đứng lù lù trước mặt khiến bà ấy sững người không nói được lên lời, " Chát" một cái tát như trời giáng hằn đủ năm đầu ngón tay lên mặt bà Hằng, cái điện thoại lặn lông lốc xuống cầu thang văng cả sim ra ngoài. Chị mình gằn giọng

- Bọn em đã nghe thấy và ghi âm tất cả, Kiên nhật cái điện thoại lên đi em. Ngày mai chị sẽ có cái để kể trước hội đồng cổ đông về chuyện hôm nay đây.

Bà ấy mặt cắt không còn hột máu đứng im như pho tượng mặc cho hai chị em mình đẩy người để bước xuống cầu thang. Mình nghe giọng con chị lúc ấy mà không nhin được cười, nhưng vẫn phải giữ vẻ mặt lạnh như tiền ấy đến khi bước lên xe oto, hai chị em lúc này mới ôm nhau cười rũ rượi như hai đứa điên. Xe lao thẳng về nhà trình diện mẹ lúc ngang qua đoạn đường lớn mình còn kịp thấy vài chiếc xe thùng và xe con trưng đèn nhấp nháy với điệu còi "è ó eo" quen thuộc...

Trong nhà mình...

- Chú ngồi im nào, cháu sát trùng qua đã.- Chị mình một tay cầm giữ tay lão răng vàng, một tay cầm lọ cồn I-ốt và đóng bông băng.

- Ăn thua gì, thôi kệ nó.- Ông ấy cười nhe cả hàm răng xỉn màu thuốc lẫn lộn ra- Ngày xưa tao với bố chúng mày...

- Thôi thôi, chú ngồi đấy mà cứ ngày xưa mãi đi- Mẹ mình lâu bà- Mỗi năm mỗi tuổi, môi khác rồi, không cần thận rồi nhiễm trùng máu thì bỏ mẹ. Thật chẳng ra làm sao hết. Trèo hàng rào còn để sắt cửa vào tay, giá mà bị chúng nó đánh cho thì lại đỡ buồn cười.

- Chú mà bị đánh thì còn nói làm gì nữa.- Mình cũng tham gia câu chuyện một cách hào hứng, một tay vẫn giữ cuộn băng cho chị.- Lúc cháu nhìn chú đánh bọn nó, cháu cứ quen quen, hóa ra đúng là chú thật, chú hóa trang khéo quá cháu không nhận ra. Lúc nào chú dạy cháu võ với nhé.

- Làm tướng không phải đụng đến tay chân, chúng mày phải học mẹ mày kia kìa, không cần biết võ vẽ gì ngồi một chỗ điều binh khiển tướng, đánh đông dẹp bắc. Hay ho gì cái thứ võ biên này. Giờ cao thủ là động thủ không động tay chân. Hề hề.

- Gớm chả phải dạy chúng nó- mẹ bữ môi- Hôm nay chúng nó mượn gan hùm đi dụng binh rồi đấy, tí nữa thì vào cả một rọ.

- Tại con không biết mẹ cũng cho người lên nên mới thế.- Chị mình cãi cố một cách yếu ớt. Rồi bà ấy quay sang thanh minh với ông chú rằng vàng- Tại cháu tính là sớm muộn gì con Hằng- Chị đổi cách xưng hô với chị gái ông Dũng, bà ấy ít khi gọi người hơn tuổi là con, chứng tỏ độ căm hận và miệt thị trong bà ấy đã lên tới một giới hạn nào đó- cũng kiếm cớ làm loạn ở quán bar gây khó dễ để mọi người phải lo cho thằng Dũng về, vì nó là bảo kê trên trên ấy chú ạ, cháu định khi nào mà nó ra tay thì cháu đục nước thả câu một thể, nhất định là nó không đề phòng. Khi đấy có muốn cho người lên xiên nó một nhát, có khi cũng chẳng ai can được, lúc chú làm loạn cả bar lên cháu cứ nghĩ là chính tay nó làm nên gọi người lên gây sự luôn, ai ngờ là mẹ lại ra tay trước cả hai đứa bọn con. Lại thêm cái vụ dọa nó sồn ra váy ở cầu thang nữa, rồi không biết mai còn dám ngẩng mặt lên nhìn ai nữa không.- Chị nói với về đặc thẳng.

- Lúc chị Linh bảo là nhân cơ hội nhà kia gây loạn mình đổ thêm dầu vào lửa, con đã phục lăn bà ấy rồi, thế mà vẫn không cao tay bằng mẹ ra tay trước cả khi chúng nó kịp hành động. Cuối cùng thì mẹ vẫn là nhất.

- Thôi thôi, Không phải cãi nhau tranh công nữa, cũng may nếu không có bọn dưới Hải Phòng lên phá đám ở dưới kéo cái lũ bảo vệ xuống thì chưa chắc đã bọn em đã rút chân kịp ra khỏi đấy đâu, có ít đặc sản Móng Cái biểu chúng nó mà đưa nào cũng xoắn tít cả lên. Không rút đi kịp thì lằng nhằng giờ này lại ngồi trên khám hết cả với nhau rồi.

- Nếu mà chúng mày khôn ngoan hơn tí thì cố mà thu thập bằng chứng, từ cái vụ nghe trộm hôm nọ, đến việc bắt quả tang hôm nay, cộng dồn vào với sự việc xảy ra trên bar rồi đem ra phanh phui thì đủ dồn nó vào chỗ chết.- Mẹ chỉ tay vào mặt hai chị em mà nói- Vẫn còn non nớt lắm, đầu óc chúng mày rồi cũng chỉ dừng lại ở chỗ đâm chém thôi. Giờ ngóng xem bọn thằng Hùng làm ăn thế nào đã? Nhẹ tay quá thì chúng nó chờn, nhưng mạnh tay quá thì lại chẳng khác gì tự cầm dao đâm vào người mình, vì dù gì chỗ ấy cũng là tiền là của, là người nhà mình góp tay dựng lên.

- Từ khi em lăn lộn ngoài đời đến giờ, chỉ biết có bỏ tiền ra cung phụng chiều chuộng bọn công an, chứ chưa bao giờ điều được công an đi như múa rối thế này. Cái này em thua chị. Thua thật chứ không phải nịnh. Có chén rượu ở đây là phải cung kính chúc chị một cốc- Mỗi câu lão răng vàng nói, đều có chút mùi nịnh bợ dù mình biết lão chẳng có lí do gì phải nịnh mẹ cả, đấy là những lời thật tâm lão, cái thói quen nói khách sáo và văn vẻ của người nhiều năm sương gió bên ngoài đời, nói đúng ra là của dân giang hồ chắc ăn sâu vào máu lão rồi. Nhưng thật sự lão răng vàng mà không phải chỗ chị em thân tình của mẹ, thì rõ ràng trông lão giống một tên nịnh thần bên Từ Hy Thái Hậu hơn.

- Không- Mẹ vẫn nói bằng cái giọng đanh lạnh như mỗi khi có ai khen quá đà- chú không ở đây nên chú không hiểu. Cũng chỉ là cách làm nó khác nhau thôi, mình cầm đồng tiền khi mình ném một tập ra rồi bảo chúng nó là tiền đây, đi mà lo liệu cho tao, cũng xong việc, mà chú nói là

"thôi các anh xem cố gắng giúp em, của ít lòng nhiều" cũng là xong. Những việc nhà mình dưới đây, từ buôn bán, làm than, mở sòng cho tới cửi vụn. ..đều là việc lớn, không thể làm liều như chị được. Mà nói thực ra, mình nghĩ là mình điều được chúng nó đi triệt bọn con Hằng, nghĩ là vậy nhưng biết đâu một thằng cấp cao hơn lại đang ngồi nhìn mà bảo tao đang đưa dao cho bọn xã hội đen chúng nó tự đâm chém thanh trừng lẫn nhau mà chẳng mất tí công nào. Xét cho cùng, chẳng có ai hoàn toàn là con rỗi của ai, mình cuối cùng vẫn chỉ là con rỗi của một thằng nào khác ngoài kia thôi.

- Vòng vòng vèo vèo, đầu óc em ngu si, cuối cùng là em cũng chẳng hiểu cái gì hết. Ngày mai là đưa cháu vào Hỏa Lò, có lẽ em phải đi thăm nuôi bọn đàn em trong đây một chuyến, phải lưu ý cho cháu nó.

- Tốt nhất chú không nên lộ mặt ra ngoài thời gian này, nếu có ai ngờ ngờ không tốt cho cả chị và chú. Việc của chú là việc lớn, nhưng việc con con thế này cứ để ông Hồ ông ấy lo giúp.

- Được rồi, trong đây có lẽ cũng chỉ cần vài cuộc điện thoại là xong, em cố gắng cũng thu xếp tuần này về Quảng Ninh, lại thêm ăn chả mực mất rồi.

Nói rồi hai ông bà lại vỗ vai nhau cười ha hả...

12h30.... ông chú đã lăn quay ra ngủ ngáy vang nhà từ lâu, mình và chị thấy mẹ vẫn ngồi ngoài phòng khách đọc báo nên ý tứ chưa dám đi ngủ, dù đã bắt đầu ngáp ngáp dài. Con chị ngồi thần thờ suy nghĩ, chắc nhẩm tính về việc ngày mai đưa anh vào Hỏa Lò, còn mình ngồi lắp ghép câu chuyện. Từ việc chọn thời điểm và nắm bắt tâm lý của mọi người để ra tay và rút đi sao cho hiệu quả và êm thấm nhất.

- Mai Kiên lái xe đưa chú về.

- Thế mai ai đưa mẹ với chị đi...- Mình liều lĩnh cãi lời mẹ.

- Cứ đưa chú về đã, chú ở đây cũng lâu rồi. Sợ có người nhòm ngó, mà nhà chú cũng neo người, việc dưới đây không ai lo. Người ta nhiệt tình với mình mình cũng phải nghĩ cho người ta nữa. Trên này chưa chết hết người đâu, ngày mai khắc sẽ có người đưa tao đi. Con Linh đi ngủ sớm đi, mai đưa mẹ sang nhà chú B bàn chuyện. Có tin ở ngoài kia về rồi. Mà yên tâm về cái quán bar, chúng nó nhẹ tay hơn tao nghĩ.

Hóa ra mẹ ngồi đợi đến lúc này là để đợi tin từ các đồng chí công an báo về, mình định hậm hực ý kiến thêm về việc ngày mai bị bắt đi thì chị lôi xềnh xệch lên nhà ẩn vào phòng tổng cổ đi ngủ. Mình ấm ức một chút nhưng đành chịu, dù sao thì nhân vật chính ở đây vẫn là mẹ, mình chỉ là đứa lái xe thế thôi.

Sáng sớm hôm sau phải khó khăn lắm mới đùn được lão răng vàng lên xe, lão ấy giờ đủ cách để ở lại, thậm chí còn nói dối là xong việc rồi nên tìm cách tổng cổ lão đi, ăn cháo đá bát. Mẹ chỉ biết cười trừ, biết là lão nói vậy nhưng lòng chắc không để bụng gì. Hai chú cháu phóng về Quảng Ninh hết nửa ngày, mình vào nhà lão lăn ra ngủ như lợn chẳng biết trời đất gì nữa, thôi coi như là tự thưởng cho mình một chuyến nghỉ mát vậy, thiếu mẹ 1 ngày là đại loạn thiếu mình 1 ngày chắc chả ai chết.

Trong lúc ấy, ở nhà chú B, mẹ mình và chị vẫn bận bịu với công việc ở nhà...

8h30 sáng tại nhà chú B, sáng nay là sáng chủ nhật, quây quanh cái bàn tròn là bốn người, mẹ, chú B và ông quản giáo trại giam Hỏa Lò

- Buôn bán tàng trữ đồ uống có cồn, không có giấy phép kinh doanh bar, chưa đạt các tiêu chuẩn về cách âm và ánh sáng, thiếu hợp đồng lao động... Em đã cố hết sức, nhưng bên hình sự họ lại linh động quá, chị phải thông cảm, bên em không có toàn quyền. Anh em rồi cũng phải nhìn mặt nhau nữa.

- Chị hy vọng thằng Hùng cũng tìm thấy cục tiền giả mà nhà chị gửi tặng các cháu.- Nhắc đến cái này con chị mình hơi bị bất ngờ, sau này bà ấy kể lại, mình mới liên tưởng được đến cái thứ được gọi là đặc sản

Móng Cái mà mẹ có lần nhắc đến, như vậy cũng đỡ áy náy hơn với lão răng vàng, tự xưng lão vài mấy chục triệu ra thà thuê luôn bọn Thái Nguyên về làm cho gọn.- Cũng chỉ là tạo môi trường cho các cháu quận và các chú bồi dưỡng tí chút thôi. Còn việc về sau này, chị muốn đập, thì đập nát lúc nào chẳng được.

- Em có nghe thụ lý nói, Bình không muốn đi Hòa Lò mà muốn xin cán bộ cho ở lại quận.

- Không chiều nó thế được, nó giờ ở đây là quen rồi nên chỉ nghĩ tới cái lợi trước mắt mà không nghĩ tới lâu dài. Em cứ kệ nó, giờ hai em ngồi đây tính xem là nhét nó vào đâu? Nhét nó kiểu gì? Để yên nhất. Vào kia có cái ăn, cái mặc, làm vương làm tướng chứ chui rúc trong cái chuồng ở quận làm gì, hơn nữa việc liên lạc và tiếp tế dễ hơn gấp vạn lần ở trong quận, các chú chắc hiểu hơn chị, lần sau những câu ngu ngu của nó đừng hỏi lại chị lấy lệ làm gì cho mệt.

- Vâng.

- Chú Long- mẹ mình gọi tên ông quản giáo- bất cứ khi nào có lịch từ quận báo xuống chú lo ngay chỗ của cháu hộ chị, chi phí thế nào chị sẽ không để ai thiệt hết, lập tức phải lo cho nó lên thẳng " trách nhiệm trong ngày đầu tiên", không qua "ưu tiên", ưu tiếc gì hết, chị có rất nhiều việc cần liên lạc với nó.

- Vâng.

- Còn chuyện thằng Dũng, chị có cần ...- ý chú B là có cần mượn tay người trong trại đìm cho ông ấy không lên được như lần trước nhà mình từng làm lúc chạy chuyển tội danh.

- Không, kệ nó. Sau hôm nay rồi chẳng còn ai lo được cho nó đâu, mà chị cũng không tin những việc này nhà nó thạo đường đi nước bước hơn chị, có khi có tiền tiêu sao cho đúng cũng không chắc đã làm được, không cần làm những động tác thừa ấy, mặc nó, nếu có bản lĩnh nó sẽ tự o được thân.

Tối hôm sau khi mình vắc xác về tới nhà, thì mọi việc đã lo xong xuôi tinh tươm. Chú Long cầm điện thoại gọi từ trong trại ra, báo đã lo hết cho anh Bình, chú nói đang ngồi cạnh anh, mẹ cần gì có thể hỏi chuyện chú sẽ thuật lại, mới là lần đầu vẫn tế nhị chưa thể trực tiếp đưa ngay máy cho anh được, hai mẹ con, vợ chồng nói vài câu khách sáo, xã giao qua loa, dặn dò chú Long thêm rồi cúp máy cho chú lo thủ tục nhập phòng. Sau hôm nay anh mình chính thức ném trái cảm giác của một thằng có số má thật sự.

Đồng thời đêm hôm ấy, bar triệu tập họp khẩn cấp để giải quyết hậu quả của vụ khám xét hôm kia. Trái với mọi ngày, thay bằng tiếng nhạc chat chúa xập xình đập rung màng nhĩ, là những tiếng bước giày nặng nhọc lên xuống cầu thang, trái với ánh đèn lấp lánh nhập nhoàng chớp giật điên loạn là cái ánh sáng lạnh ngắt của ánh đèn neon dọc từ hành lang tới khắp quán bar, trái dài trên khắp mặt sàn đá lạnh ngắt, trái với những em chân dài váy ngắn cũn cỡn, áo hở hang lỏa lồ là một vài chị lao công mặc đồ bảo hộ dày cộm, khẩu trang kín mít tận mang tai... Nơi đây đang từ thiên đường thác loạn rơi lọt thỏm xuống chốn địa ngục của sự lạnh ngắt. Thậm chí đến sự nghiêm túc và cẩn mật nơi đây cũng chẳng còn, cuộc họp cổ đông được diễn ngay ra trong bar dưới sự chứng kiến của nhiều nhân chứng bất đắc dĩ, phần lớn là dân anh chị có máu mặt.

- Ngày hôm nay, thay mặt cho đứa con nuôi mất dạy, tôi đứng ra nhận lỗi với anh em, bố nhận lỗi với các con. Bố biết là bố không xứng đáng được đứng ở đây, nhưng phận làm bố, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm. Hôm nay, tôi sẽ đứng ra thay mặt hội đồng quản trị và ban giám đốc chủ trì cuộc họp này.

- Anh thứ lỗi cho bọn em lắm lời- Một ông mặt choắt choắt ngồi phì phèo điếu thuốc đằng sau lỗ nhổ khoảng chục đứa xăm trổ, bấm khuyên kín người như thể hộ vệ, vung vung tay chém gió- giờ người cũng trốn rồi, mà tiền cũng không đòi được. Giờ em hỏi anh, con anh? Anh có đứng ra trả nợ thay không? Không chứ gì? Thế thì để người xã hội đứng ra giải quyết theo đúng luật xã hội thôi.

- Con Hằng giờ đi cầm theo bao nhiêu, nợ nần bao nhiêu, bọn anh khẳng định là bọn anh sẽ trả, trả được nhưng phải có giấy tờ cụ thể?-
đoạn này bố làm khó chúng nó, vì rõ ràng vay bất họ không bao giờ có giấy- Giờ sổ sách nó để đâu, bọn anh không biết, nhà cửa nó thì hôm nay mới đến từng viên gạch rồi, mà cũng chỉ là nhà đi thuê. Nó bỏ nhà không ở với bố mẹ từ mấy năm nay, bọn em nếu cảm thấy xiết được bố mẹ nó thì qua mà xiết. Bọn anh ở đây không chỉ là anh em, bố con. Mà còn vừa là cổ đông, tất cả tiền lợi nhuận từ khi khai trương tới giờ thống nhất là cuối tháng khớp sổ sách sẽ chia lợi nhuận theo phần trăm, giờ nói ra bọn anh cũng là chủ nợ nữa. Hôm nay họp là để thống nhất tìm phương án giải quyết chứ không phải gây sự, không một ai ở đây nợ bọn em hết, nếu em có ý kiến góp ý bọn anh ghi nhận, còn không em có ý khác thì không đủ tư cách ngồi ở cuộc họp cổ đông này. Bọn anh xin phép tiễn khách- Nói rồi bố lại gần lạnh lùng rút điều thuốc trên miệng ông kia ra, thả xuống đất dậm mạnh di nát - Thứ lỗi anh bao lâu nay bị phổi không ngửi được mùi thuốc là nội rẻ tiền.

Một hành động đơn giản nhưng vừa đủ để nấn lại gân những thành phần quá khích. Bố trịnh trọng nói tiếp

- Cuộc họp cổ đông hôm nay, chúng ta thiếu 2 người, 1 người trên quận vẫn như mọi khi, và nhà thằng Dũng - bố nói tránh tên chị Hằng. Ở dưới lão béo giơ tay ý kiến, chưa đợi ai cho phép lão bậm luôn.

- Thằng trên quận tôi đề nghị thôi luôn đi, việc hôm qua không ai báo trước, không ai đứng ra dàn xếp cho. Thử hỏi nó còn ngồi đấy đợi đến tháng ăn tiền làm gì nữa? Tôi đề nghị tước quyền cổ đông.

- Chú đem qua ở đâu?- bố mình hỏi- Sao chú biết là không báo trước? Sao chú biết là không ai lo cho mình mà chú mạnh mẽ thế?

- Nếu báo trước thì mọi việc nó đã khác...- Ông kia lí nhí.

- Ngày hôm qua, sếp quận đi vắng mọi việc ở nhà đều do sếp phó xử lí, nếu vào phút cuối cùng không có xếp quận đứng ra dàn xếp khéo léo đội số 7 thì chắc chắn chuyện hôm qua của mình sẽ còn to hơn rất nhiều,

tất cả những lỗi hôm qua chỉ là lỗi hành chính, chưa có bất kì lỗi nào liên quan đến hình sự kể cả vụ đập phá xe và gây rối trên bar đều được im đi, chú béo, liệu mấy em mat- xa của chú hôm qua, có lo được gọn gang như thế không?

- Em không ăn lương quản lý ở đây, cái đấy anh không thể trách em được, việc em đi đá phò đấy là quyền cá nhân.- Lão béo trả lời cay cú và hậm hực.

- Tuy nhiên từ việc căn khi sắp đi công tác, tới vụ gây rối trên bar và làm loạn phía dưới, đều có bàn tay tính toán rất hoàn hảo - Bố vừa vạch vạch ngón tay trong không khí vừa kết luận một cách rất hùng hồn. Mình nhìn sang chị, rồi lại nhìn bố, tí thì bụm miệng cười vì cái sự suy đoán như Connan của ông, giá mà có thể nói cho ông ý biết tất cả lại là vô tình trùng khớp và chả có cái tính toán mẹ gì, chắc ông đào hố chui xuống đất vì xấu hổ mất- Kể cả việc chúng nó ném tiền giả cũng là có chủ đích.

Tới đây thì mình giật thót mình nổi cả da gà. Chết mẹ có khi nào từ cái của nợ ấy ông ấy lại nghĩ ngay tới nhà làm ăn dưới Quảng Ninh nhiều nhất là nhà mình không?

Biểu quyết đi.

- Bố, con nghe nói cái Hằng hôm qua rất khó hiểu, chị em nhà nó đáng lẽ làm việc cẩn thận hơn rất nhiều, nhưng đêm kia gần như cố tình mở cửa rước họa vào nhà, có người nói chính nó bày mưu vụ này- mình lại liếc sang chỗ chị- con không tin, nhưng hôm nay vụ việc này xảy ra thì con có muốn bênh nó cũng không nổi nữa.

- Việc đấy còn phải suy xét, bố ghi nhận, khi có việc các con tin tưởng tâm sự với bố, thế là tốt nhưng khi chưa chắc chắn và khẳng định được thì chưa thể công bố cho toàn thể mọi người được. Gây mất đoàn kết nội bộ. hôm nay tạm gác chuyện ấy lại đã. Bố muốn mình có phương án lập ra ban quản lý mới, giám đốc mới thay thế để tiếp tục duy trì bar, dù có lỗ cũng được nhưng đây là bộ mặt, là danh dự của đại gia đình mình.

Mọi người im lặng xôn xao bàn tán không dứt, bố nhìn toàn thể một lượt rồi lại nhìn khắp bar. Độ 15 phút sau vẫn chưa có dấu hiệu nào dừng lại, ai cũng có ý kiến bàn luận nhưng không đưa ra được ý kiến phát biểu. Một ông anh xã hội của mình húng hắng ho đứng dậy gườm gườm nhìn tất cả rồi nói

- Bố ạ, theo như con biết, số tiền cái Hằng ôm theo không nhỏ. Gồm toàn bộ doanh thu của quán trong 10 ngày qua, con tính sơ sơ khoảng 2 tỉ, toàn bộ vốn điều lệ và tiền nhập rượu, trả lương nhân viên...khoảng 3 tỉ nữa. Và một ít tiền lo lót chắc vài trăm triệu. Con không cầm sổ sách nhưng con dám khẳng định là không dưới 5 tỉ tất cả.

Ông ấy ngừng ngừng một lúc nhìn xung quanh, như đợi có ý kiến phản hồi từ xung quanh, không ai nói gì, nhắc đến tiền không khí im lặng một cách đáng sợ.

-Nói tiếp đi con- Bố nhắc.

- Con cũng nhớ khi anh em ngồi tính chuyện làm ăn, mình đã tin tưởng hết vào gia đình cái Hằng, vì nhà nó vốn đã có kinh nghiệm kinh doanh bar sà từ lâu, các ngón nghề là nó thuộc hết. Thời buổi vay lãi khó khăn, Anh em bọn con và bố đơn giản là chỉ chuyển tiền từ cho vay bát họ sang đầu tư làm ăn gọi là đổi gió tí, người góp nhiều gọi là hy vọng, người góp ít gọi là ủng hộ. Giờ bố nói với chúng con là lập ban giám đốc mới, thì ai? Ai sẽ có kinh nghiệm điều hành và quản lý, vì từ trước đến giờ tất cả những người ngồi đây, tôi hỏi ai biết gì ngoài đâm chém, đòi nợ nào- Đến đoạn này ông ấy cao giọng hăng hăng chỉ xung quanh, nhìn ngó một lúc, ai cũng cúi đầu, ông ấy mới nhếch mép cười- Không ai hết, ừ chẳng có ai hết. Vậy con hỏi bố, giờ cứ cho là giả sử có một đứa ở đây dũng cảm nhận làm giám đốc đi, 1 tháng nữa dũng cảm nhận làm quản lý, và khả quan nhất là ở đây không ai đòi rút vốn, không ai đòi doanh thu 10 ngày qua. Cả nhà mình chỉ cần góp vào hơn 3 tỉ nữa để đủ cho bar lại có khả năng hoạt động bình thường. Ba tỉ ấy ở đâu ra? Ai sẽ góp. Anh béo anh góp nhớ?- Ông ấy lại bất ngờ chỉ thẳng tay vào mặt ông béo nói.

Ông béo luống cuống một lúc rồi lấy lại bình tĩnh trả lời mà cũng không hẳn là trả lời

- Chú có ý gì nói thẳng ra đi, đừng vòng vèo.

- Không, ý em là như thế- ông kia lắc đầu- Ở đây có rất nhiều người có cổ phần, nhưng lại chỉ có vài người có đủ tư cách làm cổ đông chính, như vậy là 3 tỉ kia phải bới đầu cổ đông ra rồi. Mỗi người vài trăm triệu, mỗi người lại gánh thêm một khoản tiền nữa. Bố có dám đứng ra hứa thay ban giám đốc mới là số tiền ấy sẽ sinh sôi nảy nở, sẽ không phải chỉ sau 10 ngày bọn con lại phải đóng thêm một lần nữa không? Bố có dám hứa là chúng nó không trốn mất không?

Im lặng...

- Con xin lỗi vì hôm nay to tiếng với bố, với mọi người, đồng tiền đi liền khúc ruột. Bố thứ lỗi cho con. Giờ con nghĩ không phải là chuyện danh dự mà là chuyện sống còn, ở đây có dớp rồi. Rất xấu. Giờ con muốn hãy tự để cho mọi người quyết định ý kiến của mình chứ không phải qua ai đại diện cả. Đây là tiền của mọi người, là khúc ruột của mọi người. Hãy để số đông quyết định. Giờ tất cả những ai là cổ đông ngồi lại vào đây, bỏ phiếu và biểu quyết xem, cái bar này có nên tồn tại tiếp hay không hay là tạm đóng cửa lại đã. Bar nó vẫn nằm ở đây không chạy đi đâu được hết.

- Em đề nghị bỏ phiếu kín.- Chị mình lên tiếng sau những phút giây im lặng vừa rồi.

- Không, ở đây toàn người nhà, không có kín hở cái gì cả. Đây không phải bầu bí thi đảng ủy, không ai phải sợ ai cả, nếu có ai ở đây mà để người khác quyết định số phận đồng tiền của mình thì đã không xứng đáng ngồi đây rồi. còn 10 phút nữa là sang giờ mới. Trước khi chuông đồng hồ này kêu, ai có ý kiến tạm đóng cửa chờ đợi bọn thằng Dũng, thằng Bình ra giải quyết thì giơ tay lên. Trong 10 phút này, con hứa là tay con sẽ không hạ xuống.

Nói xong, ông ấy hùng hổ giơ cánh tay lên đầu tiên, mắt long sòng sọc nhìn mọi người. 3 phút, 5 phút 7 phút trôi qua. Dần dần có cánh tay thứ 2, thứ 3 và cuối cùng là những cánh tay gần cuối cùng của cỗ đồng hồ lên, chỉ còn trừ bố và chị mình. Chị hết nhìn bố lại nhìn ông kia, thấy vào lúc này có giờ hay không cũng chỉ là hình thức, số phiếu đã quá bán. Số phận của bar chính thức được định đoạt ngay tại giờ phút này.

2h sau tại nhà mình.

Mình không biết hai mẹ con nói chuyện gì với nhau rất lâu dưới nhà, bởi về một cái là mình lăn ra ngủ luôn. Cho tới khi tiếng của chị khóc nấc lên vang tận tới phòng mình, mình mới bước xuống ngó mặt qua cánh cửa lớn. Chị mình đang quỳ dưới đất trước mặt mẹ, hai mắt sưng húp

-Con xin mẹ, giờ chúng con biết con dại thì muộn rồi. Con không cần gì nữa giờ con bỏ tất cả, con xin mẹ. Giờ chỉ có mẹ mới cứu được chồng con, con biết mẹ có nhiều điều giấu chúng con, con không cần biết. Con chỉ cần mẹ vì con mà mang được anh ấy ra. Mẹ xem có mười ngày thôi mà anh ấy tóc bạc, gầy gò con không nhận ra được nữa rồi.

Con ơi là con- Mẹ khóc, lâu lắm mới thấy mẹ khóc- Chồng mày thì không phải con tao à?- nếu nó đơn giản như cái án trong hồ sơ kia thì tao đã đưa được nó ra lâu rồi. Nhưng giờ nhà mình sa chân quá lầy rồi con ạ. Nếu mình mà đưa nó ran gay lập tức có vài chục cái đơn tố cáo đánh người, cho vay nặng lãi, tổ chức cờ bạc nó dí vào đầu mình ngay.

- Con không biết mẹ, ơi, con không biết..huhu.- Bà ấy nấc lên nghe thấu tim gan, mình nửa tỉnh nửa mê, chưa hiểu chuyện gì cũng sờn cả gai ốc, rùng mình.

- Con ơi, con nghĩ mẹ tài mẹ thánh sai bảo được công an sao? Không đâu con ạ, những đứa mình sai bảo được chỉ là những con tốt, những con tốt mà chúng nó cho mình mượn để mình đi thôi, mình có thể là con xe, con pháo nhưng không bao giờ là con tướng cả. Chúng nó mượn mình để

triệt đi những cái chướng tai gai mắt, những cái không vào guồng quay của chúng nó chứ không phải chúng nó cho mình lộng hành đâu.

Chị mình vẫn ôm mặt khóc... ngày càng to hơn... Mẹ vuốt vuốt mái tóc chị như ngày bé, giọng cũng nghẹn ngào

- Đây là vì sao mẹ muốn các con không như mẹ, đã mấy năm nay mẹ muốn ra khỏi nghề, mà rồi lại bị cuốn vào cái tấn trò này, người ta nói thẳng vào mặt mình, Hà Nội không thể một ngày không có xã hội đen, có những cái mà công an làm được, có những cái mà công an không làm được, mình chỉ là cái công cụ để người ta cai quản xã hội theo một cách khác, đừng bao giờ quên thân phận của mình, dù con có tiêu tiền triệu, tiền tỉ, ngồi oto thì những đồng tiền này cũng là ăn xương, ăn máu của người khác. Họ nói thẳng vào mặt mình tôi cho nhà chị làm dân anh chị, thì mới được làm, còn không sẽ có người làm thay, cũng có khi họ nói để nhà chị làm, tôi yên tâm hơn nhà khác, nhưng ai biết, chúng nó có nói thế với nhà con Hằng, nhà chú mày, với nhà bố nuôi mày thế không???

Mình ngay lúc đấy chẳng hiểu mẹ đang nói cái thể thống gì, chị có lẽ cũng vậy. Mãi sau này khi đã bon chen đủ nhiều ngoài đời, mình mới biết cái ý thực sự mẹ muốn nói, cái nỗi khổ bao năm mẹ gánh vác trên người, câu nói mà sau này hai chị em nhớ lại đều cảm thấy cay xộc lên khóe mắt. Được chừng một lúc, như chợt nhận ra vừa nói hớ điều gì, và lau sạch nước mắt và trở về con người thật của mình với cái giọng vô cảm lạnh tanh:

- Tao đã chấp nhận tham gia canh bạc quá lớn, chúng mày cứ yên tâm. Tao không thể để mất bất cứ một cái gì.

Một thứ gì đó như luồng điện lạnh buốt chạy dọc sống lưng mình khi nghe câu nói ấy.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 17: Mẹ Gà Và Đàn Con

Những ngày đầu tiên u ám cũng đi qua nhanh, cả nhà dần đi vào công việc của mình. Cảm giác thiếu vắng bóng một người trong nhà rồi cũng nguôi ngoai, chỉ trừ khi con bé con bập bẹ hỏi bố đâu, mình mới thấy chị như sống lại một chút. Cũng nói, cũng cười, cũng trả lời, " bố đi du lịch con yêu ạ", con bé lại giương ánh mắt ngây thơ lên hỏi " Thế bố có mua quà cho Vịt không", "có chứ, bố mua cho vịt một cái oto thật to, để Vịt chở mẹ đi chơi, Vịt có thích không nào?"... hai mẹ con cứ thế tíu tít nói chuyện, ừ mọi chuyện cứ thế cũng chẳng sao, mình chỉ hơi nhói lòng một chút là cứ sau mỗi cuộc nói chuyện chị lại vào WC cả giờ với hai mắt đỏ hoe. Trẻ con vô tâm, trẻ con không có tội, nhưng vô tội đôi khi cũng là một tội ác....Cả nhà vẫn im lặng và chấp nhận đợi chờ trong khoảng thời gian này. Mẹ nói ít nhất là phải nửa lệnh mới có thể lo tiếp được việc.

....Vào một ngày mưa bão xấu trời, khi cả nhà không nhắc chân đi đâu được và ngồi án binh bất động trong phòng khách như mọi khi. Một chiếc oto xé ngang màn mưa đổ ào trước cửa nhà mình. Một người con gái đeo kính râm, hé cửa một ông đầu trọc lốc mở cửa xe cầm theo chiếc ô to bản che cho người phụ nữ. Mình vẫn hững hờ nhìn xem là khách nào đến vào giữa trời mưa gió bão bùng thế này thì bà chị mình thảng thốt đứng bật dậy lấp bấp

- Chị Lan.

Nhà mình cũng không xa lạ lắm với cái tên này- vợ ông Dũng. Mẹ cũng chịu rời mắt khỏi tờ báo lá cải trên mạng, tạm hướng ánh nhìn ra xa những em chân dài lắm scandal nhìn về hướng cửa. Ông đầu trọc định mở cửa bước vào, chị Lan khoát tay đẩy ra, nói gì gì đó nhưng sau lớp

kính cường lực cùng màn mưa dày đặc, mình không nghe rõ là tiếng gì nhưng thấy ông này cúp ô lại lên xe. Chị Lan đứng đấy một mình khẽ đẩy cửa vào lên tiếng chào cả nhà. Mẹ mình cũng chào lại theo phép lịch sự, duy chỉ có chị mình vồn vã hơn hỏi hỏi han han

- Chị về khi nào? Về lâu chưa? Ở nhà đang loạn hết lên rồi.

Đọc đến đoạn này mọi người sẽ thắc mắc tại sao chị mình lại vồn vã với người nhà ông Dũng như thế sau bao nhiêu chuyện xảy ra? Tại sao mình lại gọi chị Lan là chị mà không gọi là bà như gọi chị gái ông Dũng? Quá nhiều việc chồng chất xảy ra khiến mình không có thời gian nói kỹ về chị Lan, đôi khi chỉ gọi sơ sơ là vợ ông Dũng một cách chiếu lệ, không phải phép. Khác với ông Dũng là dân tỉnh lên đây lập nghiệp, chị Lan là con một cán bộ cấp cao của thành phố. Từ bé đã thuộc dạng thiên kim tiểu thư, được ăn học đàng hoàng. Chị Lan và mình ở gần nhà, hai chị lại chơi với nhau từ hồi cấp 2 tới tận cuối cấp 3, học cùng lớp, thi ngòi cùng nhau, thi thoảng hai người vẫn ôm gối qua nhà nhau ngủ nên coi như con cháu trong nhà. Về sau chị đi du học, nhà chị cũng chuyển lên khu cán bộ cấp cao thành phố ở nhưng tình cảm hai bên không vì thế mà méo mó đi. Chị Lan có mối quan hệ với ông Dũng cũng là do đi lại qua nhiều nhà mình, vì chuyện này mà nhà chị lục đục một thời gian, đường đường là con gái nhà lành, chưa muốn nói tới danh giá lại đi lấy một thằng giang hồ thảo khấu. Cũng vì thế mà mấy năm nay mẹ ngại không dám qua lại với nhà hai bác như xưa. Ôi xời, chuyện dài, tạm kể vắn tắt như thế để cho mọi người hiểu cách hành xử của nhà mình với chị Lan tại sao lại không như với bà Hằng.

Quay về thời điểm hiện tại, chị Lan lấy tay lau lau lọn tóc ướt sũng nước mưa trên trán cười một cách gượng gạo

- Chị lo thủ tục bên ấy cho thằng em trai, cứ nghĩ mọi chuyện ở nhà đã ổn. Không ngờ lại thành ra thế này.

- Chị cứ bình tâm lại, đâu rồi sẽ vào đấy hết chị ạ.- Chị mình vỗ về an ủi, dù cho chính lòng bà ấy cũng đang chẳng bình tâm chút nào.

- Chị nhận được tin xấu nhưng cũng không thể đổi vé để về ngay được, phải đến hôm kia mẹ sang chị mới về. Nó còn bé- em chị mới lên cấp 3, đi du học theo dạng dự bị đại học- Không thể vất nó một mình rồi về ngay, mà đưa cùng phòng thì sang tháng mới sang, trường nó tận tháng 9 mới học. Mệt lắm.

- Hai bác vẫn khỏe chứ chị?

- Khỏe, lâu không về nhà thấy bố mẹ vẫn khỏe là mừng nhất. Từ ngày về hưu ông bà khỏe hẳn ra. Đi chơi suốt thôi.

- Hai bác giờ ở quê nhỉ?- Mẹ hỏi

- Vâng, bố mẹ cháu giờ về Sóc Sơn ở, em cháu cũng đi học nội trú. Bố mẹ đang định bảo cháu về Linh Đàm ở trông nom nhà cửa thì lại bao việc đổ lên đầu.

Đại khái là câu chuyện cứ đưa đẩy qua lại một cách thân tình như thế mãi không dứt ra. Đến khi chị Lan có hướng lái câu chuyện sang chủ đề chính, không khí trong phòng mới u ám nặng nề thật sự

- Cháu nghe tin chị Hằng trốn, là phận con dâu trong nhà thôi thì trước hết cho cháu xin lỗi bác và hai em vì chuyện của chị ấy.

- Thôi không có gì đâu chị ạ, chuyện ấy làm sao bọn em trách gì chị được.- Chị Linh cũng nói đỡ, chuyện của bà Hằng với nhà mình, phần lớn được giữ trong nhà chưa nói ra ngoài, mẹ nói nếu lựa thời điểm này nói người ta sẽ vin cố mình là dậu đổ bìm leo, những chuyện này nếu nói ra phải ba mặt một lời. Mình dám chắc là chị Lan cũng chỉ biết chuyện ở mức độ tương đối nên mới dám đến đây nói chuyện còn nếu biết sâu xa hơn thì chắc chẳng có mặt mũi nào.

- Cháu vừa về đã qua nhà bác luôn, cháu muốn hỏi bác trước nhất. Chị Hằng có nợ tiền gì bác không, nếu có cháu xin đứng ra trả cho chị ấy. Để chị ấy mắc nợ anh em đã tin tưởng cháu không dám nhìn mặt ai nữa?

- Bác hỏi cháu này?- Mẹ mình bước ra khỏi cái bàn làm việc, ngồi xuống cạnh chị Lan nắm lấy tay hỏi- Từ khi cháu về đã có ai đe dọa gì cháu chưa?

- Dạ, thực ra là có. Bố (dĩ nhiên là bố nuôi) phải cho người đi theo cháu, bố cũng dần xếp ổn cả rồi, nhưng cẩn thận vẫn hơn, cháu có thuê thêm vệ sĩ của công ty nữa.

- Hằng nó nợ nhà bác rất nhiều, kể cả nợ máu- mẹ vẫn nói với giọng cực nhỏ nhẹ và chân tình, nhưng chị Lan đã hơi tai tái mặt đi- Nhưng Hằng là Hằng, cháu là cháu. Chuyện Hằng nợ cô, nhất định nó phải trả. Chuyện nào ra chuyện đấy. Cháu đừng bận tâm, dù thế nào, cô vẫn coi cháu như cái Linh thẳng Kiên, là con cháu trong nhà.

- Cháu cảm ơn cô.- Chị Lan lí nhí nói.

- Và cô cũng cho cháu một lời khuyên, cháu trả thay được một người chứ không thể trả thay được tất cả. Vì thế nếu cháu muốn có lời xin lỗi mọi người, cô không ngăn. Nhưng nếu cháu muốn trả người này, mà không trả cho người kia là nhất bên trọng nhất bên khinh, tự gây khó dễ cho mình đấy. Đây là xã hội mà cũng chẳng phải xã hội. Có quy tắc, có luật lệ. Nếu cháu cho người ta thấy cháu có khả năng trả nợ mà lại không trả, thì rắc rối lắm. Cháu hiểu ý cô không.

- Dạ.

- Hôm nay mưa gió thế này, nhà cô cũng có nồi canh cua đồng ngon, lại có ít cà pháo. Cháu đừng đi đâu nữa. Ở đây ăn cơm rồi ngủ với cái Linh. Hai chị em tâm sự, từ khi lấy chồng đến giờ. Có khi nào hai đứa lại ngủ với nhau nữa đâu? Thôi chuyện cứ có đó, còn đâu để cô tính giúp cho. Cháu đừng suy nghĩ nhiều, bất cứ khi nào cảm thấy bất an, cứ đến đây nhà cô hèn kém gì cũng sẽ lo được cho cháu chu tất. Ở Hà Nội này , bảo nhà cô không sợ ai thì là nói điêu nhưng mà đứa nào chạm vào con cháu cô thì cô cho chúng nó phải sợ.

Chị Lan rưng rưng khóc, chị mình cũng thuộc dạng mau nước mắt ôm lấy chị Lan khóc theo. Mẹ hôm nay ý tứ lạ, lôi mình lên nhà nấu cơm để cho hai chị có không gian riêng. Đấy, các mối quan hệ nó đan xen phức tạp là như thế đấy.Haiz....

Chị Lan ăn cơm với gia đình, ngủ đây một đêm. Sáng hôm sau mình dậy sớm đèo mẹ đi lễ chùa đã thấy chị ấy đi mất. Chỉ còn chị mình ngồi chống tay lên trán - một kiểu hình ảnh quen thuộc thường thấy ở bà ấy, mình dám khẳng định sau này về già bà ấy sẽ có rất nhiều nếp nhăn vì suy nghĩ quá nhiều. Mẹ mình hôm nay lại tự nhiên vui miệng hỏi trước

- Hai chị em đêm qua có ngủ ngon không?

- Nói chuyện đến 4h,5h sáng mẹ ạ. Con giờ buồn ngủ quá.- Chị ngáp vặt một cái nhìn rất uể oải, chẳng buồn che miệng

- Mệt thì tí cũng sang phủ lễ đi, tháng vừa rồi chúng mày bar bùng gì không lên đây lễ, tháng quở. Cả năm đi lễ thường xuyên mà thiếu một ngày tự nhiên thành thất lễ.

- Vâng.

- Con Lan có nói gì mẹ không?

- Chị ấy không, chỉ bảo là mẹ tốt. Hôm chị ấy về đã nhắn tin cho con ngay, chị ấy sợ không dám qua mẹ, con bảo cứ qua. Là người nhà cả, mẹ em không nghĩ gì đâu bà ấy mới dám qua. Con cũng chẳng dám kể chuyện bà Hằng, tính bà này hay suy nghĩ, rồi lại thành xa nhau ra. Giờ bà ấy tội lắm, chẳng bầu được vào đâu cả. Bố mẹ đẻ thì cho qua lại rồi nhưng vẫn không như ngày xưa, mà ông bà ấy là dân bên- sê- vích, chẳng giúp được gì.

- Thôi, tao cũng cho nó cái chỗ qua lại, sau này nó với thằng Dũng dù vỡ, dù lành thì cũng từ nhà mình mà ra.

- Chị ấy nhắn cho con tin này từ sáng mà con suy nghĩ quá. Chẳng biết có nên nói với mẹ không.

- Nếu mà không định nói thì lần sau khâu cái mồm vào- Mẹ cười-
Đừng có bô bô ra như thế.

- Đây mẹ đọc tin nhắn này.

Mẹ mình cầm máy, nheo nheo mắt, mình thấy thế cũng sán lại gần

- mẹ để con giúp cho.

Đoạn hội thoại trong tin nhắn chỉ vền vện có thể này

C.Lan:"Linh, em có tin vào giấc mơ không? Có tin chị khoong?"

Me: " Có chuyện gì vậy chị? Em không hiểu?"

C.Lan: " Đêm qua chị mơ thấy Anh Dũng được ra, anh Bình cũng thế, chị vui quá điềm lành em ạ, Sáng sớm nay thì có tin tốt thật, rồi mấy hôm nữa chị sẽ lo cho hai anh ra, chắc chắn là thế, em yên tâm chị sẽ chịu toàn bộ chi phí, là người thân nên chẳng đáng bao nhiêu đâu, chị mừng quá"

- Sao mà không trả lời nó?- Mẹ lắc đầu.

- Con không biết trả lời thế nào, con lo lo, sau những chuyện vừa rồi, con chẳng còn tin ai nữa.

- Nên tin cái Lan, nhưng tao nói là tin những gì nó nói là đúng với suy nghĩ của nó, chứ không phải tin là mấy ngày nữa mà sẽ được đón chồng mà. Tao sợ con này ngu ngơ, sẽ có chuyện.

- Vậy con phải nhắn lại thế nào bây giờ.

- Cứ nói là "Vâng, có gì phải nói với em thế thôi".

-Vâng.

Rồi mẹ quay sang thở dài với mình- Lâu lắm rồi mới thấy mẹ thở dài nặng nhọc như thế.

- Đáng lẽ, không nên để nó dính vào chuyện này, ngày xưa tao suy nghĩ cũng thật đơn giản, cứ cố tác thành cho hai đứa nó, chỗ của con bé không phải ở đây.

- Thôi dù sao chuyện cũng đã rồi mà mẹ, cũng chưa đâu vào đâu hết- Mình xị mặt thương mẹ, thương chị thương cả chị Lan, lầy lầy tí thương sang ông Dũng nữa.

- Chị ấy nhắn lại là " em cứ yên tâm tin ở chị".- Chị mình mắt dán vào cái điện thoại đọc tin nhắn.

- Rồi, chúng mày phải chú ý đến nó, chúng mày ngu một thì nó đại mười. Bây giờ cũng đang trong thời gian chờ đợi, chẳng có việc gì làm. Bất cứ có đứa nào muốn chơi, tao sẽ chơi tới cùng.

Mẹ nói bằng một cái giọng rất đanh thép, bất giác mình nhớ tới hình ảnh mẹ gà xù long giương cánh che chở đàn con trước điều hâu trong một quyển sách giáo khoa hồi tiểu học...

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 18: Những Con Người Bí Ẩn

Tuy không đều đặn nhưng cứ mỗi khi có việc, anh mình đều gọi điện về nhà. Từ khi vào đây, mọi việc làm ăn ở nhà diễn ra suôn sẻ do có anh chỉ đạo, thậm chí nếu khách nào cù nhầy, anh có thể trực tiếp gọi điện dẫn mặt ngay lập tức, đập tan được cái nghi án anh đi tù của bọn Quỳnh Ninh. Thậm chí có hôm Vịt bị sốt, anh nghe chú Long kể lại còn gọi điện ra hỏi thăm, hài hước-kẻ ở trong lo cho kẻ ở ngoài. Không khí cũng dễ thở hơn một chút, gần như chỉ như nhà có người đi làm xa, hàng tuần mình vẫn đèo chị đi vào tiếp tế đầy đủ, cuốn sổ tiếp tế cứ chi chít dần theo ngày tháng. Anh nói trong đây cũng dễ sống, thường đồ tiếp tế sẽ tràn từ mâm trên xuống tới mâm dưới, bất kể của ai. Nhà mình chủ yếu chăm chút tới các "Thầy" và đội "vũ trang", "liên lạc" hơn. Hôm nay, cũng như mọi khi, anh lại gọi về nhà chỉ đạo mọi việc. Xong xuôi mọi việc ông ấy mới hỏi

- Lan về rồi hả em?

- Về rồi anh ạ, hôm qua mới qua nhà xong. Anh nghe ai nói thế mà biết?

- Trong này có điện thoại, cái gì mà không biết- Ông ấy cười- Nhà đang có việc mà bỏ đi nước ngoài, chẳng hiểu nó nghĩ gì nữa.

- Anh lạ thật, nhà người ta cũng có việc thì người ta mới đi chứ- Chị cáu- Lúc chị ấy đi anh nào cũng bảo chuyện nhỏ không lo, ổn cả, đánh nhau này chỉ phạt hành chính thôi, lo gì... Giờ chuyện vỡ lở ra thế lại quay sang trách chị ấy, chị ấy thì biết gì đâu.

- Thì đây là anh nói thế, thôi chuyện nhà người ta kệ họ. Em xem có giúp được gì thì giúp Lan, nó con nhà lành chẳng biết chạy chọt gì đâu. Cũng may trong này thằng Dũng nó lên trách nhiệm rồi.

- Lên trách nhiệm?- Chị ngạc nhiên- Ai lo cho ông ấy lên trách nhiệm? Anh có chắc không?

- Chắc mà, anh đi ăn cơm nghe mấy đứa phòng số 8 khu không tiền án tiền sự nói thế. Ông ấy cũng có máu liều mà, chắc tự lên thôi, mừng cho nhà bên ấy. Mụ Hằng thật chẳng ra cái thể thống gì.

- Chúng mày nói ít thôi, điện thoại trong đây không phải điện thoại chùa đâu.- Mẹ mình càu nhàu

Chị len lén nhìn qua chỗ mẹ, dạn dò qua qua anh mấy câu rồi tắt máy, chị hơi nhăn mặt, chẹp chẹp lưỡi hỏi mẹ

- Có cách nào lên được trách nhiệm trong 1 tuần đầu không hả mẹ?

- Mà hỏi thế tao biết hỏi ai? Giờ tù tội mỗi thời một khác, tao biết sao được.

- Ông Dũng lên trách nhiệm rồi.

- Thì có sao, nhà nó có tiền, lại được tiếng là dân giang hồ với cả, nói gì thì nói thằng ấy cũng có bản lĩnh hơn thằng Bình.

- Hay là chị Lan lo?

- Mà quan tâm tới vấn đề vợ vấn ấy làm gì, Lan thì sao mà Hằng thì sao? Kệ nó, những cái tiểu tiết ấy, bớt chú ý đi.

- Vâng.

Chị lại xỉ mặt xuống như bánh bao thiu, chị với mẹ khắc khẩu ít khi nói chuyện được với nhau đến 15 phút. Mẹ lại cúi đầu vào tờ báo mạng, còn mình thì ngồi tính nhẩm quãng đường đi thu họ chiều nay sao cho

ngắn nhất có thể. Con chị, lại ôm cái iphone. Mọi việc lại diễn ra theo đúng kịch bản đã lên sẵn hàng ngày. Nhặt toẹt.

Bỗng chuông điện thoại reo vang.Ờ, lúc nào cũng là thế, phải có cái gì đó phá vỡ cái không khí chán nản này ra khiến mọi người chú ý hơn, và thường trong nhà những lúc thế này chỉ có điện thoại mới đảm đương được nhiệm vụ ấy. Chị cầm máy nhìn màn hình nói "Chị Lan gọi" và bật loa ngoài lên cho cả nhà cùng nghe.

- Chị Lan ạ?

- Ừ, chị đây, em ơi có tin mừng rồi. Ngày mai cùng chị vào kia đón hai anh nhé?

- Nhanh thế hả chị? Chị đi cửa nào mà tốt thế? Mai mấy giờ chị ơi.- Chị mình bật dậy như lò xo, hai mắt long lanh rạng ngời. Mẹ mình nhìn sang ngao ngán lắc đầu và bĩu môi, thiếu điều bà nhổ bãi nước bọt lên cái tâm trạng của chị mình nữa là thể hiện được trọn vẹn cảm xúc của bà.

- Cửa lớn em ạ.- Chị Lan cười hơi to, giọng đầu dây bên kia cũng cực kì phấn khích- Người ta nói mai người ta bay tới Hà Nội nữa là xong hết việc.Người quen mà, là trên bộ công an cơ đấy, đừng lo.

- Ai thế, chị nói cho em vui với được không?- Nhìn cái mặt bà chị ruột chỉ thiếu nước gào lên nhảy múa và gặm rú khắp nhà nữa là đủ.

- Bí mật, thôi chị đi đặt phòng cho người ta đã, sáng mai bay ra phải có khách sạn cho người ta ở ngay, bốn người và vệ sĩ riêng nữa. Chị đặt cả nhà hàng nổi ở Hồ Tây rồi, mấy ông này ở nước ngoài lâu năm, giờ thèm ăn hải sản ở Hồ Tây, mai nhà mình ăn mừng luôn em ạ, chị khao. Mai bốn người nhà mình không say không về.

- Mai chị gọi em, em bảo thằng Kiên lái xe đưa chị đi. Nhất định rồi, mai là phải say, đi tầng 2, tầng 3 nữa luôn.

Mẹ chẳng nói chẳng rằng đợi chị tắt máy cười ngoác cả miệng ra mới rút điện thoại gọi cho ông thụ lý:

- Alo, em à?...Ừ, chị mẹ thằng Bình đây... có tin mới gì không?...Sao chưa à?... Sếp chưa nói gì à?...Có gì bảo chị ngay nhớ....Rồi, chị cảm ơn em....Chị biết rồi.

Và bà lại tắt máy bấm tiếp số ông Long quản giáo:

- Alo, Long à?...Mấy ngày hôm nay có ai chuyển hồ sơ vào lấy cung thằng Bình nhà chị không?...Ờ, thế hả em...Nếu có bất cứ ai vào lấy cung em phone lại cho chị ngay em nhé, chị cảm ơn em....rồi....rồi.

Xong mẹ vứt tạch con điện thoại xuống bàn, mặt lại dán vào cái máy tính. Tuy nhiên mình chẳng biết có nhìn nhầm không nhưng có cái gì đó thoáng qua như kiểu một nụ cười đắc thắng trên mặt mẹ trước chị. Còn chị mặt méo xệch, ngơ không tả được, như thể vừa bị hắt một gáo nước lạnh vào đầu, đến độ bà ấy còn nói nhịu

- Thế...Thế là...sao...sao hả mẹ...?

- Nếu mày khôn ra thì đã không hỏi câu ấy?

- Chẳng lẽ đến chị Lan cũng lừa mình? Lừa mình chị ấy được gì chứ ạ?

- Mày cứ làm như muốn ra là ra được ngay đấy? BỐN thằng nào? BỐN ông thứ trưởng bộ công an à? Đừng mơ mộng viễn vông thế nữa đi con. Tao lấy đầu ra đảm bảo, mai sẽ chẳng ai ra đâu? Mày có nghe thấy người ta nói gì không? Không có động tĩnh, không có chỉ đạo gì từ cấp trên cả. Giờ quản giáo nói không, thụ lý nói không. BỐN ông kia cầm chìa khóa vào mở cửa tù cho người nhà mày ra đấy à? Thôi đi, lúc nó nói mai hai đứa ra, tao đã muốn cười vào cái mặt mày lúc ấy rồi. Động não đi, đầu không chỉ để mọc tóc đâu.

- Nhưng còn ngày mai cơ mà. Ngày mai biết đâu người ta mới chỉ đạo thì sao?- Chị mình cãi cố dù biết là đã đuối lý hơn mẹ.

- Ủ ngày mai, rồi xem cái mai của mày dài hơn cái thuồng.

- Mẹ nghĩ đến chị Lan cũng lừa nhà mình???

- Không, tao đã nói rồi, nó không lừa. Con này chưa có bản lĩnh tới ấy.Nhưng nó dại, có người đang lừa nó và nó thì chỉ thật thà nói lại với mình.

Im lặng..... Rồi tự nhiên bà đổi giọng cười vui

- Ngày mai chúng mày hãy cứ chuẩn bị xe, tao cũng muốn đi đón tù nhân đây.Biết đâu đời lại có bụt thật mà tao không biết, đỡ tốn tiền chạy.

- Ờ nhé, biết đâu tự nhiên lại được ra. Mai con cứ mang theo tiền đi phòng khi thế nào mình cảm ơn người ta luôn mẹ nhé.- chị tưởng mẹ nói thật hí hửng hưởng ứng.

Tổ sự, thực ra mình hiểu câu nói của mẹ có nghĩa là mai tao sẽ đi nhìn mặt ngang mũi dọc bọn kia xem chúng nó như thế nào mà to gan lớn mật thế, rồi tình tiếp, ai ngờ con chị lại đến cả độ như thế này, nhìn muốn cho cả cái dép vào mặt quá. Mẹ chỉ lắc đầu ngao nhán rồi lại quay lại với những em chân dài lăm scandal quen thuộc. Hic...

Mình đánh xe từ từ đưa cả nhà đổ trước cánh cổng sắt đa màu sắc của trại giam, ra khỏi nhà vào một ngày mưa tầm tã của cái tháng mưa bão ẩm đạm này thật là cực hình. Màn mưa dày đặc trắng xóa cũng chẳng làm cho không khí nơi đây u ám hơn thêm được nữa. Mình một tay cầm ô, một tay bấm chìa khóa xe, rồi đưa cả nhà dạt vào một quán quen ven đường. Mấy con nhân viên thấy mình và chị tới vồn vã chạy ra ngạc nhiên chào

- Ồ, anh chị lại tới, mới đi tiếp tế hôm qua, hôm kia gì đó cơ mà?

- Cái con này mà đuổi khách đấy à? Đến rồi đến nữa thì làm sao?- Ông chủ quán trạc tầm 40-50 bước vội từ trong quầy ra khi nhìn thấy mẹ mình, miệng rớt rít chào- Ôi chị, lâu lắm rồi mới nhìn thấy chị. Chị hôm nay lại có việc qua đây?- Mang ngay mấy cốc trà nóng ra đây, nhanh lên. À không, pha tao bốn cốc chè nhài. Mấy con này đứng đực ra đấy.

Mình cũng không ngạc nhiên lắm khi thấy mấy người này quen biết mẹ, vì đã từng có một thời mẹ vất vả với bố ở đây. Nhưng con chị thì lắc đầu, trợn mắt lè lưỡi với mình sau lưng mẹ, như thể muốn nói " sợ thật, bà này đi khắp nơi có tai mắt".

- Chứ chú muốn thấy chị ngày nào cũng vào thăm nuôi tiếp tế ở đây hay sao? Thấy chị ít vào thì nên mừng mới phải chứ.- Mẹ cười lớn-Nói thật với chú, cũng xấu hổ lắm, nhà có người nằm đây. Hôm đưa vào cũng định ghé qua chỗ này hỏi thăm chú một tiếng nhưng nhìn cửa thấy đông quá sợ lại phiền nên thôi. Dạo này làm ăn khá không?

- Cũng tức tặc chị ạ-Ông ấy cười cười.

Mình cũng tưởng là mẹ hỏi qua qua về chuyện làm ăn buôn bán vì nhà ông này bán đồ tạp hóa để tiếp tế vào trại, nhưng nghe xong mấy câu này mới vỡ lẽ ra cái việc làm ăn của dân cửa trại nó là như thế

- Nhiều người mong có được cái tức tặc của chú mà không được đấy.- mẹ đùa

- Chị cứ nói quá, giờ không như ngày xưa nữa rồi. Nói với chị, ngày xưa như con gà luộc này này, muốn để người nhà nhìn thấy thôi chứ chưa nói là được ăn thì đắt gấp 5, rồi thi giảm án, ân xá, lao động tạp dịch, tự giác...- Đại khái là một loạt từ chuyên môn của chốn trường trại nói về các mức độ ưu tiên- cũng phải qua tay bọn em cả, mấy anh em ở đây lập thành một phường hết như hội buôn trên phố luôn. Nhưng giờ người khôn của khó rồi, cái gì dần rồi cũng có bài có bản, người ta đến nhà nhờ thẳng các "thầy" cho nhanh(quản giáo) ,không thì bét cũng có cò dặt mũi từ gốc. Miếng ăn ngon người ta chặn đi từ trên phường trên quận chứ chẳng đợi đến đây, em chỉ lơ ngơ bắt được mấy đĩa ngoại

thành vớ vẩn, nhà quê chân đất thôi, chẳng đáng là bao. Xưa thì chúng nó phải lạy lục nhờ vả mình, giờ mình lại phải đẩy mạnh ma- két- ting, cứ có khác vào ăn cơm là em lại phải lân la ra hỏi dò. Cũng may có mấy hàng nước, hàng cơm này đỡ lại, thôi thì đúng như nói với chị đấy, túc tắc đủ sống.

- Giờ bọn trẻ sướng, chẳng phải chạy tới chạy lui cũng có người tới tận nhà chỉ đường cho mà đi. Ngày xưa cái lão già nhà này bị bắt, một tay bế thằng này lúc ấy còn mặc quần thùng đít- Chỉ sang mình- Một tay dắt con kia nước mắt nước mũi tèm nhem- Dĩ nhiên là chị - đứng cửa quận nhìn nhìn ngó ngó xem ông nào bắt, rồi lại thuê xe ôm đứng ngắm xem khi nào ông ấy về, nhà ở đâu, rồi lại rình ở ngõ nhà đấy hỏi dò bà hàng nước xem nhà này có ai tới chạy được chưa, chạy được không? Đau đầu, giờ cứ có tiền là xong hết sạch sành sanh.

- Bao giờ cho tới ngày xưa chị.- Ông kia cũng cười- ngày em đi buôn hàng lậu, đánh nhau với đám sáu thằng công an kinh tế, thế mà chạy chọt thế nào ông trưởng ra nói đúng một câu bật đèn xanh "chúng mày đi bắt cái xe hàng lậu ko bắt, lại đi bắt thằng say rượu làm gì, thả ra cho nó về nuôi tồn cơm nhà nước" thế là ung dung đi ra. Ngày đấy chạy cũng nhẹ, bộ máy nó cũng chưa rườm rà như bây giờ, giờ chạm vào cái long chân chúng nó cũng đi tù, không tù cũng to tiền. Mà có tiền cũng chả chắc đâu, giờ cò thật cò giả lẫn lộn. Không cần thận tiền mất tật mang.

Mấy người đang nói chuyện rôm rả thì lại có một chiếc SH đỗ ngoài cửa, trên xe là một người phụ nữ trùm áo mưa kín mít đoán chừng chị Lan tới, mẹ khoát tay ông chủ quán ý vào trong có chuyện riêng. Ông ấy cười cười lẩn lẩn ra điều biết ý. Chị Lan bước vào một mình vẫn với bộ dạng quen thuộc như mọi khi, vừa ngồi chưa âm chỗ, chị Linh đã vồn vã hỏi

- Thế nào rồi chị? Khi nào các ông ấy ra?

- Mày buồn cười nhỉ, cho nó thở cái đã- Mẹ gặt- Chủ quán lấy cho cốc trà gừng với cái khăn khô sạch - Nói to- Cháu đi đứng thế nào mà

ướt như chuột lột thế này?

Đợi một lúc con bé phục vụ mới mang cái khăn tắm với cốc trà ra, chị đón lấy lau mớ tóc xoăn ướt nhẹ rồi trả lời mẹ

- Cháu vừa ở Nội Bài về. Có một chút rắc rối cô ạ, thời tiết xấu nên hoãn chuyến. Có thể mai người ta mới ra được.

- Vô tâm vô ý thật, không tới được cũng phải nói cho người ta một tiếng chứ để người ta không chờ đợi mưa gió thế này?- mẹ nói giọng bức bối- Cháu cũng thế nữa, gọi điện thoại cho cô là được rồi, lại còn vòng ra đây cho ướt thêm ra, thôi mấy đứa lên xe về nhà cô đã rồi tính sau.

- Mẹ này, còn xe chị ấy ai mang về, đợi ngớt mưa đã rồi tính- Chị gái mình nói.

- Thằng này, mặc áo mưa vào đi xe chị về, mày ốm tao chăm. Với lại cũng có nhiều chuyện về nhà mình bàn sẽ tiện hơn.- Bà trùng giọng xuống nói nhỏ như thế có chuyện cơ mật cần bàn- À cháu cho cô mượn cái điện thoại cô gọi về dặn giúp việc nấu thêm cơm với cả bảo nó qua nhà giặt đồ lấy ít quần áo về đã, mấy hôm nay mưa gió quá phải đi giặt khô tít trên phố. Máy cô hết sạch pin mất rồi.

Mình vừa ơ một tiếng, định nói leo là để con gọi cho thì mẹ đập vào chân một cái đau nhói dưới găm bàn thấy bà cầm máy của chị Lan cười "đấy tính hay quên, lại để mảnh giấy ghi địa chỉ ở trên xe rồi, mày bấm mẹ cái cửa xe với" mình xấu hổ, tí nữa thì tự vả vào mồm vì không hiểu ý mẹ, nhưng sự thật là hôm nay bà diễn hơi tệ, cũng may là chị Lan chẳng để ý gì. Mẹ ra ngoài, còn chị Linh quay sang hỏi chuyện chị Lan giọng lo lắng, mãi một lúc sau mẹ mới vào, đưa chị Lan cái điện thoại rồi hỏi

- Thế có chắc chắn mai họ sẽ ra không cháu?

- Chắc chắn cô ạ, họ nói là nếu mai vẫn không có chuyến bay, họ sẽ đi chuyên cơ riêng, cô cứ yên tâm, chỗ tin tưởng được cô ạ, cháu đặt hết lòng tin ở người ta.

Nghe nói đến chuyên cơ riêng mình tí sặc cả cốc trà nhài lên mũi, lại còn cả đến độ này nữa à? Bà ấy xem nhiều phim Mèo quá nên tưởng dân Việt Nam giàu thế sao? Chị Linh sốt sắng hỏi.

- Họ là ai hả chị? Liệu ra có chắc chắn giải quyết xong ngay không?

- Em cứ yên tâm, chỉ cần biết họ là người rất to, thế thôi, có chuyên cơ riêng đưa đón mà, thực ra nếu vụ việc nhỏ thì oke rồi, nhưng vì chuyện cũng khá phức tạp nên người ngoài này muốn gặp đích xác người ta thì mới oke được. Ra một cái nhìn thấy người là thả ngay. Chị hứa.- Đúng lúc đấy chuông điện thoại reo. Chị Lan nhìn máy mắt sáng rực lên.- Cháu xin lỗi- Rồi đặt máy lên tai nghe- Vâng, vâng- mắt bà này sáng ngời hơn nữa- 20 phút nữa, đúng 20 phút nữa em qua ngay.- Cúp máy rồi quay sang nhà mình- Cháu xin lỗi cô, có lẽ cháu phải đi có việc gấp, có gì đó nhất định cháu sẽ gọi cho cô ngay, em cứ yên tâm đợi tin mừng của chị.-Quay sang chị Linh nói- Chiến thắng rồi em ạ, mình là người chiến thắng.

"Rõ dở hơi, dở hồn" mình nghĩ bụng thế. Mẹ với chị đưa chị Lan ra tận cửa dặn dò đi đường chú ý cẩn thận. Chị nhất định không để người nhà mình đưa đi, đợi khi tiếng nổ máy xe đi xa, cả nhà mới vào thanh toán tiền nong, chào hỏi ông chủ quán rồi cũng lên xe đi về.

Tiếng cửa xe đóng sầm bên tai, máy đầu chạy. Khi đã chắc chắn là ngồi đã ấm chỗ, mưa chẳng tới mặt, mẹ mới quay sang phải hỏi người thanh niên ngay cạnh ngồi ôm cái laptop đã đợi trên xe suốt từ lúc nhà mình vào

- Cài đặt xong xuôi rồi chứ?

- Ổn cô ạ, ghi âm cuộc gọi và định vị GPS. Giờ xe đang đi tới Nhõn.- Gã thanh niên nở một nụ cười đắc thắng- Cái này với bên cháu chỉ là chuyện nhỏ thôi cô ạ.

- Nên biết giữ mồm miệng.

- Cô yên tâm, khách của chúng cháu phần lớn đều bí mật và tế nhị. Nguyên tắc của chúng cháu là làm hết sức, không tò mò và giữ bí mật.

Mình đang lái xe cũng phải thò mặt xuống

- Phục mẹ cứ tưởng mẹ chỉ biết có dân trí với 24h thôi chứ.

Mẹ cũng cười cười đáp lại

- Không, tao còn biết cả kênh14 nữa.

Cả xe cười vang vì cái sự tếu táo của mẹ. Đón chờ xem những nhân vật có phi cơ riêng kia là ai cái nào. Hì.

- Em thắc mắc một chút, là nếu ghi âm rồi truyền cuộc gọi và tin nhắn đi nhờ máy kia hết tiền người ta nghi ngờ thì sao?- Mình lại thò mặt ra sau xe tò mò.

- Làm gì có chuyện đó em, giờ công nghệ phát triển rồi, chỉ ghi âm rồi để đấy thôi. Sau đó bất cứ khi nào máy kết nối wifi nó sẽ gửi dữ liệu vào mail của mình kèm theo ngày giờ. Không liên quan gì tới 3G và cước nhà mạng hết. Thế nên mới nói cài vào iphone là tiện lợi nhất, hơn nữa có sẵn GPS rồi định vị rất dễ. Nếu bên cô có nhu cầu bên cháu còn có nhiều thiết bị và đồ nghề thám tử theo dõi tinh vi hơn, công ty cháu cũng cung cấp cả dịch vụ thám tử nữa.

- Giờ sợ nhì, sau này lấy nhau đố có dám lẳng nhăng bị vợ cài lúc nào không biết.

- Ấy, cái này chỉ người không biết mới bị thôi, nếu em cần bên anh cung cấp cả các thiết bị dò tần số phát hiện nghe lén, quay trộm nữa. Đố ai theo dõi được.- Thằng kia nháy mắt.

- Tập trung lái xe đi con, cứ quay đầu lại mà lại tiến cả nhà lên tây thiên bây giờ, hỏi ít thôi.- Mẹ quát.

- Vâng vâng, mình cun cút ngoan ngoãn nghe lời.

- Ấy, nhà cô có đứa con gái hư khổ lắm cháu ạ, giờ nó suốt ngày đi theo thằng kia như bị bỏ bùa mê thuốc lú, chán lắm.- mẹ phân bua với gã kia, chắc nói về chị Lan. Mình không dám nói thêm nữa sợ lại hở ra điều gì, thuê người ngoài được cái tiện là không lụy ai nhưng lại phiền hà cái vấn đề giữ mồm giữ miệng.

Về đến nhà, mẹ vẫn cầm con iphone của chị dò dò, mình thò mặt vào hỏi

- Chị ấy đang ở đâu hả mẹ?

- Ở quận giờ thì chắc đang ở nhà lúc này ở trên Tây Hồ, bật tao cái máy tính lên đi.

- Vâng.

- Gõ tao cái địa chỉ mail này- mẹ chìa mẫu giấy ra cho mình-
customer1122...@gmail.com.

- Đây rồi mẹ, ạ có thư mới, mẹ có xem không?

- Bật lên.

Mình lò dò mở hòm thư ra cho mẹ, chị mình cũng háo hức thò mặt lên xem, có 5 file text và 6 file ghi âm. Mình bật file ghi âm đầu tiên đó là cuộc gọi lúc đang ở trong quán ăn ngoài cổng trại, đã có chút manh mối nhỏ đáng chú ý

Tiếng đàn ông " Lan à? Anh là vệ sĩ riêng của chú Cần đây, em đã đặt phòng khách sạn chưa? Giờ em nhắn lại cho chú địa chỉ, anh với chú Cần sẽ tự động qua đây, bọn anh ra tới nơi rồi, nhưng phải giấu em để giữ bí mật, gặp nhau tại khách sạn, sẽ bàn công việc sau"

Chị Lan " Vâng vâng"

Tiếng đàn ông " anh đang đi taxi từ Nội Bài về, khoảng 30 phút nữa sẽ về tới nội thành"

Chị Lan "20 phút nữa, đúng 20 phút nữa em qua ngay"

Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng tút tút khô khốc.

...

- Tìm trong số tin nhắn xem có địa chỉ không?

- Có mẹ ơi, ngay tin đầu tiên ạ. Kinh hạng sang đấy? Cũng biết chọn chỗ ở.

- Tốt rồi, số gọi đi là bao nhiêu?

- 090....

- Như thế 10 phần chắc 7 rồi, mà giờ nốt cái còn lại ra xem nào.-

Chị giục

Mình bật lần lượt từng file lên, nhưng không may những gì thu được đầu tiên là những gì quan trọng nhất. Sau đó chỉ còn là những tin nhắn cực kì súc tích "ừ", "ok" nội dung cuộc gọi cũng vậy vền vền có mấy giây kiểu như " Tới nơi chưa?- ok, hẹn nhau ở đây" hay đại loại thế. Không cung cấp thêm thêm tin gì đáng kể. Nhưng không sao, chừng nào mình còn nắm máy chị ấy trong tay thế này, mọi thứ sớm muộn gì cũng được sáng tỏ. Đang F5 lại hòm thư một phát định thoát ra thì thấy có thư mới đến, mừng như vớ được vàng, bà này chắc đang ở nhà, sóng wifi dầm dề nên đường tin mới tốt thế này. Mình vội vàng mở ra cho mẹ và chị cùng nghe, chỉ có 554kb- một cuộc hội thoại ngắn chắc vậy.

Giọng đàn ông lạ nhưng quen thuộc lại vang lên " em mua thêm hai sim rác và lập tức cứ một người thân tín qua đây làm liên lạc, từ giờ mọi liên lạc từ sim này sẽ được hủy, em không được sử dụng smart phone để tránh bị theo dõi, tất cả sẽ dùng sim rác và máy đen trắng. Yêu cầu hai ngày thay sim một lần, không nhắn tin, không nói gì quan trọng qua điện thoại, việc đi lại của chú là tuyệt mật. Hiện có thể công an đang cho

người theo dõi em. Anh nhắc lại cho một người có thể tin tưởng được mang sim qua đây cho anh, chú đang đợi"

Kết thúc vẫn là tiếng đập máy khô khốc như mọi khi, mình và chị sững sờ nhìn nhau, thôi bẽ mặt mất rồi. Mẹ chẹp chẹp môi như mọi khi, lắc đầu "cũng có tí chuyên nghiệp, phí mất mấy triệu mua phần mềm, hơi tiếc, tiền đấy để ra lại được bữa lâu"

- Sao lại ông to mà lại phải sợ có công an theo dõi?- Chị thắc mắc

- Mà sao không gọi điện mà hỏi thẳng con Lan ý, mà tiện số đây hỏi luôn thẳng vệ sĩ kia kìa?- Mẹ mỉa mai

- Con ngại gì chứ.- Chị hùng hổ lấy điện thoại gọi ngay vào số vừa này vẫn còn hiển thị trên mail, chắc lại định diễn bài em là nhân viên giao cơm hộp lần trước, nhưng không có gì hơn ngoài giọng một người con gái trung niên lịch sự trả lời- thuê bao quý khách vừa gọi...

- Tắt máy- chị thở dài rồi ném phịch cái điện thoại xuống mặt bàn, xong lại vồ lấy cái điện thoại mở map lên xem.

- Đừng cố, từ giờ đến sang tháng, cái chấm xanh ấy sẽ không di chuyển đâu, tao hứa đấy.

- Kiên đềo chị ra khách sạn...- bà ấy cố vớt vát chút hy vọng cuối cùng.

Mình quay sang nhìn mẹ, mẹ không nói gì. Tiện tay mình quơ cái chìa khóa xe máy và cái áo mưa, trời mưa trắng xóa, sẽ hơi ướt một chút nhưng mà đỡ phải tốn công nguy trang. Mình nhìn mẹ dò hỏi lần cuối trước khi bước ra khỏi cửa

- Con đi nhớ?

- Ừ.

Mẹ trả lời mặt vẫn lạnh tanh như bình thường, không ra phản đối, cũng không ra hưởng ứng. Nếu ko kịp ra đây trước khi có chuyện gì xảy ra, mọi cố gắng của mẹ hôm nay là thành công cốc hết...Mưa như cắt vào mặt và da thịt, lạnh buốt, mình thì đang run rẩy phóng hết sức có thể.

Nhưng trời lại phụ lòng người... Khi hai chị em tới nơi thuê một phòng đôi 1 ngày trước con mắt ngờ ngàng và những nụ cười tủm tỉm kiểu như "tao biết rồi nhé" của lễ tân. Thực ra cái khách sạn này cũng không lấy gì làm sang lắm, tuy nhiên sạch sẽ, đẹp và có góc view ra hồ. Nhìn thoáng qua nhà để xe và quầy lễ tân. Chỉ có duy nhất 2 phòng đang có người ở trong do trống chìa khóa, phòng mình và 502. Hai chị em ngồi rình rập trên tầng qua lớp cửa kính nhìn xuống trước cửa xem có thêm ai tới không, tới tận 10h đêm. Vẫn vắng tanh vắng ngắt, không có ai qua lại thêm nữa. Để hiểu, một ngày mưa bão thế này, họa có điên mới ra tận đây thuê khách sạn ngắm mưa. Mình quyết định liều một phen, rón rén đi thang máy lên lầu 5, rồi khẽ khàng áp tai vào cửa phòng 502 bỗng nhiên tiếng chốt cửa xoay xoành xoạch, mình hoảng hốt định chạy vào cầu thang bộ thoát hiểm, khốn nạn thật quên mất chúng nó có cái ô kính tròn tròn để nhìn ra ngoài. Nhưng cửa bật nhanh hơn mình nghĩ, đang tái mét hết cả mặt thì một thằng tây mắt xanh mũi lõ, mới tóc vàng lòa xòa xoắn dài dài ngang vai thò bộ mặt khó chịu ra hỏi:

- Can I help you?

Mình thực ra đ' hiểu nó nói cái gì, nhưng cứ vận dụng hết vốn tiếng anh bồi số ra một tràng thập cẩm:

- Ai em sâu so ri (I'm so sorry) ...I nhầm phòng....so ri.

Rồi cuống cuống dông thẳng trước con mắt khó hiểu của Tây, chắc chúng nó cũng quen với sự tò mò và vô duyên của dân Việt nhà mình nên chỉ lắc đầu rồi đóng sập cửa lại kèm theo một câu chửi bậy gì gì đó (đoán vậy) mà mình không nhớ mà thuật lại được cái đống xì xà xì xồ ấy. Vừa chạy được xuống đến phòng tim còn đập thành thịch như trống trận

thì điện thoại lại reo lên bất thành linh hồn cho mình thêm một phát giật mình nữa, mẹ gọi

- Về đi con, cơm nguội hết rồi, tính sau, cho chúng mày đi cho nó mãn nguyện thôi chứ ở đây không có ai đúng không?

Hai chị em nhìn nhau nhíu mày. Cuối cùng ,mình kéo chị dậy một cách dứt khoát

- Thôi về chị, mình chậm rồi.

Chị ném phịch cái túi xách xuống ghế salong với tất cả chút sức lực cuối cùng, mệt mỏi ngồi ngửa mặt lên trần nhà hai mắt nhắm nghiền. Mình đỡ hơn một chút vẫn đủ sức mang cái áo mưa vào nhà tắm phơi cho đỡ ướt rồi ra tự pha cho hai chị em mỗi người một cốc cà- phê

- Mệt không? Dọn cơm nhé?- Mẹ hỏi.

- Con không ăn đâu-Chị lắc đầu uể oải, như thể một cái xác.

- Không ăn thì sống bằng gì? Cứ ăn đi rồi chuyện đâu có đó.

- Có cái gì mà chuyện đâu có đó, con mệt thôi mà.- Bà ấy vẫn nằm thở phều phào tay vất lên trán nhưng phải cố gân cổ lên cãi cho kì được.

- Tao lại tưởng mày chán đời- Mẹ cười- Ừ thôi cơm dậy trên nhà đây lúc nào đói chị em bảo nhau cho vào lò vi sóng mà ăn.- Mẹ vừa nói vừa nặng nhọc bước chân lên cầu thang, mấy hôm nay thời tiết thay đổi có lẽ xương khớp lại có vấn đề. Mình đang định hỏi thăm một hai câu thì chị lại bật cái giọng nửa sống nửa chết ra

- Giờ có theo tiếp không hả mẹ?

- Theo cái gì?- Mẹ gắt.

- Chị Lan.

- Tao đã nói rồi, cứ coi như là mình rảnh rồi đi, với cả cũng trông chừng con Lan nữa, nó còn dại lắm... sợ có đứa dặt mũi mà không hay.

- Nhưng giờ như thế này, chị ấy thì không nói cho mình, còn mình thì không theo được người ta.

- Rồi tao sẽ bắt tự nó phải mở miệng nói. Giờ mày đi ăn hoặc đi ngủ đi, nhìn mày như con chết trôi rồi, mai rồi tính sau.

- Vâng...

Mình đóng sập cửa cuốn lại lon ton chạy theo mẹ lên tầng, tìm lọ mật gấu kệ cha con chị nằm đấy, chắc chẳng chết được, không lẽ bế bà ấy lên giường đi ngủ chắc??? Tranh thủ nịnh mẹ tí ^^ Mà thực ra nói nịnh cũng không phải, thương mẹ quá:(hic...

Sáng hôm sau, mình và mẹ đang nhệ nhạo cố nhai xong cái bánh mì pate dai nhanh nhách thì con chị tóc tai bù xù lao hồng học từ dưới nhà lên thất thanh gọi

- Mẹ ơi, chị Lan... chị Lan lại gọi...

- Nghe đi, làm gì mà như cháy nhà thế- Mẹ bình thân nói, cũng chả buồn nhìn chị một cái rồi lại quay lại với cái bánh mì của mình.

Bà chị bấm vội bấm vàng vào nút nghe, không quên bật cả loa ngoài cho cả nhà

Chị Lan: - Bác có nhà không em?

Con chị: - Có chị ơi, có tin gì mới không? Em với bác vẫn đang mong

Chị Lan: - Có tin mừng đây, tí chị qua rồi kể cho nhé.

Con chị:- Vâng.

Nửa tiếng sau tại nhà mình...

- Cháu chắc chắn với cô, chỉ đêm nay thôi, là mọi việc xong hết, chỉ đón ban đêm được thôi ạ. Mọi việc kín và hoàn toàn trong bí mật.- Chị Lan cố gắng giải thích với mẹ.

- Cô có nói không tin cháu đâu, mọi chuyện là do cháu giúp hết, nhà cô bây giờ là đang bất lực không làm được gì, có cháu đến cô mừng còn không kịp. Người nhà chứ có phải người ngoài đâu mà cô không tin được chứ.- Mẹ vẫn ngọt nhạt như mọi khi.

- Vâng, vậy cứ tầm đêm nay, khi nào cháu gọi điện thoại thì cô chủ động đi từ đây lên. Cháu biết là nhà cô có nhiều mối quan hệ với công an. Người ta cũng dặn dò cháu là không nói với ai, nhưng cháu cũng không dám giấu cô. Chắc chắn bên công an không biết gì về chuyện này đâu ạ. Cô phải tuyệt đối đặt lòng tin ở cháu, không được nghe bên ngoài chọc ngoáy. Qua đêm này là cả hai anh sẽ ra hết, đây không phải chạy giảm án hay chạy tội ngoại, mà hoàn toàn là xóa sạch án tích, không để lại hồ sơ. Người ta vì muốn cứu anh Dũng nên buộc phải đưa cả anh Bình ra để xóa hết dấu vết, cô hiểu cho cháu, chứ không phải cháu qua đây có ý gì cả...

- Rồi rồi, cô hiểu, cô đợi tin tốt của cháu, đêm nay nhà cô ở nhà, sẵn sàng, chỉ nghe cháu gọi là cô đi luôn. Cô đặt hết lòng tin ở cháu đấy.

- Vâng ạ.

Khi chị Lan đi khỏi nhà, mình mới bám lấy tay mẹ hỏi:

- Liệu có tin được không?

Bà chỉ cười...

- Con biết là mọi chuyện khó tin, nhưng chị Lan cũng đâu phải là ngờ nghệch quá, hơn nữa hai bác lại có nhiều mối quan hệ biết đâu...- Chị ngập ngừng.

- Rồi qua đêm nay là biết mà.- Lại cười, cái cười đầy ẩn ý.

- Đêm nay con sẽ đưa mẹ đi.- Mình sốt sáng giành việc.

- Không, mà ở nhà trông nhà. Con Linh lấy xe máy đưa tao đi.- Mẹ phẩy tay.

- Tại sao lại thế ạ?Mưa gió to như thế này mẹ đi xe máy xuống tận Hỏa Lò thì chết chứ còn ạ.- Mình hoảng hốt định can mẹ, trời vẫn đang bão to, đi oto còn ngại đi xe máy chắc chôn thây ngoài đường mất.

- Biết thế, cứ biết thế, ai hỏi thì bảo về quê, đóng cửa không ra biết chưa.- mẹ phẩy tay ra ý không cần, khi bà đã quyết như thế và chốt bằng hành động thì khó có thể thay đổi được ý.

- Vâng.- Mình đành ngoan ngoãn một cách cam chịu

Lạ là con chị hôm nay lại không hề có bất kì ý kiến gì trong khi mình thì đang thắc mắc âm âm thế này? Thấy vô lí đùng đùng nhưng không dám cãi mẹ, vì thực ra cái gì mình thấy vô lí ở mẹ rồi cuối cùng đều có một kết thúc hợp lý hết, nhưng hành xác thế này thì thật là quá thế.

12h đêm, mình vẫn hồi hộp ngồi nhà ngóng tin tức, chốc chốc lại rút điện thoại ra xem giờ, lần tin nhắn. Ngoại trừ mấy tin nhắn vợ vẫn của bọn bạn ra thì không có gì đặc biệt... 12h15... Chị Lan gọi thẳng vào số mình....Vội vàng bắt máy... Đầu kia tiếng mưa ào ào xen lẫn tiếng của chị vừa nấc vừa gào trong điện thoại:

- Kiên ơi em quaviện Nam Thăng Longngay..... bác bị ngã xe rồi ...

Mình chết sững người, lắp bắp

- Chị nói gì cơ? Ai ngã, sao lại ngã.

- Chị đang chạy.... qua đấy.... đây.Chị không biết, mưa gió thế nàyem đi đâu mà để bác đixe máy.- Giọng chị vẫn khóc và nấc lẫn lộn vừa phải gào lên để át tiếng mưa bên cạnh.

- Em phải qua đây ngay đây, gặp rồi nói chuyện sau.- Mình nói lái sang hướng khác rồi cúp máy.

Tay chân run rẩy vờ vội cái áo mưa, chẳng oto, ô teo gì nữa mình dắt bừa một con xe của khách cầm đồ phóng bạt mạng ra đường.

...Sau một hồi lùng sục khắp nơi trong viện và chất vấn đủ các thể loại người, mình mới tìm ra được nơi mẹ nằm, thấy mẹ đang ngồi dựa vào thành giường mặc bộ quần áo kẻ bệnh nhân, chị cũng mặc một bộ như vậy nhưng trông có vẻ lành lặn không sao cả chắc chỉ thay đồ vì ướt quá. Mình chết sững người, nước mắt chỉ chực trào ra, hốt hải chạy như điên vào lật ngược cái chăn từ đằng mắt cá lên, bông băng trắng xóa một bên chân phải. Mình túm lấy cổ con chị gào lên giọng nấc nghẹn:

- Chị giết mẹ tôi phải không?... Con vô dụng này....

- Thôi thôi em đừng...Là tại chị, tại chị hết...- Chị Lan bật dậy lao ra giữ tay mình đánh tuột bát cháo đến choang một cái xuống sàn nhà, các bệnh nhân quanh đó ngoái ra nhìn về phía này, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu cực độ.

Mẹ quắc mắt gằn giọng lên với mình

- Câm mồm lại... Chúng mày có muốn bị đuổi ra đường hết không?

Rồi quay sang xin lỗi mọi người xung quanh. Đâu lại vào đó, trừ những người giạt mình mất ngủ ra, làu bàu một hai câu, còn lại ngoảnh mặt đi giấu những ánh nhìn nửa thông cảm nửa thương hại.

Chị Lan lúi húi cúi xuống lau sàn, vừa khóc. Bà Linh thì len lén ngồi ra đằng xa chẳng nói chẳng rằng. Sau khi ra ngoài rửa tay, lấy nước ấm, chị Lan quay lại nắm tay mẹ khóc rưng rức

- Cháu xin lỗi cô... Xin lỗi các em... là do cháu...

- Thôi, cũng là do cô bất cẩn, số nó thế tránh sao được cháu, toàn mạng ngồi đây là tốt rồi.

- Việc chưa thành mà lại làm khổ cô...- Chị ấy cắn chặt tay lại ngăn không cho khóc thành tiếng to hơn sợ mọi người xung quanh nhòm ngó.

- Cũng là ngoài ý muốn cả thôi, cháu đừng suy nghĩ nhiều, không sao là tốt, tái ông thất mã trong họa biết đâu có phúc...

- Vâng.

Im lặng...

- Lan này?- Mẹ xoa xoa tóc chị, nói khẽ.

- Dạ..

- Cô coi cháu như con đẻ...

- Vâng...Cháu biết...

- Giờ cô cũng già yếu rồi, không như ngày xưa, giờ giời tay chân nó lại hành. Cứ đi đi lại lại ko biết phải bao nhiêu lần thế này nữa? Sợ lần này ngã chỉ vào viện, lần sau không biết có may thế không....

- Cháu biết lỗi rồi...- Chị khóc to hơn.

- Thôi thi coi như cô xin cháu đi, có gì cháu nói cho cô biết, cô cùng yên tâm với được không? Giờ có thể cháu có lí do để tin người ta, nhưng nhà cô đi 2 lần mưa gió lại suýt mất mạng thế này? Bảo cô quá tam ba bận sợ cũng chẳng ra được khỏi giường mà đi theo nữa.

- Cháu nói, cháu sẽ nói hết cô ạ... Cháu ko dám giấu cô nữa.

Mình đứng trân trân nhìn mẹ, thì ra là thế này đây, bao giờ con mới bắt kịp được những gì mẹ nghĩ hả mẹ.... Ngoài trời mưa vẫn to, mình ngồi cạnh mẹ bóp tay, bóp chân và chuẩn bị động tai nghe xem những con người bí ẩn kia là ai....

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa
dtv-ebook.com

Chap 19 : Lộ Mặt

Trời vẫn mưa to không có dấu hiệu ngớt, nhà mình vẫn ngồi trong căn phòng hồi sức của bệnh viện nghe chị Lan nói lại sơ qua về câu chuyện. Chị mình liếc mắt nhìn chị Lan nói một cách nghi ngờ.

- Cái gì mà công an mật chứ, chị có nói quá lên không đấy?

- Linh đừng nhảy vào mồm chị con.- Mẹ gắt nhẹ, chị mình lại im thin thít cun cút lắng nghe.

- Có tất cả 4 ông, hiện giờ mới chỉ có 1 ông ở ngoài này thôi, 3 ông kia ở cam-pu- chia và Sài Gòn, tất cả đều thuộc cục B54 bộ công an. Hôm nay cháu và ông ấy đi làm việc, người ngoài này đòi phải có một ông đứng ra kí giấy nhận trách nhiệm họ mới làm.

- Tại sao lại phải kí giấy?- Mẹ hỏi.

- Vì họ nói nếu muốn được xóa án tích bắt buộc phải có một người đứng ra bảo lãnh, cam kết là sau này nếu anh Dũng có phạm tội rồi bị bới lại chuyện cũ, thì phải có người chịu trách nhiệm cho họ , để dễ bề ăn nói với cấp trên. Người ngoài này đã cầm hồ sơ định vào trại mấy lần rồi nhưng không hiểu sao lại thôi, cũng có thể họ muốn gây khó dễ để kiểm tí chút.

- Tiến không quan trọng và không thành vấn đề với nhà cô, con hiểu không?Chỉ cần nhìn thấy người cô sẵn sàng xách va li tiền đến đặt tận tay người ta luôn.Cô hứa chắc chắn.

- Không, cháu nhất định không dùng tới tiền nhà cô đâu- Chị Lan hốt hoảng xoa tay- cô đừng hiểu nhầm, cháu đã nói rồi...

- Cô hiểu, cô hiểu, cháu cứ bình tĩnh, cái đó tính sau.

- Chị có thể cho em gặp họ được không? Nhìn thoáng qua cũng được hoặc cho em thay cái đĩa liên lạc mà chị đang dùng.- Mình hỏi.

Đúng lúc mình mới nói xong câu "..cho em gặp họ được không?" thì mẹ hất rơi đĩa hoa quả nghe loảng xoảng trên mặt đất. Mọi người lại quay sang cau có nhìn, có người lau bàu ra miệng luôn. Mụ y tá mắt nhắm mắt mở bước vào quát ầm ĩ cả lên

- Cái nhà này hay nhỉ? Có chuyện gì đây không ngủ cũng phải để cho người ta ngủ chứ? Còn thêm một lần nữa thì ba người kia ra hành lang ngồi nhé.

Hai chị thay nhau xin lỗi rồi rít, rồi cúi xuống cúi húi lau dọn. Mẹ lại lườm mình một cái cháy da cháy thịt khiến mình mới sực nhớ ra, chuyện đĩa liên lạc là hoàn toàn do nhà mình nghe trộm mà được. Mình đã nói hớ một câu rất vô duyên, nhân lúc hai chị vẫn còn đang cúi đầu thu dọn dưới đất, mình chỉ dám lén cười trừ một cái trước mặt mẹ. Lúc sau, chị Linh mới quay lên hỏi

- Em vừa nói gì cơ?

- Nhà cô muốn gặp người ta có được không hả cháu?- Mẹ mình đỡ lời.

- Không được đâu cô ạ, nhất định là không thể đâu. Cháu nói với cô thế này đã là quá lắm rồi. Nếu người ta biết nhất định việc sẽ không thành đâu. Cô không biết đâu giờ đi đâu bây giờ người ta cũng có vệ sĩ đi cùng. Thậm chí có thể công an thành phố cũng đã cho người theo dõi họ rồi. Họ là công an mật, ở cam-pu-chia lâu năm. Năm giữ bí mật quốc gia, tiếng nói rất được trọng nể, rất quan trọng.

- Thôi thôi, được rồi cô hiểu, cô sẽ không làm khó cháu nữa đâu. Nhà cô cũng chỉ vì hết chỗ bầu vú rồi muốn gặp người ta để đặt vấn đề, nếu

có bất cứ chuyện gì khúc mắc mà liên quan tới tài chính nhà cô sẽ cố hết sức.

- Vâng, cô cứ tin ở cháu, mình nhất định sẽ thắng lợi mà.

- Cô đặt hết niềm tin ở cháu đấy, nếu có cơ hội cháu cứ thử nói với người ta về cô, biết đâu người ta lại đồng ý. Nhà cô cũng hoàn toàn chân thành. Cứ nói với người ta một điều nhà cô hoàn toàn tin tưởng và không lo chuyện tiền bạc.

...Sáng sớm hôm sau, trời đã bớt mưa hơn rất nhiều, góc đằng đông hừng hửng báo hiệu sẽ có nắng nhẹ. Mình bị đánh thức dậy bởi mùi cháo thơm phức từ khắp các giường xung quanh. Mệt quá chắc gần sáng thiếp đi, thấy trên người đang đắp một chiếc chăn mỏng, có lẽ là chị. Bởi chị Lan đã về từ đêm qua rồi. Mẹ đang ngồi trên giường với tờ An Ninh thủ đô, vẫn không bỏ được thói quen đọc báo hàng ngày. Mình cuộn tròn cái chăn lại để đầu giường mẹ...

- Mẹ nằm đây mà vẫn không quên cập nhật tin tức nhỉ?- Mình thò mặt qua tờ báo trên.

- Tao cũng phải chăm đọc báo, xem con tao có đưa nào lên báo không mà còn kịp khoe với hàng xóm láng giềng chứ.- Mẹ đáp tỉnh bơ, mắt chả buồn ngược lên nhìn mình.

- Ai mua báo cho mẹ thế? Chị Linh đâu?- Mình đánh trống lảng trước câu nói "kháy" của mẹ.

- Báo mượn, nó đi mua cháo rồi.

- Mẹ chút nữa có định về không? Con thấy trời tạnh mưa rồi. Mẹ hay thật thế mà cũng nghĩ ra được cái trò này để dụ chị Lan.

- Nghĩ ra cái trò gì?

- Thì chân mẹ ý...- Mình cười.

- Màý nghi cái gì thế? Bác sĩ nói là ít nhất đợi 3 ngày xem có biến chứng gì không rồi mới được về. 18 mũi khâu đấy con ạ.

Mình chết sững người lại, 18 mũi. Tay mình run run vội vàng lật tấm chăn lên, sau một đêm, khoảng băng trắng đã loang lổ màu vàng, chất dịch tiết ra từ vết thương trải một màu rộng và dài trên tấm băng. Cảm giác rùng mình và nổi da gà như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Đúng lúc đấy, con chị xách cặp lồng cháo vào khế khàng đặt lên bàn, rụt rè nói một cách hối hận

- Chị xin lỗi... là do chị...chị bất cẩn...đường lại ướt quá....

Không khí im lặng một cách đáng sợ, mình nắm chặt tay lại nghiến chặt răng

- Ngày hôm qua...- Mình gần từng tiếng một khế thôi nhưng rất rõ, rồi ngừng lại một chút- Nếu mẹ mà có chuyện gì- quờ tay nắm lấy con dao ở trên mặt bàn, siết chặt rồi bất ngờ cầm giáng mạnh một nhát lên cặp lồng cháo xuyên qua cả hai lớp vỏ nhôm, hai mắt mình nhìn hằm hằm vào khoảng không trước mặt như đang có một kẻ thù vô hình ở phía đó, tiếng rít qua kẽ răng- Chị hãy nhớ là em nhất định sẽ không tha cho chị.

Mấy tiếng cuối bật ra khỏi miệng mình cũng là lúc con chị ôm mặt chạy một mạch ra ngoài hành lang, mình ngồi đó tay vẫn giữ chặt con dao cho tới khi mẹ nhẹ nhàng gỡ cặp lồng cháo ra khỏi tay mình với lấy cái thìa, xúc thử một miếng quang viền viền cặp lồng thổi phù phù rồi đưa lên miệng nếm

- Cháo ngon quá, ra gọi cái Linh vào đây, tao cho mỗi đứa một bát.

Tiếng mẹ vẫn thế, dịu dàng và bình thản như không thấy có chuyện gì xảy ra...

...Vài ngày sau mọi chuyện cũng ổn ổn hơn, mẹ ra viện nhưng giờ chỉ ngồi một chỗ đọc báo. Chị Linh phải vào bếp làm công việc nội trợ như

một cô con gái ngoan hiền, mình có thêm việc ngồi xắn quần rửa bát, lắm lúc nghĩ nhà có osin mà như không, osin như bà nội đến là nhàn cả ngày quanh quần có vài việc vặt còn đâu toàn ngồi chơi với con cháu và tán phét với hàng xóm. Lúc nào có dịp nhất định mình sẽ kể về osin huyền thoại nhà mình đã ăn vụng hết nửa tủ lạnh và trốn việc vào phòng điều hòa ngủ sau khi xem xong bộ phim Hàn Cuộc như thế nào???Đau ruột. Hai chị em cũng không có chuyện gì căng thẳng, chẳng qua tính mình phôi bò, nóng nảy, còn chị lại dễ nhường nhịn, mọi thứ lại đâu vào đó. Nỗi lo duy nhất canh cánh trong lòng là bên chị Lan với đội lạ mặt kia. Đã từng có lúc mình đặt vấn đề với mẹ nhưng bà gạt phắt đi.

- Cứ kệ nó, biết đâu nó lại đi đúng cửa thật, bố nó ngày xưa cũng không phải là loại bình thường, cũng có thể có quan hệ.

- Nhưng mẹ không thấy mọi chuyện bất thường à? Làm gì có vụ nào mà xóa án tích được? Giảm án, tại ngoại đã là quá mỹ mãn rồi.

- Nếu chúng nó làm mà còn để mày biết nữa thì ai dám làm.

- Nhưng bao ngày nay không thấy tin chị Lan, mà chị ấy cũng có tin mình đâu.

- Chẳng có gì để mất hết. Nếu có mất, người mất là nó. Nó dù có ngu có dại nhưng chắc chắn không phải ai nói cái gì cũng nghe như đứa trẻ con, phải có cái gì đó thật sự thuyết phục thì chúng nó mới khiến con Lan chạy đôn chạy đáo như vậy. Mình chưa biết được bọn nó thế nào không nên phá nó. Quan trọng là chúng mày phải thuyết phục được con Lan là chúng mày hoàn toàn tin nó, tin cả bọn kia nữa.

- Nhưng thật sự là mẹ cũng đâu có tin, đúng không. Con chỉ muốn làm rõ chuyện này.

- Chưa đến lúc.

- Vậy khi nào đến lúc?- Mình lắc đầu ngao ngán, chẳng biết mẹ ngã xe chỉ bị đau chân thật không hay là đau cả ở đâu nữa? Có lẽ nào đến mẹ

giờ cũng có một niềm tin mù quáng vào phép màu như chị chẳng???

- Cho tao Gia Cát Dự một lần nhé! Khi nào con Lan đem mạng sống ra thề là ngày mai hai anh sẽ được ra, khi đấy sẽ là lúc làm rõ mọi việc. Còn giờ mày xem hộ tao cái mạng Wifi sao hôm nay chậm thế? Load cái hình mà nửa tiếng không xong.

Mình chẳng hiểu mẹ nói cái gì nhưng bà đã muốn lái chủ đề sang hướng khác có hỏi thêm cũng lại vô ích, thôi đành nhắc mông dậy đi reset lại mạng WiFi.

Nản.

Và cũng chẳng phải mong chờ gì nhiều, ba ngày sau, chị Lan gọi thật, mình không nhớ chị đã nói những gì trong cuộc điện thoại ấy, chỉ có câu nói sau đây là hằn sâu vào tâm trí của mình nhất, không ngờ câu nói quyết định sự thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người lại buột phát ra từ miệng chị:

- 7h tối mai, hai anh sẽ được ra khỏi trại, họ đã đồng ý chấp nhận gặp cô nhưng chỉ mình cô và cháu được đi cùng ông ấy vào trại thôi, sẽ thỏa thuận lại địa điểm gặp nhau sau. **CHÁU LẤY TÍNH MẠNG RA ĐẢM BẢO** với cô, đây là lần cuối cùng.

Điện thoại dĩ nhiên là bật loa ngoài, và toàn bộ dòng chữ in hoa trên lọt vào tai mình không sót chữ nào. Mẹ không nói gì thêm lẳng lẳng cúp máy, rồi quay sang bảo:

- Mày lấy xe qua cơ quan đón tao chú B, tao đã hẹn chú rồi.

- Vâng.

Trên đường đi chú B không nói không rằng, chốc chốc lại thở dài. Mình ngó ngó nghiêng nghiêng qua gương chiếu hậu, cứ im lặng mãi thế này cũng không được tự nhiên cho lắm, mình đánh tiếng trước

- Chú hôm nay bị cô nhà cho ăn cơm nhão hay sao mà không thấy tươi sắc như mọi hôm thế?

- Cơm nhão cái gì mà cơm nhão.- Ông chú gượng cười trước câu nói đùa vô duyên của mình- Có chút việc riêng ở cơ quan thôi.

- Cháu lại cứ tưởng.

- Dạo này mẹ thế nào?

- Bình thường chú ạ, mới hôm trước ngã xe. Giờ toàn ở nhà thôi chẳng hay đi chợ nữa.

- Chuyện thằng Bình có tin mới phải không?

- Chắc là quan trọng nên hôm nay mới gọi chú, dạo này mẹ cháu bí hiểm lắm, cứ úp úp mở mở chẳng biết ra làm sao.

- Ừ.

- Chú có biết gì lạ không? Nói cháu nghe.

- Không, không biết thì hỏi mẹ chứ chuyện trong nhà sao hỏi chú.

Hai chú cháu huyên thuyên chuyện qua chuyện lại, mình không để ý đâm luôn xe vào đường cấm oto. Lập tức có đồng chí áo vào ra chặn lại, mình hồn nhiên nghĩ là đi cùng chú không sao kéo cửa kính sau xuống khoe

- Đang chở sếp đi công vụ.

Đồng chí công an nhìn nhìn ngó ngó qua sắc phục một chút rồi à lên như nhận ra người quen vẫy tay cho đi. Mặt chú có hơi chút biến sắc:

- Lần sau đừng tự ý kéo cửa thế, có gì cháu cứ nộp phạt cho qua.

- Sao vậy chú, mình là người trong ngành cơ mà?- Mình ngớ người ngạc nhiên.

- Cháu cứ biết thế, dạo này đang sắp sửa đại hội đảng các cấp, chú đang trong thời kì tế nhị, cái gì tránh được thì tránh, không nên gây chú ý.

Mình xì mặt xuống nửa hồi lỗi nửa xấu hổ chỉ biết vâng , không khí chùng xuống và im thin thít nốt quãng đường còn lại. Độ mười năm phút sau chú đã có mặt ở nhà mình và nghe mẹ thuật lại một phần câu chuyện. Nghe xong chú trầm ngâm suy nghĩ rồi bảo

- Chị nghĩ chuyện này có bao nhiêu phần trăm?

- Nếu nói về chuyện đêm mai thẳng Bình ra...- Mẹ gầy gầy ngón tay trên tách trà, rồi gõ gõ xuống bàn, ánh mắt nhìn rất lạ.- Thì chị khẳng định là chẳng có tí phần trăm nào hết.

Mọi người im lặng, chú B cũng gật khẽ ra vẻ đồng tính. Sau đó mẹ lại nói tiếp

- Nhưng nếu nói về việc bọn kia có thật là B54 không? mối quan hệ của chúng nó với chuyện này thế nào... chị lại cần hỏi ở chú.

- Nếu chị cần, em có thể cho trình sát theo dõi. Nếu cần có thể thúc ép để kí tạm một lệnh bắt khẩn cấp.

- Rồi làm gì nữa.

Im lặng...

- Lại thả ra?- Mẹ nói tiếp.

- Cái đấy em cần phải nghĩ.- Chú chống đầu.

- Chuyện này không tùy tiện được đâu chú, chị hỏi thật nếu chẳng may chú chạm đúng vào tổ kiến lửa...

- Em hiểu, thôi thôi em hiểu.

- Chị có nguồn tin, có thể tin cậy được, thực ra cũng chẳng có gì chắc chắn lắm, chị không chắc bọn nó là ai, làm gì, nhưng có điều này chị biết rất rõ, cái lão già đang chơi trốn tìm với nhà chị, ngoài sở thích ăn xôi đêm ra lão thích nghe đọc truyện đêm khuya trên đài Liên Xô cổ lắm đấy.- mẹ cười.

Hoặc có thể là tiếng lóng của người trong ngành, hoặc có thể là hành động của mẹ có gì đó ngầm ám chỉ điều gì chẳng? Ăn xôi đêm? Đài liên xô cổ? Chơi trốn tìm? Đọc truyện đêm khuya? Những từ ấy có nghĩa gì? Mình không biết nhưng mình dám chắc chắn chú B biết, nghe xong từ cuối cùng phát ra từ miệng mẹ, chú ngồi thất thần mắt mở trừng trừng tay cứng đơ đến độ làm rơi cả chiếc điện thoại xuống sàn nhà, pin bung ra lăn sòng sọc vào gầm ghế. Mình cũng bị ăn theo cái cảm giác của những người ngồi trong căn phòng này, chỉ biết im lặng thậm chí cũng chẳng buồn thò tay nhặt điện thoại và tìm pin cho chú như lẽ đáng ra phải làm. Độ một lúc sau, chú B mới lắp bắp cất lên lời

- Chị có ...chắc... chắc ...không?

- Chỉ thiếu băng ghi hình thôi.

- Điều này, quan trọng với em, nếu thật thế thì không nên dây vào - chú B nói lạc giọng đi một chút- Họ chưa có ý xấu, hãy cứ để họ làm. Chị, tại sao đến giờ phút này rồi chị vẫn úp úp mở mở với em? Những gì chị đang làm? ai đang theo dõi? Chị đã biết những gì? Chị phải nói để em còn tính chứ? Em đau đầu quá.

- Để làm gì chứ? Chị hôm nay muốn gặp chú, trước để xin ý kiến. Sau chị muốn úp úp mở mở đánh động cho chú biết mà chùn tay, chuyện lần này, nếu chị có không muốn chú nhúng tay vào, để bề nhà chị có chuyện gì, chú không được trách chị, càng không được áy náy.

Chú im lặng, mẹ dừng một chút rồi nói câu cuối cùng

- Đang phiên họp trừ bị phải không? Khó khăn cho chú lắm rồi, không thể để ai nắm lấy cái cơ này mà bắt thóp chú được nữa, chú nghe

chị, hãy hạ cánh an toàn đi. Việc chị, chị tự lo được, việc ngoài xã hội, cứ để dân xã hội lo.

Không khí buổi họp gia đình kết thúc trong căng thẳng, cho tới tận khi chú B về, những câu mình được nghe thấy thêm chỉ là " chào", "vâng" chấm hết. Nặng nề và u ám như một phiên tòa xét xử, sau hôm nay mẹ đã chính thức gạt chân chú B- chỗ dựa vững chắc nhất của nhà mình ở bên công an " mà mình được biết" ra khỏi đội hình chính.

- Vậy ngày mai thế nào mẹ?- Lại vẫn là chị mình phá hỏng không gian suy tư của mỗi cá nhân với câu hỏi vô thường vô phạt như mọi khi.

- Đi chứ. Ở nhà sao được.

- Con có ý này được không?

- Sao?

- Ngày mai cứ đặt bàn ở nhà hàng thật sang vào, bắt chúng nó đi cùng mình. Nếu không thành việc vẫn cứ giả bộ dẫn chúng nó đi ăn. Thật sang vào. Rồi mình giả vờ bùng hết ra ngoài rồi vây chúng nó ở ngoài đường, mặc kệ chúng nó ở trong giả hết tiền, con tính sơ sơ cũng phải mấy chục rồi. Đợi chúng nó thanh toán xong xuôi, mới chặn lại đánh cho chúng nó như tử đi, lành làm gáo vỡ làm môi, xin mỗi thằng ngón tay làm kỉ niệm...- Chị liền thoáng một hồi khua môi mua mép như thể mai bà ấy sẽ cầm đầu đội đòi nợ thuê không bằng.

- Rồi sao?- Mẹ giả vờ chống cằm ra vẻ theo dõi chăm chú lắm.

- Thế là rửa được nhục rồi, xem chúng nó dám làm gì mình nữa không?

- Hóa ra đầu óc mày cũng chỉ đến thế.- Mẹ phá lên cười sảng sặc, cười như thể mình chưa thấy ở mẹ bao giờ, rồi mẹ phe phẩy cầm tờ báo đi lên phòng ngủ, vừa đi vừa cười vừa lẩm nhẩm "ôi con tôi", " đau ruột"... Mặc kệ chị đứng như trời trồng mặt ngơ không hiểu ra làm sao.

Tối hôm đấy, lịch sử ghi nhận lần đầu tiên nhà mình bỏ cơm cả nhà...

Mình nằm quay quắt trên giường mắt mở trừng trừng nhìn lên trần. Ăn xôi đêm? Đài liên xô cổ? Chơi trốn tìm? Đọc truyện đêm khuya? Những cái đó lớn vồn trong đầu mình mãi không buông, tò mò? ừ có, cái thứ ấy nó đang dày vò tâm trí mình hơn là chuyện ngày mai sẽ đi đón anh kiểu gì? Không phải là một trò chơi chữ, không phải là một câu hăm dọa bình thường. Nếu không nó đã không khiến bàn tay bao năm chai sạn cầm chắc cả một khẩu súng lại có thể rụng rời đánh rơi chiếc điện thoại... Là gì đây? Mình bấu víu vào sự trợ giúp cuối cùng " gọi điện thoại cho người thân" như một sự giải tỏa.

- Di di.

- Cái gì? Tao cấm mày gọi tao Di Di cơ mà?- Tiếng con gái đánh đá chua ngoa vang lên ở đầu dây bên kia, miệng nó vẫn đang như thể vẫn nhai một cái gì đó nhồm nhoàm.

- ừ, là gì cũng được, tao có chuyện muốn hỏi mày đây?

- Làm thao?

- Trong ngành của mày, có cái tiếng lóng nào đại khái như "Ăn xôi đêm", "Đài liên xô cổ", "Chơi trốn tìm", "Đọc truyện đêm khuya".

- Không, mà có thể có tao cũng không biết, tao chỉ biết giang hồ gọi tao là cớm thôi, sặc sặc, buồn cười quá bánh mì lên mẹ nó mũi rồi.Mà cụ thể là ai nói? Nói khi nào? Trong hoàn cảnh nào? Sao mày nghĩ nó là tiếng lóng.

- Ờ...ừm... Nguyên văn nó là "cái lão già đang chơi trốn tìm với nhà chị, ngoài sở thích ăn xôi đêm ra lão thích nghe đọc truyện đêm khuya trên đài Liên Xô cổ lắm đấy".

- Mẹ mày nói à? - Con bé vẫn nhóp nhép- Thế thì chị, mẹ mày ẩn ý cao siêu bỏ mẹ, ngồi đấy mà luận biết đâu mai ra con đề đãi bạn ăn bánh

đa của nhớ.

- Mà lúc đ' nào cũng ăn, ngập mồm ngập miệng. Mà có nghe cái gì về B54 không? Tao search trên mạng không ra nhiều lắm.

- B54? Biết- con bé bỗng dưng như chịu buông cái bánh mì ra, mình đang tưởng tượng ở đầu dây bên kia có một đứa đang gãi gãi cằm ngược mặt lên trần nhà ra chiều suy nghĩ- Thuộc bộ công an thì phải, nếu là B54 và cái đài thì có thể tao biết đấy.

- Thật á?- Mình reo lên như thể Ác-si-mét phát hiện ra lực đẩy- Kể tao, kể tao.

- Có thường cái gì ăn được không đấy?

- Có, có ngoại trừ C*t ra thì cái gì cũng được.

- Địch mợ mà.

- Thôi được rồi, cả c*t nữa, món tử của mà được chưa?

- BỐ cúp mà.

- Thôi tao không đùa đâu, nghiêm túc đi- Mình sẵn giọng lại- Có gì nói tao nghe với?

- Ủm, ngày xưa hồi còn ở trường tao có nghe mấy thầy ở Tổng Cục 5 nói về B54 và cái đài.

- Sao?

- Mấy bố B54, đặc biệt mấy bố già và cực kì cổ hủ, ngại khó, ngại tiếp cận công nghệ, nhưng phải thừa nhận là nhiều kinh nghiệm hơn cả. Toàn là thế hệ phát triển và lớn lên từ chiến tranh, qua hết các chiến trường Căm- pốt, miền nam rồi.

- Hơi dài dòng rồi mà ơ, qua Căm-pốt mua đài Liên Xô hả.- Mình nhăn nhó.

- Ừ, giới thiệu qua về lịch sử tí. Cái đài thì ngày xưa có phải ai cũng có đâu, qua Tung Cửa còn chưa chắc đã mua được nói gì đến Cầm- Pốt, cái buồn cười là mấy bố này ngoài chức năng nghe đài bình thường ra còn phát hiện ra ở mấy cái này có khả năng nhảy sóng điện thoại. Gì gì đó mà cộng hưởng tần số... Tao cũng chẳng nhớ rõ nữa, nhưng đại khái nó có thể phát hiện nghe trộm.

- Đài phát hiện nghe trộm? - Mình tròn xoe mắt.

- Ờ, đại khái thế. Kiểu như hồi nhỏ mà có bao giờ dò đài FM mà tự nhiên bắt được một cuộc điện thoại không? Đấy dạng như thế? Hoặc giờ ví dụ cụ thể, mà để điện thoại cạnh cái loa vi tính, khi mà nhắn tin, tao trả lời, trước khi máy mà rung báo tin nhắn thì kiểu gì loa của mà cũng sẽ rè rè trước. Cái này thuộc về khoa học, tao chịu nhé. Đại khái mà cứ hiểu là mấy ông B54 là rất kibo cổ hủ nhưng lại hay có sáng tạo hay.

- Ừm, tao biết rồi.

- Mà nhà mà có chuyện gì thế? Sao lại dây với B54?

- Nhà tao tuổi gì mà dây với bộ- Mình cười- Mà sáng nay cơ quan có chuyện gì thế? Tao thấy chú B không vui?

- Họp hành ý mà, đấu tố lung tung, khổ thân "bố". Mà nhà mà...

Chưa đợi con bé nói hết câu, mình đã phải dập máy ngay nếu không sẽ lại nghe bài ca thương "bố" của nó. Thôi mà yên tâm, bố mà bị đá văng ra khỏi chuyện này rồi, giờ là trò chơi của riêng nhà tao mà thôi....Mình tự gõ đầu vài cái rồi quyết định đi ngủ.

Ngày hôm sau, từ sáng, cả nhà đã ngồi cạnh nhau ở phòng khách hồi hộp đếm từng phút trôi qua, cuối cùng cuộc điện thoại của chị Lan cũng đến, mẹ mình là người cầm máy nghe:

- Đã thống nhất được lịch trình cụ thể chưa cháu?

- Cháu gọi điện báo cho cô là ngay bây giờ, họ muốn gặp cô để thống nhất lại, sẽ gặp ở khách sạn nơi họ đang ở.

- Đầy đủ cả 4 người rồi chứ cháu?

- Hôm qua có đủ 4 người ra, đã biên nhận, đã kí giấy bảo lãnh đầy đủ. Nhưng xong xuôi 3 người lại về rồi, chỉ để lại duy nhất một người đại diện thôi.

- Chết thật, cháu có tiếp đón chu đáo người ta không đấy?

- Thật ra thì... cháu không được biết họ ra khi nào, gặp nhau ở đâu, chỉ biết tầm sáng qua thì ông già đi cùng vệ sĩ tới một nơi khác, rồi hai tiếng sau quay lại mang theo đầy đủ giấy tờ...ông ấy cũng có việc lại đi vào nam rồi, giờ để lại một ông khác phòng khi có bất trắc gì thì...

- Cháu trực tiếp nghe họ nói chứ?- Mẹ ngắt lời chị Lan.

- Không thật ra thế này cô ạ, họ không nói chuyện với hạng tôm tép như cháu đâu, tất cả do vệ sĩ truyền đạt lại. Gặp cháu ông ấy cùng lắm cũng chỉ lắc, gật hoặc dùng tay biểu đạt thôi. Im lặng là vàng, không hỏi không nói khi không cần thiết, đấy là cách nói chuyện của người cộng sản gộc cô ạ.

- Cháu thỏa thuận với họ cho cô địa điểm gặp mặt, cô có phải chuẩn bị gì không?

- Chiều nay trước giờ cơm cháu sẽ qua đón cô.

Nói xong câu ấy chị cũng cúp máy, mẹ cũng lẳng lặng ngồi im không nói gì. Mình thót tim ngồi chờ đợi, bây giờ là 9h sáng chậm nhất 12h nữa mình sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho sự chờ đợi này.

7h30 chiều, tại một nhà hàng nổi trên Hồ Tây, hôm nay trời mát, không mưa thích hợp cho một bữa lẩu mang tính chất gia đình. Chỉ vèn vèn có 6 người, lão già cùng vệ sĩ ngồi cùng 4 người nhà mình. Không khí im lặng một cách đáng sợ, có lẽ tiếng beep, beep báo hiệu của bếp là

ồn ào và mất trật tự nhất nơi đây. Trên đường đi xe tới điểm gặp mặt, mình cứ thắc mắc mãi một điều lão già nhìn sẽ như thế nào? Ở lão có cái gì đặc biệt mà khiến chị Lan tin một cách mê muội thế? Lão có gì mà khiến chú B phải mất bình tĩnh? Nhiều nhiều lắm? Sự tò mò thì giày vò tâm trí còn cảm giác hồi hộp thì bóp nghẹt từng nhịp tim...

Nhưng thật ra khi đối mặt, lão chẳng có gì nổi bật hết, một lão già nhỏ con, móm mém, thật sự thì mình chỉ đếm được hai chiếc răng ở hàm trên của lão, lồm lì và có phần hơi kín tiếng. Nhà mình thì chưa dám đánh động gì, chỉ có chị Lan và ông vệ sĩ bàn chuyện với nhau qua qua và hỏi ý kiến lão già, lão chỉ gật hoặc lắc. Chấm hết, không ừ, không hừ, không một âm thanh nào lọt qua cái miệng móm mém của lão. Mình khoanh tay, chống đũa ngồi nhìn chăm chăm lão, lẩm lúc nghĩ "đêm nay anh tao không ra, thì tao sẽ vặt nốt hai cái răng còn lại trên miệng mày" chắc ánh mắt mình quá giàu sức biểu cảm nên mẹ phải đá chân mấy lần sang nhắc "Cá chép ngon đấy, ăn đi". Sau một hồi xì xầm to nhỏ, thằng vệ sĩ quay sang nói với mẹ mình:

- Có lẽ đêm nay việc vẫn không xong cô ạ?

Mình định đập bàn một cái đứng dậy gây chuyện nhưng nhìn sang mẹ vẫn bình thản ngồi nhúng cá nên lại thôi, ở đây chỉ có mẹ mới được quyền nói, mình sợ bất cứ việc gì của mình làm cũng sẽ dễ sinh chuyện không hay. Mẹ gắp thêm một miếng cá nhúng đặt vào bát mình, mắt không cả buồn ngược lên, ánh chừng như đã biết trước chuyện này, húng hắng một cái trong cổ họng rồi hỏi:-

- Vậy khi nào việc sẽ xong?

- Vì chuyện hôm nay gặp cô đã lộ ra ngoài, vì thế ít nhất phải là tối mai mới có thể tiến hành được việc.

- Không nhanh chậm gì một đêm cả, nhưng mà quá tam ba bận rồi- Mẹ chậm rãi nói- thời gian...là vàng là bạc...mà lắm khi còn là mạng sống nữa đấy....- mẹ gắp rau bỏ thêm vào nồi lẩu rồi vặn to bếp lên, khói xông nghi ngút, mùi sả ớt sộc vào mũi mình cay xè mắt.

- Có lẽ cô cũng nên biết, chuyện đi lại của sếp không phải lúc nào cũng thuận tiện.

- Vậy thì ý cậu là sao?

- Chúng ta phải thỏa thuận lại và kỹ lưỡng hơn.- Thăng vệ sĩ ngoáy ngoáy tay trên miệng cốc rượu nhìn mẹ đây ын ý.

- Không thành vấn đề với nhà này, nếu cái Lan theo được thì chúng tôi không ngại gì.

- Ngày mai có lẽ chúng ta nên chia ra làm hai hướng- Hấn nhúng tay vào cốc rượu đặt trên mặt bàn vẽ vẽ- Cháu và hai em- ý chỉ mình và chị Linh- cùng một người đóng giả sếp. Cô, Lan và sếp sẽ đi taxi tới thẳng trại, mọi thủ tục đã hoàn thành xong rồi. Chỉ cần sếp tới là người nhà sẽ được thả ngay, theo cháu mỗi người chỉ nên đi một người đại diện thôi, đồng và ồn ào mất vui, xong thì sẽ gặp nhau ngay tại đây.

- Tôi nghĩ là xong thì nên nhà ai nấy về, tránh người ngoài nhòm ngó.

- Cái đây tùy cô, sợ nhất là không mang được người ra thôi. Mang ra được rồi thì còn ngại gì nữa, chỗ này cũng là chỗ quen và kín. Về đây ăn mừng được thì là cái tốt nếu không tiện cũng không sao.

- Thôi thế này, né cháu đã lên một kế hoạch. Bắt đầu từ sáng, cháu cùng một người đóng thế, sẽ đi từ khách sạn qua nhà cô đón hai em. Rồi tầm trưa lại trả về đây. Đến độ chiều, cháu sẽ lại tiếp tục qua đón hai đứa, rồi đưa đi tiếp một vòng. Trong lúc cháu thu hút sự chú ý, thì cô sẽ bắt taxi cùng Lan tới một nơi hẹn trước, cháu sẽ nhắn tin quan điện thoại sau và đi thẳng tới trại đón hai đứa. Sau đó về đây ăn mừng. Ý cô thế nào?

- Sơ sơ thì cứ như thế cũng được.- Mẹ rót rượu ra từng cốc cho mọi người- Giờ nâng ly cái cho có khí thế ra quân chứ nhỉ?

- Ok.

Không khí lại quay trở lại vui tươi như chưa có chuyện gì, tàn tiệc. Mẹ đưa cả chị Lan về nhà mình nghỉ, theo kế hoạch đêm nay chị Lan sẽ ở nhà mình để ngày mai tiện đường đi lại. Trên đường về, mẹ cố ý nói to với chị em mình để cho cả chị Lan cũng phải nghe thấy:

- Con chuẩn bị một phong bì, đặt vào đấy cho mẹ một trăm chẵn. Mai cầm theo sẵn, gọi là cảm ơn người ta.

- Ấy chết, cô đừng...- Chị Lan hoảng hốt- mọi chuyện đã có cháu lo... cô đừng làm thế, đây là chuyện của nhà cháu...

- Đây là thành ý của nhà cô và cô không dành nó cho cháu, cháu đừng nói gì cả.- Mẹ bình thản nói với cái giọng dửng dưng, không đôi co, không đưa đẩy gì với chị Lan cho mất thời gian.

Mình quay sang nhìn mẹ, nhìn chị rồi lại nhìn chị Lan nữa. Mỗi người có một vẻ mặt một toan tính riêng. Mình đành đánh liều nhắn tin cho mẹ

"mang tiền theo thật hả mẹ? Có nên dùng tiền giả không? Con sợ cầm quá nhiều trong người như thế bất an lắm"

Điện thoại rung, mẹ lục túi mở điện thoại ra nheo nheo mắt đọc. Rồi quay lên nói với chị Linh nhưng mình đoán là thực ra nói với mình:

- Con cầm tiền trong két đi nhé, đếm và kiểm tiền cẩn thận, đừng để lẫn lộn lung tung.

Mình biết, két nhà mình chưa bao giờ chứa tiền giả hết...

Về đến nhà, mọi người lại mệt mỗi ai lên phòng người ấy. Mình lại có thêm một đêm trằn trọc khó ngủ.

12h đêm, tiếng gõ cửa cộc cộc khe khẽ vang lên ngoài hành lang. Mình lăn người quay ra với lấy cái áo phông mặc lên người rồi ra kéo cửa. Là mẹ- dĩ nhiên là thế nhà làm gì có ai đâu, chị mình thì không có thói quen gõ cửa phòng người khác. Mẹ khẽ khàng bế con bé cháu đặt

lên giường mình, đắp qua cho nó cái chăn. Mình đứng nhìn con bé ngủ há hốc cả miệng ra, mắt thi thoảng lại động đậy một chút. Mẹ vỗ nhẹ tay xuống rìa giường ý chỉ mình ngồi xuống đấy. Mình lặng lẽ làm theo ý mẹ rồi vỗ vỗ lưng con cháu mấy cái cho nó đỡ động đậy, mình thở dài

- Chuyện ngày mai thế nào đây hả mẹ?

- Cứ thế mà làm thôi.

- Lắm lúc con chẳng hiểu mẹ đang nghĩ gì nữa.- Mình thở dài nặng nhọc.

- Rồi mà sẽ hiểu, nghĩ như mẹ chẳng sung sướng gì đâu. Cứ biết thế.

...Im lặng...Mình ngồi nhìn lung tung trong phòng, đợi chờ mẹ nói một điều gì đó, một lời giải thích? Tại sao nhà mình phải tham gia trò chơi này? Tại sao mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản cuối cùng lại thành ra rối rắm một cách vô lí? Tại sao đến giờ phút này mình vẫn chẳng hiểu bất cứ một cái gì hết? Tại sao và tại sao... Thế đấy? Tại sao nhỉ? Haizzz...

- Nghe mẹ dặn này.- Mẹ sáng giọng một chút khiến cho mình giật nảy mình lên bất hản ra khỏi dòng câu hỏi tại sao đang lẫn quẩn trong đầu.

- Dạ...- Mình khẽ nói.

- Ngày mai tùy cơ ứng biến, con muốn làm gì cũng được nhưng mà nhớ hộ mẹ...- mẹ giơ ngón tay trở lên trước mặt mình, trừng trừng mắt.

- Vâng... mẹ nói đi...- Run run.

- Tiền có thể vất đi được, nhưng người thì không, đặc biệt chú ý chị con. Muốn nó ở nhà nhưng nhất định nó không nghe.

- Con nhớ rồi ạ.

- Còn lại tùy con quyết định, liệu sao thì liệu. Tùy cơ mà ứng biến. Dù sao cũng phải về nhà hàng hôm nay, nhớ đấy dù có bất cứ chuyện gì cũng phải về đấy, chỗ đấy là nơi an toàn nhất.

- Con nhớ rồi mẹ ạ.

Không khí nặng nhọc như sắp sửa bước vào một cuộc chiến. Chán. Mình lảng lảng đi xuống nhà nhường phòng cho mẹ, không muốn đánh thức con bé cháu dậy.

Nằm trần trọc, 2h sáng không ngủ được, mình quyết định phải khua cơ số đưa dậy theo.

- Alo- Tiếng mình rón rén trên điện thoại như ăn trộm.

- Gì mà ối, mai tao còn đi làm sớm. Mà mất ngủ thì cũng đừng khua tao thế chứ.- Tiếng con gái càu nhàu qua điện thoại giọng cực gì ngái ngủ.

- Nốt hôm nay thôi, mai chắc chả bao giờ được nghe tao gọi điện thoại nữa đâu mà sợ.- Mình dọa.

- Cái gì mà không gọi?- Con bé giọng tỉnh queo như chưa hề ngủ- Mà lại đi điên đấy à?

- Điên hay không thì mai mới biết. Tao hỏi này, chỗ mà có thứ này không...- Mình thì thầm như sợ người khác nghe thấy.

Con Thiên Di ngẫm nghĩ một lúc rồi mới dám trả lời

- Có thì chắc cũng có, nhưng mà không tùy tiện mang ra ngoài đâu. Với cả dính đến pháp luật đấy, nặng có thể khép vào tội phá hoại mạng thông tin liên lạc. Dây vào cũng mệt đấy.

- Nhưng tao cần...- Mình tiu nghỉu

- Hứa là nếu bị bắt thì không khai tao ra đi.

- Hứa.

- Sáng sớm mai lên ngã tư sở, tao biết một vài cửa hàng ở HN bán cái đó. Cấm chỉ, đừng để tao dính vào việc này. Lần cuối đấy. Tao ngủ đây.

Rồi nó cúp máy rụp một cái, mình chẳng biết với cái giọng tỉnh như sáo ấy nó có ngủ được không nhưng mình thì yên tâm đi ngủ và ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, mình làm đứa con chăm chỉ, đứa em ngoan ngoãn xách cặp lồng đi mua phở cho cả nhà. 1 Tiếng sau trong tay mình đã có một cặp lồng phở nặng chình chịch đủ cả nhà ăn, và trong túi đã cộm lên thứ mình cần. Mình khẽ nhếch mép cười và thỏa mãn....

Mọi việc diễn ra đúng như kế hoạch, 9h thẳng vệ sĩ cùng lão cán bộ cấp cao giả đánh xe tới trước cửa nhà mình đón hai chị em lên xe. Đi lòng vòng lên Tây Hồ sang cầu Thăng Long lên vành đai ba sang Linh Đàm rồi rẽ xuống Thường Tín, đầu tiên mình tưởng sẽ vào trại T16 nhưng không hề. Sau khi đốt xong vài lít xăng, hẳn lại vòng lại rồi đóng thẳng về khách sạn trên Hồ Tây, đóng chốt ở trước cửa khách sạn khoảng 15 phút sau đó ai mới về chốn này.

13h chiều, chiếc xe ban sáng lại lẳng lẳng đỗ trước cửa nhà. Hai chị em lại đóng bộ lên xe. Chiếc xe từ từ nổ máy, mình ngoái cổ ra đằng sau nhìn mẹ, cửa cuốn bắt đầu đóng sập xuống từ từ. Mẹ cũng đã bắt đầu lên đường rồi....

Xe lại theo đúng lộ trình cũ, Hồ Tây- Cầu Thăng Long-Linh Đàm-Thường Tín. Dừng đỗ xăng một chút dưới Thường Tín rồi lại đóng ngược về Linh Đàm lên thẳng vành đai 3 ra phía cầu Thanh Trì. Chị mình hí húi lôi tiền ra đếm, mình liếc mắt qua gương, ánh mắt của thằng kia đang dỗi thẳng vào bọc tiền hau háu. Mình bấu nhẹ tay chị thì thầm "Chị làm gì thế, cất đi". Bà ấy không ngừng lại tay vẫn đếm đếm từng tờ một, trả lời cụt ngủn "Mẹ dặn thế". Nói thì có vẻ nhanh nhưng quãng thời gian trên xe áng chừng cũng được hơn 2 tiếng, giờ này xe đang ở trên QL1 đoạn Bắc Ninh rồi. Tự nhiên chị bấu nhẹ tay mình quay sang

nói thầm " Em nhìn đằng sau kia, mấy xe kia theo mình suốt từ khi lên vành đai 3 tới giờ."

Mình cười "không có gì đâu chị, chắc là cùng đường thôi"

Chị " Chị có linh cảm xấu lắm, ruột cứ nóng ran, gọi cho mẹ và chị Lan đều không nghe máy"

Mình ngoái lại đằng sau nhìn, đúng là có 1 con Camry đen và 1 con Vios bạc bám sát sườn, chốc chốc lại ngoảnh lại nhìn bọn nó vẫn chưa có dấu hiệu định rẽ ngang rẽ dọc đi đâu hết. Mình cũng tự nhiên thấy bất an lục túi bật công tắc nhỏ lên và giả vờ làm rơi điện thoại để cúi xuống đất. Máy báo rung âm ì, đặc biệt là chỗ đoạn gót giày của thẳng vệ sĩ. Cần thận hơn mình chỉnh về chế độ dò gần xác định lại, chuẩn là chỗ ấy đang phát ra tín hiệu vô tuyến, đặt sang bên chỗ lão già, máy im re, như vậy là chỉ có một cái. Hy vọng thế. Mình khẽ khẽ tháo con dao dọc giấy dặt trong tất ra, cầm chắc trên tay. Nhìn qua gương thẳng vệ sĩ vẫn tập trung lái xe, còn lão người giả thì lim dim mắt thiu thiu ngủ. Bất ngờ mình chồm lên, dí sát dao vào cổ nó khẽ rít qua kẽ răng:

- Tháo giày ra.

- Ơ...ơ...cậu làm cái gì thế? Bỏ ra. Muốn chết cả lũ không.- Tay lái của hẳn loạng choạng xe hơi chao đảo.

- Buông tay ra, chúng mày làm cái gì thế.- Lão kia giật mình tỉnh giấc toan giăng tay mình.

Mình tiện tay lão đưa đẩy ấn sâu một đường vào cổ thẳng vệ sĩ ứa máu, mình quay sang lão già mắt gườm gườm

- Thẳng già ngồi im đấy, động sang đây đứt cổ thẳng này lúc nào không biết đâu. À quên đấy, ông- mình hất hàm trước mặt lão già- cúi xuống tháo giày của thẳng này ra. Nhanh lên.

Lão già ngồi im không làm gì hết, mình ấn mạnh dao thêm một chút thì thăm vào tai thẳng vệ sĩ " mày yên tâm, sẽ không chết đâu, nhưng sẹo to đấy, nếu chết 4 thẳng cùng chết lo gì" hấn hoảng loạn gào lên " tháo ra cho nó, nhanh lên". Lão già run cầm cập cúi xuống tháo từng chiếc một dâng lên tận mặt mũi, mình khịt khịt mũi nghĩ bụng, ra khỏi xe rồi bổ nhét vào mũi cho mày ngửi xem có xúc được không mà dúi vào mặt bố:

- Chị lấy con dao dắt ở tất chân phải em rạch ra xem có gì không, rạch chiếc bên trái trước.

- Ừ.

Con chị lúi húi làm theo yêu cầu của mình trong khi mình vẫn phải gườm gườm mắt cảnh giác hai đứa này, cũng may là ngồi ở ghế sau nên có muốn chúng nó cũng không làm gì được mình. Lợi thế thuộc về bên mình hơn. Mình lại thì thăm vào tai thẳng vệ sĩ:

- Đừng phanh gấp, đừng chống cự, tay tao giữ rất chặt. Chỉ một sơ sẩy thôi thì đứt động mạch cổ ngay (chém thế chứ thực ra mình chẳng biết động mạch nó là cái gì và nằm ở chỗ nào). Nghe tao tất cả sống hết, tao cũng không muốn chết hay què quặt gì đâu.

Chị mình rạch tan rạch nát chiếc giày ra thì tìm được một cục nhỏ nhỏ cỡ bao diêm. Quả nhiên đúng là thứ mình nghĩ, chẳng biết nó có thu phát âm thanh không hay chỉ là thiết bị GPS, mình quát to:

- Tao không biết chúng mày là ai, nhưng người của chúng mày đang bị tao khống chế, thêm khoảng 20km nữa sẽ có một trạm thu phí. Nếu chúng mày không ngừng bám theo tao. Tao đảm bảo tới đó, tao sẽ cho thẳng này một nhát rồi muốn ra sao thì ra. Cút hết cho tao.

Không biết có phải vô tình hay không, nhưng chưa đầy 5 phút sau, bóng chiếc camry và vios đằng sau khuất dạng luôn trên đường. Mình chủ động bảo thẳng vệ sĩ đánh xe vòng lên cầu 18 đi vào hướng trung tâm thành phố Bắc Ninh. Dạo quanh đấy một vòng. Rồi lại trở ra đường 1 đi về hướng HN. Đằng trước đằng sau thì thoáng có xe vượt lên hoặc lùi

lại nhưng rất ít xe quen. Bảo con chị ném chiếc giày ra ngoài xong mình mới có thể tạm thở phào nhẹ nhõm. Chắc chắn trên xe này có một cục định vị rất to, nhưng ít ra là dẫn được khoảng cách với cái lũ này vẫn hơn là để chúng nó kè kè sát sườn và hóng được tất cả những gì mình nói. Tay vẫn ghì chặt con dao. Mình sẵn giọng.

- Về chỗ hôm qua.

- Tôi không hiểu cậu muốn gì? Làm thế này có hay ho gì đâu?- Giọng hần bình tĩnh lại dù cho vết thương ở cổ vẫn ứa máu- Tôi cũng đang định đi về đấy.

- Chuyện mấy cái xe đằng sau và cái giày của mày thì sao? Giải thích đi- Mình gầm gừ.

- Chúng tôi phải có sự phòng bị. Cậu biết đấy. Dù gì người tôi theo cũng là quan chức cấp cao.

- Cao hay thấp về kia rồi giải thích. Đi 80km và giữ nguyên vận tốc đấy đến tận cầu Phù Đổng cho tao. Giờ tao chỉ biết đưa nào làm gì thì tất cả sẽ chết.

Hần ngoan ngoãn làm theo vào không nói gì thêm, còn mình căng mắt ra nhìn thẳng vào gương chiếu soi ánh mắt và từng hành động của hai đứa. Khoảng nửa tiếng sau chiếc xe cũng đã tới được nhà hàng nổi trên hồ Tây.

Vừa tới nhà hàng mình đã quyết định làm một việc cực kì ngu ngốc. Bảo chị Linh mở cửa bước ra ngoài và buông lỏng tay thả con dao ra, cùng bước ra theo mặc kệ hai thằng kia phía trong. Đơn giản mình nghĩ mẹ nói đây là chốn an toàn, về đến đây ít nhất sẽ gặp được người nhà mình. Nhưng không mình đã nhầm. Cánh cửa trước vụt mở ra. Mình quay ngoắt mặt lại chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy bên tai tiếng chị hét lên:

- ĐỪNG...

Thì mặt mũi đã tối sầm lại, máu ộc lên cả mồm và mũi, sau đó không biết gì thêm nữa....

Cũng trong khoảng thời gian mình đang lên đường đi thăm quan Hà Nội và các vùng ngoại thành thì ngay lập tức ở nhà mẹ cũng nhận được tin nhắn tới chỗ hẹn và bắt đầu lên đường cùng chị Lan. Thực ra câu chuyện của mẹ mình chỉ được kể lại vắn tắt nên không biết được chi tiết thế nào như chuyện của mình nhưng đại khái nó là thế này.

Chị Lan đánh xe đưa mẹ tới vườn hoa Lý Thái Tổ, một lão già mặc bộ quân phục cũ kĩ bạc màu đeo kính râm tay chống chiếc ba-toong ung dung dạo bước lại gần phía xe. Chị kéo kính xuống lễ phép chào lão, rồi vội vàng chạy ra mở cửa ghế sau cho lão ngồi. Vẫn phong cách như hôm qua, mặt dửng dưng, không cảm xúc và hoàn toàn câm lặng. Hoặc là lão câm thật hoặc là lão có khả năng nhịn nói khá tốt. Mẹ thì chán chả muốn hỏi, vì có hỏi lão cũng chẳng thèm trả lời. Còn chị Lan thì cung kính lão hơn một bậc bề trên, chỉ dám hỏi những câu mà lão chỉ cần gật, lắc để trả lời. Không hơn, hoặc có khi hỏi những câu lão không buồn trả lời, chị cũng ngậm bồ hòn làm ngọt bỏ qua không dám hỏi lại. Không khí không lấy gì làm thân thiện lắm, nặng nề. Chị Lan vẫn tập trung lái xe, mọi việc đã được thỏa thuận từ trước đưa lão đến trại tháp tùng lão vào, kí giấy và đón người. Thế là xong. Cực đơn giản.

Nhưng mà đời nó có đơn giản và thẳng băng thế đâu, sau khoảng 45 phút xe cũng chậm chạp lẩn bánh đỡ trước cửa. Mẹ rút điện thoại ra nhìn đồng hồ rồi quay sang chị Lan nói:

- Vẫn còn quá sớm, tình hình là ta đi dạo chút đã nhỉ?
- Ờ kìa cô...sao lại thế...Đang gấp mà.
- Cháu đánh xe ngược về Hà Nội đi, chắc ông đây cũng không định phản đối ý định của cụ già lắm lắm này chứ?- Mẹ cười nhạt.
- Cô...- Chị Lan hết ngoảnh ra đằng sau nhìn lão lại quay ra đằng trước nhìn mẹ. Khuôn mặt lão vô cảm không nói gì lặng lẽ như một bức

tượng, đôi mắt là thứ dễ biểu lộ cảm xúc nhất thì bị che chắn kĩ bởi một chiếc kính râm to tổ bố, còn mẹ khuôn mặt có cảm xúc nhưng đứng đưng, bình thản khó đoán như mọi lần.

- Cháu cứ nghe cô, nếu ngài đây có ý định phản đối thì đã lên tiếng rồi. Mình tạm hiểu nhau thế thôi nhỉ? Vẫn quá sớm đúng không ông?- Mẹ nhìn lại đồng hồ thêm lần nữa để xác nhận cho câu nói của mình.

Chị Lan quay lại nhìn lão, không ý kiến gì. Chị quyết định nổ máy và làm theo lời mẹ, xe lại lăn bánh tiến về hướng trung tâm Hà Nội.

Chưa đầy 20 phút xe đã tới chân cầu vượt Mai Dịch, mẹ vỗ vỗ tay chị Lan nói đủ to để cho cả xe nghe thấy:

- Đi Nội Bài cháu nhé.

Bà ấy bất ngờ phanh gấp lại giữa ngay gầm cầu mặc kệ các đồng chí giao thông đang lấp ló đằng xa, may mắn là chưa có một đồng chí nào tiến tới định lập hồ sơ biên bản cả, có thể nhiệm vụ của họ là chặn xe thô sơ và xe máy lên đường cao tốc trên không nên họ chưa màng tới chỗ này, nhưng ai biết được cái đồng bộ đàm kia dùng để làm gì. Chị Lan nói với tất cả giọng uất ức và ghen ngào:

- Cô, cháu mong từng phút từng giờ để gặp chồng cháu, chẳng lẽ cô không hiểu sao? Cô đang làm cái gì thế này?

Mẹ chẳng nói gì mà cúi xuống mở túi xách lấy ra một chiếc ví nam màu nâu nhạt đã cũ rỉ ném qua đầu về phía ghế sau, giọng lạnh tanh:

- Xôi đêm phố cấm chỉ có ngon không lão? Nhưng hơi đắt thì phải?

Rồi mẹ rút thêm một chiếc ví đen nữa mới hơn giờ lên ngang mặt trước con mắt sững sờ của chị Lan và nói tiếp:

- Thứ này thì không phải của ông, tôi mạn phép xin giữ lại để trả cho chủ của nó.

Lão già run run mở ví ra, bên trong có đầy đủ mọi thứ của lão, giấy tờ, thẻ bảo hiểm y tế, thậm chí cả giấy thanh toán viện phí của vợ. Đủ hết. Không thiếu thứ gì. Lão run run gỡ chiếc kính ra, đôi mắt mờ đục tèm nhèm, một chiếc kính có thể thay đổi cả gương mặt của người đeo nó. Giờ nhìn lão tội nghiệp và quê quê. Lão cất tiếng nói đầu tiên trong ngày, giọng miền Tây đặc sệt:

- Vậy ra cái lũ móc túi hôm ấy là người nhà cô.

- Không- Mẹ phẩy phẩy tay- Đừng đánh giá nhà tôi là cái hạng người đó chứ- Loại ong ve đó, tôi không dây.- Ngừng một chút mẹ cười- Nhưng lúc cần bỏ tiền ra thuê vài đứa có nề hà gì.

- Vậy là cô đã biết hết...

- Sơ sơ, đủ để không phải hỏi thêm ông bất cứ cái gì. Giờ thì sao đây? Cháu tôi lại không nghe lời tôi cho lắm. Ông có thể vui lòng bảo nó đánh xe đưa chúng ta đi Nội Bài được không? Đứng đây lâu chút nữa là lại mất oan tiền cho giao thông đấy. Thật lãng phí, lãng phí thời gian đã là đủ lắm rồi.- Mẹ lắc đầu tỏ vẻ mệt mỏi.

Lão già lặng người đi một lúc rồi lắp bắp nói:

- Bà là chủ ở đây, làm theo lời của bà.

Chị Lan đành phải đánh xe đi theo, không khí trên xe trước thì nặng nề đáng sợ giờ chuyển sang lạnh lùng chết chóc. Trên xe có đầy đủ sự lo lắng, sợ hãi và uất ức của tất cả những con người ngồi đây.

Nửa tiếng sau, xe đã đến trước cổng sân bay, chị Lan dừng xe lại cách khoảng vài trăm mét đợi quyết định của mẹ. Mẹ lại lật túi lấy ra một mẫu giấy phô tô cùng 1 cái phong bì

- Đây là giấy hẹn đặt vé máy bay, đây là ít tiền lộ phí. Ông xem lại xem đã đúng tên ông chưa? Có lẽ cũng chẳng phải mất công đưa ông quay lại trại làm gì nữa, ông nên về nhà đi.

- Sao bà lại...- Lão ngõ ngàng trước hành động của mẹ, há hốc miệng không nói lên lời.

- Ông cũng nên về nhanh, bà nhà mới phẫu thuật xong lúc sáng, chắc ông lo lắng lắm.

- Sao bà biết...biết hết...thế.- Lão lắp bắp.

- Có sao đâu, có giấy tờ, có thông tin. Không biết mới là lạ. Nhà tôi cho vay tiền, con nợ trốn một năm cũng cỡ vài lần, không quan hệ rộng từ bắc chí nam thì bán nhà lâu rồi. Ông yên tâm, người của tôi báo lại rằng bà nhà đang trong tình trạng rất tốt và bình phục.

- Tại sao bà lại...

- Vì tôi và ông, cuối cùng cũng chỉ là những con cờ mà thôi- Mẹ ngắt lời lão- Trút giận lên đầu lão thì chúng tôi được gì? Nhiệm vụ cầm chân của ông đến đây là cũng chấm dứt rồi. Giờ này chắc mấy đứa con tôi đã yên vị trong tay người bên kia. 4h chiều là chuyến bay cất cánh, ông nên nhanh lên. Xin lỗi vì đã phải mua vé giá rẻ, không thể đặt vé VNairline sát giờ thế này được.

- Nhưng liệu họ có bỏ qua cho tôi không? Tôi đã biết quá nhiều.- Lão đưa tay lên đầu rên rỉ.

- Đó là chuyện của ông, thay vì muộn phiền vì điều đó, ông nên thở phào nhẹ nhõm vì đã bỏ được một cái tròng trên cổ ra, đó là chúng tôi. Có lẽ hai bên không còn nhiều thời gian, nên dừng lại ở đây thôi. Chưa biết chuyện này là may mắn hay khổ sở cho ông, nhưng hãy nhớ tiền không phải nước mưa mà tự nhiên rơi trên đầu xuống đâu.

- Tôi có lỗi... tôi cần tiền...vợ tôi thì cấp cứu...họ tới và nói...họ có thể giúp...- Lão ôm mặt khóc lóc, giọng như người bị tắc thở.

- Tôi chẳng quan tâm tới chuyện đó, hãy đi đi.- Mẹ lạnh lùng chặn họng lão bấm chốt khóa cửa sau và nói như đuổi- Hãy cảm ơn trời Phật

vì mọi điều, trời có mắt cả.

Lão lếch thếch cầm đồ của mình, ra khỏi xe. Khuôn mặt khổ sở sâu nảo khác hẳn với khi gặp ban đầu. Trên khuôn mặt nhăn nhúm, khắc khổ chen đầy cảm xúc hoảng sợ, lo lắng, biết ơn. Biết đâu lão sẽ bị một chiếc xe nào đó tông phải ngay khi đặt chân sang bên kia đường, biết đâu lão sẽ bị ai đó đâm cho một nhát khi đang chen chúc giữa đám người trước cổng nhà ga, biết đâu...

Không biết lão nghĩ những gì, nhưng 4h15 phút nào đã ngồi yên vị trên chuyến bay Hà Nội - Sài Gòn.

Chị Lan ngấn người như một xác chết, mặt trắng bệch, mẹ mình khẽ nắm lấy tay chị an ủi:

- Con đừng suy nghĩ gì cả, nếu là cô, cô cũng sẽ đặt niềm tin vào họ thôi. Biết làm sao được khi mà đến Tổng cục 5 cũng lộ mặt ra rồi.

Chị ôm mặt khóc rưng rức, giọng nghẹn ngào đầy nước mắt:

- Mình lại bị lừa phải không cô, lại sa bẫy như lần trước rồi.

- Không, đã kết thúc đâu, đưa cô về chỗ hôm qua. Mọi người đang đợi.

Thôi tạm bỏ qua cái khoảng thời gian mẹ và chị Lan trên đường, vì thực ra mình có ở đấy đâu nên không dám kể lể dài dòng nhiều. Quay lại thời điểm mà mình đang tối sầm mặt mũi. Thăng vệ sĩ lao ra khỏi xe nhanh như cắt, đập mặt mình và cửa xe, máu me bắn tung tóe, nó đưa tay quẹt qua vết máu trên cổ nghiêng răng kèn kẹt tiện chân định sút bồi thêm phát nữa vào bụng mình. Mình lúc đấy hoảng loạn vô cùng, kinh nghiệm hỗn chiến cho biết là dù không nhìn thấy gì cũng nhắm mắt nhắm mũi mà chạy trước đã. Vừa mới ngẩng đầu dậy định tẩu vi thượng sách thì có cảm giác một luồng gió nhẹ sượt qua đầu, chạm cả vào tóc, liền sau đó là một tiếng ối đầy đau đớn của thăng phía sau. Mặc kệ, mình vẫn chạy

hồng hộc theo hướng ngược lạ. Một bàn tay rắn chắc giữ lấy người mình, giọng trầm trầm quen thuộc vang lên bên tai:

- Cẩn thận, ra đường xe cán chết bây giờ.

Mình thở hổn hển, cảm giác đau nhói cứ phải đợi lúc con người ta bình tâm lại rồi mới có cơ hoành hành. Nóng, rát, buốt, lạnh, máu vẫn chảy xối xả. Phải mất mấy giây sau, dù đứng đã vững, mình mới có thể mở mắt ra được, con chị đang lấy khăn cầm máu cho mình. Thằng vệ sĩ bị bẻ quặt tay, nhét giẻ vào mồm, ấn ra ghế sau của một chiếc KIA, nhìn thoáng thoáng qua mình thấy lão cán bộ thể mạng cũng trong tình trạng tương tự nhưng bị trói vào ghế trước của xe vừa chở mình. May mắn là góc hồ này khá vắng vẻ nên không có ai hiếu kì thò mũi vào, mọi chuyện cực êm gọn và nhẹ nhàng, trừ cái vết trên mặt mình và mặt thằng vệ sĩ đang âm ỉ biểu tình ra. Đứng tầm mấy phút sau như đã hẹn trước, xe của nhà mình do chị Lan lái cũng đỗ xích trước bến, mẹ mình vội vã bước ra khỏi xe hỏi:

- Tất cả ở đây đông đủ chứ.

- Đủ thưa chị cả- Lão răng vàng cười.

- Có bao nhiêu xe?

- 3 xe thôi.

- Chú chị với thằng này một xe- Chỉ thằng vệ sĩ- Con Linh, đưa Lan với thằng Kiên đi viện. Cho khoảng 4 người lên xe kia đi theo chị. Còn đâu ở lại đây canh thằng già kia.- Mẹ chỉ lão bị trói trong cái xe vừa chở mình.

- Không, con đi theo mẹ. Thế là đủ lắm rồi, hôm nay tất cả phải chấm dứt, con muốn biết chuyện gì đang xảy ra.- Mình giật phắt cái khăn trên đầu ra, vết thương vừa kín miệng lại bắt đầu nhỏ máu âm ầm.

Mẹ sững người một lúc, rồi không hiểu sao mẹ lại đổi ý:

- Thế thì chỉ hai đứa lên xe kia thôi, 1 lái xe, 1 liên lạc, Linh đưa Lan về, cho thằng này đi theo.

- Con cũng muốn đi- Chị Linh cũng đứng phắt dậy.

- Cháu cũng thế.-Chị Lan cũng không chịu kém.

- Tùy chúng mày. Thế thì sẽ đi hết. Về kho dưới Hoài Đức, đang có một con tốt trong tay rồi đây. Chú lái xe chở chị, thằng Kiên với thằng này. Hai cậu kia đèo con Linh với con Lan đi trước. Bốn cậu này đi sau phòng trường hợp có gì xấu còn cắt đuôi.

- Vui, hề hề- Lão răng vàng lại nhe răng ra cười.

Ba chiếc xe gầm rú nổ máy đi về hướng đại lộ Thăng Long.

Trên xe chiếc xe ở giữa, chiếc xe có thằng vệ sĩ bị cột chặt vào ghế trước. Mắt hấn trừng trừng nhìn tất cả như muốn đe dọa. Còn mẹ đang cố sơ cứu cho cái vết rách trên mũi mình bằng bông băng và thuốc đỏ. Mình phều phào vừa thở vừa nói:

- Đáng lẽ tao phải giết mày, con chó. Mày có biết có thêm vết sẹo này tao rất khó lấy vợ không?

- Để tí về kho tao khâu cho.- Mẹ chấm chấm thêm thuốc đỏ lên vết thương của mình- Mày cũng ngu lắm cơ, sao không để mình chị mày ra gọi người thôi, an toàn đã rồi hẵng buông nó ra, chưa gì đã bỏ của chạy lấy người rồi.

- Con mệt và căng thẳng quá sức rồi, con nghĩ tới đây mọi chuyện sẽ ổn, ít nhất có thể hy vọng là mẹ có người ở đó. Lúc đấy chẳng nghĩ được gì nữa. Xe dừng hẳn lại, nếu không nhanh thoát ra ngoài, để thằng già ra trước thì khéo chính con lại bị dí dao vào cổ.

- Thôi không sao.Mày như thế này là quá sức mong đợi của mẹ rồi. Tao cứ nghĩ sẽ đón chị em mày ở một chốn khác cơ.

- Con mẹ mà- Mình cố vận hết sức lực cuối cùng để cười rồi giơ ngón tay chỉ lên phía trước- Mẹ dắt thằng này đi làm gì, đánh đập người nó ra rồi ném xuống hồ,lão già đâu? Mẹ xử lão ở đâu rồi?

- Tao thả lão rồi, lão chỉ là con tốt thí cầm chân tao, chẳng có nghĩa lý gì hết. Nhân vật chính ở đây là bố con nhà cậu phải không? Thiếu gia nhà tổng cục phó Tổng cục tình báo bộ công an? Xin hỏi chú Cần giờ đang ngồi xe nào trong số 4 chiếc xe đằng sau kia?

Mình há hốc miệng kinh ngạc, cũng không khó để nhận thấy nét kinh hoàng trên mặt thằng vệ sĩ qua gương chiếu hậu và nụ cười mỉm nhếch môi của lão răng vàng. Trung tâm tất cả vẫn là khuôn mặt bình thản của mẹ, bà nhồm người lên kéo chiếc giẻ ra khỏi miệng thằng vệ sĩ. Không hổ danh là "người nhà nước", có lẽ hẳn đã nhận ra tình cảnh hiện tại, lập tức lấy lại bình tĩnh, nhổ toẹt bãi nước bọt lẫn máu đỏ chót lên sàn xe, miệng lầm bầm:

- Bà biết từ khi nào? À... nhớ ra rồi. Tôi không nghĩ là nhà bà còn hành nghề móc túi nữa cơ đấy. Khốn nạn.- Hẳn cười khinh bỉ.

- Cái đó đâu có quan trọng với cậu? Cậu đây chắc được bố nâng đỡ nhiều, nên mới chủ quan cầm thẻ đi tung tăng thế.Mất thẻ ngành là một tội to đấy? Cậu nghĩ sao nếu tôi gửi trả lại nó cho cậu?- mẹ giờ giờ chiếc ví nam ngang tai hẳn và cười.

- Bà nên biết, bố tôi không phải loại rồi hơi. Một khi nhà bà đã vào tầm ngắm, thì chỉ có đường chết, bà đang giữ tôi, bà có biết tội bắt giữ người trái phép, nhất lại là công an to thế nào không?

- Tôi nhớ không nhầm thì cậu đang mặc comple rất là đẹp. Đâu phải sắc phục đâu, làm sao tôi có thể biết cậu là công an được chứ? Cậu có gì chứng minh không? Cậu không thắc mắc là tại sao bố cậu không vùng lên chặn xe lại và cứu cậu sao? Hãy cứ bình tĩnh đợi xem nào. Đừng nóng, chúng tôi là xã hội đen, chuyện đã lớn đến mức này thì mạng người chỉ như con ngóe thôi.- Mẹ cười.

Hắn cảm lạnh, sự hoang mang tột độ lộ tả trên khuôn mặt, phải rồi, cả một tiểu đội trinh sát tham gia vào cuộc vây bắt ngày hôm nay. Tại sao? Tạo sao mà giờ này hắn lại ngồi đây một mình và không có ai hết? Không một ai cả? Mụ đàn bà cáo già này đang giờ trò bĩ ồi gì đây?

- Bắt đầu có xe buýt top rồi chị hai.- Lão rặng vàng nhìn gương chiếu hậu và cảnh báo.

- Để xem tay nghề của chú có bớt đi chút nào không?-Mẹ lại cười.

- Chị để em thử xem nào.

- Chú cứ thử, xem cầm cự được bao lâu, đừng cố quá, đi đến đây là khá xa rồi. Chắc chắn là sẽ có chốt phía trên thôi.

- Thi thoảng vui tí cho đỡ quên nghề.- lão phá lên cười rồi nói (Giờ mới để ý lão đeo tai nghe Bluetooth- Xe đằng sau chú ý, đi chậm, chặn mấy con camry và con vios lại không cho vượt. Xe trước đi gọn vào nhường đường cho xe này lên rồi lập tức dàn ra đường, để ý xe nào vượt qua cũng lập tức ghìm tốc độ chặn lại.

Rồi bất ngờ người mình giật dưng một cái, chiếc xe tăng tốc đột ngột phóng vọt qua xe đầu tiên chở chị Lan và chị Linh phía trên. Cảm giác không phải như đang đi mà là đang bay trên đường cao tốc, 120km/h và hình như còn tiếp tục tăng. Cứ mỗi lần lão lách tay lái vượt qua một chiếc xe đi cùng chiều mà tim mình như thót lên nhảy ra ngoài. Nhìn qua gương chiếu hậu đằng xa. Hai chiếc xe cùng đoàn của mình đã làm nhiệm vụ khá tốt. Cứ mỗi khi một con Toyota (tạm gọi đội khách thế vì bên họ toàn Toyota) nào định vượt lên lại bị chiếc Kia (dĩ nhiên là xe đội mình) chèn cho sát vào lề đường. Một xe không thể chèn hai xe cùng một lúc, đã có một con trong đội bạn vượt lên được nhưng lại lập tức bị xe phía trên của nhà mình dí sát vào giải phân cách. Nhưng bên họ có lợi thế hơn hẳn với 4 chiếc xe, cuối cùng kiểu gì cũng có một con vượt lên được trước. Hai con Kia đột ngột tăng tốc vượt qua rồi dàn hàng ngang trên đường như một chiếc barie, mình chắc mẩm quả này ăn chắc rồi thì bất ngờ phía trước có một đàn "bồ câu" dựng chặn ngang đường từ đờiii

nào chỉ để lọt khe hở rất hẹp, dĩ nhiên không đủ cho oto đi. Lão răng vàng đập thẳng gấp rồi xoay vô lăng, xe như bị bóp lại đột ngột, tất cả người trên xe văng lên phía trước rồi lại lập tức bị kéo giật về phía sau. Xe quay đúng một 180 độ đập đít vào dải phân cách, tất cả các xe phía sau cũng gần như là vậy. Cả đoạn đường hoàn toàn tắc tịt bởi gần chục cái xe lớn nhỏ xếp ngang dọc lẫn lộn. Một người đàn ông đứng tuổi trên con camry bước ra cầm chiếc ví màu nâu cũ kĩ, gõ gõ cửa kính xe mình, miệng nở một nụ cười "y hệt như mẹ hay cười":

- Vui lòng cho tôi gặp bà Đào Thúy Hạnh được chứ?

- Là tôi đây, người đưa thư nhanh hơn tôi tưởng tượng đấy- mẹ bấm nút kéo cửa kính xuống cười đáp trả lão- Phải xưng hô ra sao đây thưa ông thiếu tướng?

- Cứ gọi tôi là CẦN NHƯ NGÀY XƯA BÀ VẪN GỌI VẬY.- Lão nói giọng nhỏ nhẹ đầy ẩn ý.

Khoảng hơn chục người áp sát xe của mình, một thằng ra vẻ cảnh sát chuyên nghiệp, cầm súng chĩa thẳng vào xe quát

- Tất cả đã bị bao vây, yêu cầu xuống xe đầu hàng vô điều kiện.

- Ông tiếp đón bạn cũ như thế này sao?

- Cũng chưa thể so với cách bà tiếp đón con của bạn cũ được- Lão chỉ vào thằng vệ sĩ mặt bê bết máu ngồi phía trên.

- Nhưng con ông cũng đối đãi với con tôi rất tốt.

- Bà thật đáo đẽ- Lão phá lên cười- Vẫn như ngày xưa, hòa 1-1.

- Nếu ông không chê xe chật, ông có thể lên đây và về nhà tôi cùng tâm sự lại kỉ niệm xưa không?- Mẹ bật chốt cửa sau như mời gọi lão vào.

Một thằng lập tức lao vào giữ tay mẹ, nhưng lão kia gạt phắt tay ra và nói:

- Bọn trẻ con giờ thật nóng nảy, cũng được. Tôi chấp nhận, nhưng xe hơi nhỏ, sẽ chỉ có bốn người trên chiếc xe này thôi, bà nghĩ sao? Tôi, bà, con trai tôi và một lái xe (có lẽ lão vẫn chưa biết tới sự lợi hại của lão răng vàng ở đây nên chủ quan hoặc giả như lão biết nhưng cố tình nói vậy để mẹ yên tâm đi cùng). Nếu không tất cả mọi người ở đây sẽ cùng đi cho vui vậy, càng đông càng vui mà.

- Sẽ như ý ông, có lẽ sau vụ này tôi nên đầu tư con Fortuner 7 chỗ.

Mẹ đẩy mình ra khỏi xe, lập tức bọn kia giữ chặt mình lại nhưng lão già khoát tay một cái ra chiều cứ bình tĩnh, chúng nó lại thả lỏng mình ra. Sau khi lão lên xe, chiếc xe chầm chậm nổ máy rồi lao đi vun vút cho tới khi khuất khỏi tầm nhìn. Mình lần tay sờ sờ túi quần để chắc chắn một điều, mình đã bỏ chiếc máy nghe trộm vào túi mẹ chứ không nhầm với cái cục nào khác...

Tất cả người bên mình bị giải đi về một nhà nghỉ gần đó và bị nhốt chung một phòng không có ban công và có người chốt phía ngoài. Hơn chục con người lố nhố trong phòng, mình được ưu tiên chiếc giường duy nhất vì đang bị chấn thương, còn lại trừ hai chị mình, tất cả đứng hoặc ngồi chốt ở cửa như thể giữ cổng thành cho một cuộc hỗn chiến. Năm một lúc nghe xuôi xuôi, mình lôi chị Linh vào nhà vệ sinh, cẩn thận ngó nghiêng kĩ càng rồi rút điện thoại ra bấm số sim trong chiếc máy nghe trộm, tí tởn khoe:

- Đoán xem em có cái gì nào?

- Mà- bà ấy ngạc nhiên- lúc nào mà nhanh thế.

- Bí mật, đợi xem có tin thời sự gì hot đêm nay không đây.

Mất một lúc mới kết nối được tín hiệu, mình nghe rè rè rồi rõ dần, tiếng đàn ông trong điện thoại:

- Vậy ra chúng tôi bị bà dặt mũi, kể cả chuyện bà chuẩn bị phong bì tiền cũng đã nằm trong kế hoạch cả.

- Nếu không thế thì các ông sẽ đâu có tin, tôi cứ thắc mắc cái gì khiến con Lan có một niềm tin mãnh liệt đến thế? Chính vì cái niềm tin của nó khiến tôi chú ý tới việc này. Con bé khôn hơn hai đứa con của tôi, dĩ nhiên, nó không tin cái gì một cách mù quáng quá, chắc chắn có một ông to nào đó nhúng tay vào thật, ai ngờ lại là ông.- đây là tiếng mẹ mình.

- Việc bà thả lão già ở Nội Bài, bà cũng đã dự tính trước được chúng tôi sẽ rình ở đó?

- Các ông bám người còn thua cả bọn thám tử nghiệp dư ở Hà Nội này, có lẽ ông nên đào tạo lại cấp dưới, còn non lắm. Quá lộ.

- Giả sử hôm nay chúng tôi không chặn lão ở Nội Bài và không nhận được vật bà muốn gửi cho chúng tôi trong ví của lão, bà tính sao? Kế hoạch của chúng tôi vì thứ đó mà đã thay đổi vào phút chót.

- Thì tôi đã có con tin trong tay, tôi chuẩn bị đủ người giữ con tin để chúng ta buộc phải có một cuộc thương lượng đấy.- Tiếng cười quen thuộc nhưng hơi lớn lại vang lên.

- Bất chấp cả pháp luật?

- Ông nghĩ bấy lâu nay tôi là công dân gương mẫu lắm sao?

- Chúng tôi có một đề nghị? Đúng hơn là một yêu cầu. Bà nghĩ sao?

- Đổi lại tôi sẽ được gì?

- Sự yên ổn.

- Nếu trong đó bao gồm cả việc con tôi được ra ngoài và ra hẳn khỏi chuyện này, tôi nghĩ là tôi sẽ thấy hứng thú hơn chút chẳng?

- Dĩ nhiên, bà già đão đẽ này, thôi nói cái giọng khách sáo đấy đi, ngày mai chính tay tôi sẽ kí giấy bảo lãnh cho con bà.

- Tôi thấy có chút hứng thú rồi đấy.

- Hượm đã, có cái gì đó không ổn ở đây. Bà cho tôi mượn túi được không?

Mình giật bản mình, bỏ mẹ. Bị phát hiện rồi. Khốn nạn quá thể. Mình nghe tiếng lão hừm hừm rất gần tai, tiếng mẹ vọng bên cạnh:

- Cái này là của cậu quý tử nhà tôi rồi, không nên để mấy thứ đồ chơi này xen vào cuộc nói chuyện của chúng ta.

Nói rồi mình nghe thấy tiếng rắc...rắc...rắc... như thể thứ kia đang bị nghiền nát dưới một gót giày nặng chịch. Tín hiệu rè rè được một chút rồi mất hẳn. Call ended...

Khoảng 1 tiếng sau, cánh cửa bật mở. Mẹ bước vào dẫn tất cả mọi người ra. Đêm hôm đó mình được đưa đi viện gấp, sốt miên man, cứ ngỡ bị uốn ván. Nhưng sáng hôm sau, mọi thứ lại đâu vào đó, ổn cả. Không biết có chuyện gì đã xảy ra, nhưng mình chỉ biết, cũng trong buổi sáng ấy, chị mình đã được đi đón anh trong nước mắt. Cả nhà đoàn tụ.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chương 20: Trời Trong, Bão Sẽ Về

Mấy ngày anh mới về có lẽ là mấy ngày yên bình và vui vẻ nhất đối với gia đình mình. Nhưng cũng vì thế mà mình cảm thấy khó nhìn mặt chị Lan hơn, vì chỉ có duy nhất anh Bình ra. Ông Dũng bật vô âm tín. Tuy nhiên mình cũng chẳng thấy chị ấy đâu, một phần vì nhà có anh về, việc tự nhiên lại đổ đống ra, bẽ bộn hẳn, cả nhà rục rịch định cùng một số người thân quen thuê toàn bộ quán bar, một phần còn lại chắc chị Lan tránh mặt nhà mình, đã vài lần anh chị cố liên lạc, thậm chí qua tận nhà nhưng không thấy đâu. Bà ấy không vướng víu con cái, bố mẹ như nhà mình, muốn đi đâu thì đi. Tự dưng hụt hẫng phần nào đó trong lòng, cảm giác xa xa nhau lắm...

Sau 1 tuần, bằng cả lời nói và "hành động" về cơ bản thì quyền quản trị bar đã rơi vào tay hai nhân vật chính nhà mình và bố nuôi với khoảng 70% cổ phần gộp chung. 30% còn lại lác đác và lẻ tẻ chia cho những thành phần cứng đầu cố bám lại, hoặc những mối quan hệ cần thiết cùng với những người thân quen nhưng sẽ không tham gia vào việc điều phối. Bộ máy nhân sự cũng được cơ cấu lại sao cho hợp lý để đảm bảo hai điều là người thân tín và không thể chạy thoát được khi có chuyện xảy ra, phòng trường hợp xấu như chuyện của bà Hằng lại tái diễn ở đây. Đặc biệt là lần này để lấy lại uy tín và tiện việc quan hệ, đích thân bố nuôi sẽ làm giám đốc bar. Anh mình vẫn làm quản lý kiêm nhiệm cả đội an ninh. Mọi việc lại đi vào suôn sẻ, đúng 1 tuần sau khi anh mình ra, bar lại lên nhạc như bình thường, các con gái lại tấp nập qua bay nhảy, hàng xóm láng giềng lại được cơ than vãn vì sự ồn ào mất trật tự của cả khu phố này. Nói chung là vui đấy. Mọi chuyện có lẽ là ổn, ổn hẳn nếu như không xảy ra cơ sự này, khổ hơn nữa là việc xảy ra đúng vào thời điểm mẹ đi

Thái Lan nghỉ dưỡng, trăm sự ở nhà mất phương hướng và bấn loạn hết cả lên...

Một giờ đêm, hai ngày sau ngày mẹ đi...

Sau khi ở bar về, vừa mới tắm rửa được một lúc mình lại thấy ông anh nghe điện thoại với vẻ mặt cực kì lo lắng rồi rục rịch mặc quần áo dắt xe ra khỏi nhà. Tới bốn giờ sáng thì thấy ông ấy dìu một thùng về nằm trên ghế ở phòng khách. Chị mình cuống cuống mở cửa rồi chạy lên chạy xuống hết lấy cao dán lại nước lạnh và đá cho ông kia. Nghe chùng có vẻ lại có đánh nhau. Mình nằm trên giường và theo dõi tất cả qua camera IP cho tới khi ồn ào quá không chịu được bắt buộc phải mò dậy xem sự thể ra làm sao.

- Giờ này liệu đã hiệu thuốc nào mở cửa chưa?- Giọng chị lo lắng.

- Sao thế này? Giờ này lên Xã Đàn có, trên ấy bán suốt đêm.

- Thôi khỏi, lấy thêm đá đi. Mai đưa đi viện xem thế nào.- Anh mình nói.

Bà chị lại chạy hùng hục lên tầng lấy đá. Mình mới tò mò hỏi ông anh:

- Lại đánh nhau?

- Không, tự vệ.

- Lạy giời lạy Phật, anh vừa ra làm gì cũng chú ý chút.- Mình nhăn mặt.

- Cũng bảo anh đừng có ra rồi mà, lại phiền nhà anh.- Ông kia cũng thều thào, lúc này mình mới nhận ra khuôn mặt sừng húp của ông ấy có gì đó quen quen, nếu không nhầm thì cùng nằm trong hội "con nuôi" với ông anh mình, và cả mình nữa. Anh em cả.

- Mà nói hay nhỉ.- Anh gặt.- Người cùng một nhà cả, có chuyện không ra, mà định để sau này tao không nhìn được mặt ai nữa đấy à?

- Cái gì thì cái chứ, dù sao anh cũng mới về, nhớ có thêm chuyện gì, em khó ăn nói với bố. Lỗi là do bên em cả.

- Giờ này thì còn lỗi làm cái mẹ gì nữa.- Ông anh thờ phì phì.- Chúng mày có chuyện tao không đi, rồi sau này tao xảy ra chuyện thì còn dám vác mặt đi nhờ vả ai nữa. Lỗi làm, đúng sai gì đã có bố phân xử.

- Đáng ra là em không được phép cho bọn dưới Nhốn cầm bát họ. Dưới đấy là địa bàn của bọn chợ xe, đáng lẽ là không được dây vào. Tại em tham quá. Lãi tận 30 ngàn/1 triệu/1 ngày, lại còn cắt lãi ngay.- Ông kia vừa ôm một bên mắt sưng húp vừa rên rỉ.- Ai mà chả ham.

- Hà Nội bắt đầu phân chia địa bàn từ khi nào thế?- Mình lâu bầu.- Mẹ nó chứ, bọn dưới Mỹ Đình bắt đầu có tí tiền một chút là định lên chiếu trên đặt luật hết à? Rồi có ngày phải dạy cho chúng nó một bài học.

- Cái này mới, em không hiểu đâu. Từ hồi dân Yên Sở với Mỹ Đình lên, phải cơ cấu lại rất nhiều, nhưng anh em cùng "phường" với nhau cả vì mấy chục lẻ mà đến tận nhà đập phá thế này thì kiểu gì ngày mai cũng cần phải đi nói chuyện lại.

Điện thoại của anh lại kêu ầm ỹ, mình thấy anh nhắc máy giọng cực kì lo lắng, chỉ vâng vâng dạ dạ, đại khái qua loa mấy câu rồi thôi. Sắc mặt ông ấy tối sầm lại, thông báo:

- Thăng Nam chấn thương sọ não, đang cấp cứu ở Việt Đức rồi. Có lẽ nên gọi cho gia đình nó lên là vừa...

Mình sửng người, ông ngồi trên ghế sofa cũng bật dậy mắt trợn trừng. Nam là tên thằng nhân viên ở hàng cầm đồ nhà ông ấy, mình biết nó, thằng ku mới chưa tới 20, lên Hà Nội mới được hơn 3 tháng. Thi thoảng đông khách vẫn gọi nó lên trông xe. Thật thà và hiền khô, khách

gửi xe bo cho 20k còn ngoan ngoãn nộp lại. Tự dưng sờn hết gai ốc, cảm giác tội lỗi như thể đó là chính lỗi của mình gây ra vậy. Ông kia gào lên, lao ra cửa, mình và anh phải giữ chặt lấy, nước mắt nước mũi ông ấy đầy cả trên mặt:

- Nam ơi, anh giết em rồi... Cô chú ơi, cháu giết em cháu rồi... Tao phải giết chúng mày... giết hết lũ chó chúng mày....

Hai anh em phải giữ chặt ông ấy một lúc cho ông ấy đỡ vùng vẫy, rồi sau khi đợi ông ấy khóc lóc chán chê, tạm bình tâm lại, mới ấn đầu được ông ấy lên xe để đi vào viện. Hơn 5 tiếng sau gia đình thẳng bé mới ở quê lên, thật sự thì không biết phải nói gì trong hoàn cảnh như thế này. Mình không phải quá yếu lòng nhưng cũng không phải quá cứng rắn. Những chuyện khóc lóc đau thương như thế này chỉ dám đứng ra ngoài len lén nhìn. Tối tầm chiều, chắc sau khi xem qua thầy qua sách để định giờ đẹp, và cũng biết khó còn hy vọng gì, gia đình quyết định rút ống thở, tất cả những người ở đấy đều câm lặng, dù ai lòng dạ có sắt đá đến mấy mắt cũng hoe hoe đỏ khi chứng kiến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh...

Ngày hôm sau là 1 ngày mưa âm ỉ, nhưng không to, tới lúc đưa thẳng bé ra đồng, trời tự dưng có chút nắng nhẹ, mọi người bảo chắc nó phù hộ cho gia đình, người trẻ thường thiêng và cũng thường khiến cho người ta mất nhiều nước mắt hơn. Cả "đại gia đình nhà mình" có mặt đông đủ, không ai không khóc... khóc nhiều nhất có lẽ là ông đêm hôm ấy nằm ở nhà mình, đầu vừa quấn băng trắng vừa quấn khăn tang....

Phải mấy ngày sau, chuyện ấy vẫn là một nỗi ám ảnh với gia đình mình. Cửa hàng cầm đồ bên kia chỗ thẳng Nam làm thì sập tiệm hẳn, công an bắt đầu tiến hành điều tra nhưng chưa mang lại nhiều kết quả. Lần đầu tiên mình cảm thấy chùn tay, cảm thấy sợ một cái gì đó hơn là cả đi tù, không phải sợ chết, mà là sợ cảm giác mất đi người thân. Đã mấy ngày, cả nhà lặng lẽ đi ra đi vào, hết lên bar rồi lại ra cửa hàng, cố làm việc để quên đi sự ám ảnh về một nỗi lo vô hình bên cạnh. Rồi một

hôm, chắc tại thấy mình xuống tinh thần nhiều quá, ông anh mới động viên:

- Sinh nghề tử nghiệp, chuyện như thế này hiếm xảy ra lắm, một phần cũng do nó nông nổi không biết tránh đi mà cứ hung hăng lao vào, em yên tâm nhà mình không để xảy ra những việc như thế đâu?

- Nhưng dù sao nó cũng trẻ quá.

- Biết là thế, nhưng làm ăn ngoài máu liều ra còn phải có cái đầu, biết lúc nào cương lúc nào nhu, biết khi nào dùng nắm đấm và khi nào dùng cái mồm, quan trọng là đừng tham lam quá. May là khi anh ở trại, mọi việc ở nhà bình an, không thì ăn năn hối hận cả đời.

- Mẹ dặn là chỉ thu vốn, không thả họ. Tất cả là có mẹ cáng đáng hết, em chỉ thừa lệnh thôi. Đừng nói cho vay xa, chứ vay gần, vay mỗi quen em cũng đổi lại hết.

- May mà nhà còn có mẹ.

Hai anh em đang trầm ngâm suy nghĩ thì có hai thằng đi xe Wave đẩy cửa vào, một thằng gãi gãi tai hỏi:

- Anh ơi cho em xin cầm cái xe.

- Hôm nay bận không cầm đâu, chịu khó mang qua Láng nhé.- Anh mình nhìn nhìn một lúc rồi từ chối, một phần chắc chê con xe nát, phần nữa chắc cũng chẳng có tâm trạng mà làm mấy việc con con vào lúc này.

- Anh xem cố gắng hộ em với, qua Láng em sợ luộc đồ lắm.- Thằng kia cười cười cầu tài.

- Xe có giấy tờ không?- Mình hỏi.

- Dạ không, nhưng xe em là xe xịn không phải Tàu, anh cho em cầm tạm 2,3 tr thôi. Rồi em qua lấy.

- Thôi thế thì chịu ông mang qua đường Láng hộ tôi.- Mình cười.- Xe không giắc tờ cầm dễ mất cả xe lẫn người lái.

- Em hỏi khí không phải, anh có phải anh Bình con bố Hải không ạ?

Mình hơi chột người một chút, tự dưng có cảm giác không lành, ông anh mình chắc cũng thế, mắt đảo sang nhìn mình rồi lại nhìn nó trả lời một cách rất cảnh giác:

- Không phải, Bình đi vắng rồi. Có việc gì gặp Bình không?

Vừa mới trả lời dứt mồm thì thằng kia rút ngay một con dao Thái Lan loại thon dài và sắc chuyên dùng gọt hoa quả ở cạp quần sau lưng ra, nhắm thẳng hướng ngực ông anh mình mà đâm. Ông ấy may mắn phản xạ nhanh đứng phắt dậy nắm tay giữ được nhưng không may là chúng nó đi hai thằng, thằng bên cạnh cũng hùng hổ lao vào cầm một con dao xiên thẳng vào bụng anh mình một nhát, máu ồng ộc tuôn ra từ ổ bụng. Việc diễn ra quá nhanh, mình lại ngồi khuất bàn không kịp phản ứng gì. Lúc ấy chỉ biết làm theo cảm tính, đá vào nút báo động dưới chân, tay quơ găm bàn tìm "đồ". Mẹ kiếp chứ, giờ mới nhớ ra đồng đồ đã được giải tán hết từ đời nào đời nào rồi. Nhìn quanh chỉ có cái lap là có thể tạm dùng được, mình điên cuồng cầm con lap phang thẳng vào đầu thằng đang bị ông anh giữ, đập như loạn vừa đập vừa gào thét chửi bới, thậm chí giờ mình cũng không nhớ là lúc ấy mình chửi cái gì, và đánh nó như thế nào. Chỉ sau vài đòn cái đầu nó đã rùng rùng toàn máu, và gục xuống.

Thằng kia rút dao ra tính xia mình, thì bị mình ném ngay cái lap vào giữa mặt ngã bổ ngửa ra gần cửa. Mình đạp gãy chân bàn kính cầm được thanh inox chẳng dọa dẫm gì cả cầm ngay lên phang thêm mấy phát vào đầu thằng đã nằm gục cho nó lịm hẳn và tiến nhanh lại gần thằng đang ngã. Tiếng còi báo động ầm ĩ, cửa cuốn thì lúc này đã xuống được đến ngang tầm rồi, trong nhà đang tối dần. Nó vùng dậy chạy được ra ngoài, lao lên xe rú ga chạy như một thằng điên, mình biết có đuổi theo cũng không ích gì vội vàng quay lại đỡ anh. Ông ấy chỉ kịp phều phào mấy

câu, máu không ngừng tuôn ồng ộc ra ngoài dù tay ông ấy và tay mình đang cố ghì chặt:

- Đưa anh... đi... viện...

Tối hôm đấy tình trạng của anh đã khá hơn, dao đâm thấu bụng, xuyên dạ dày mặt trước ra sau, tổn thương tụy, rách tĩnh mạch chủ bụng, nhưng chắc chắn đã quan cơn nguy kịch giờ chỉ nằm tĩnh dưỡng. Thằng ôn vật kia cũng nằm ở phòng bên cạnh được cách ly và được anh em xã hội nhà mình chiếu cố rất đặc biệt, coi như là một cách để giam lỏng nó. Chị lại được dịp khóc sưng húp cả mắt. Còn mình tạm thay mặt anh tham gia cuộc họp bất thường của "đại gia đình" được tổ chức ngay tại bar. Hôm nay bar lại bị đóng cửa thêm một lần nữa. Mảnh đất này đúng là có "dớp" làm ăn thật.

Ngồi trong căn phòng lớn nơi vẫn thường được gọi là sàn là hơn 30 chục người, có người lặn lội từ Hải Phòng, Thái Nguyên, Quảng Ninh xuống... tuy tuổi tác, công việc, và mục đích của mỗi người đến đây là khác nhau. Nhưng tất cả đều có một điểm chung đó là gọi bố nuôi của mình là "bố", khuôn mặt ai cũng căng như dây đàn và đầy sự hằn học hận thù. Không khó để đoán ra mục đích của cuộc triệu tập bất thường ngày hôm nay...

- Đông đủ cả rồi chứ?- Giọng bố trầm trầm khác hẳn cái giọng uy dũng như sấm động mọi khi.

- Gần như tất cả anh em đã đông đủ thưa bố.- "anh cả" của "đại gia đình" lên tiếng.

- Hôm nay bố gọi các con đến đây vì chuyện gì chắc các con cũng đã biết hết rồi. Thời gian qua có rất nhiều chuyện xảy ra trên địa bàn nhà mình. Thôi chuyện rùm beng nhà thằng Bình, thằng Dũng tạm qua bố không muốn nhắc tới. Nhưng hai vụ việc đau lòng xảy ra trong thời gian gần đây làm bố mất ăn mất ngủ... Thằng Bình, tạm tai qua nạn khỏi, bố xin chia sẻ với gia đình nhà nó. Còn chuyện thằng Nam người làm cho thằng Thạch, bố nghĩ không ít thì nhiều, bố con mình nên có chút trách

nhiệm với gia đình nhà nó, bố mẹ nó già rồi lại có mỗi đứa con độc đình. Vừa rồi bố có gửi cho thằng Thạch năm mươi triệu...- Giọng bố cứ nhỏ dần, nhỏ dần.

- Con xin lỗi bố, xin lỗi anh em. Cho con phát biểu.- Tất cả quay lại nhìn phía có cánh tay giơ lên, không khó để nhận ra đây chính là ông anh đã đọc lệnh biểu quyết đóng cửa bar lần trước. Đợi cho mọi người chú ý hết vào mình, ông ấy mới hăng giọng nói tiếp.- Có thể anh em ở đây nhiều người không biết tôi và cũng xin thứ lỗi nhiều người ở đây tôi cũng không biết.- Bắt đầu có tiếng xì xầm.- Nhưng tất cả chúng ta ở đây là anh em một nhà, không dám nói là có phúc cùng hưởng nhưng nhất định có họa là phải chia. Con hỏi bố, mục đích của cuộc họp hôm nay ở đây là gì? Quyên góp ủng hộ hay là thế nào? Tiền có mua được người không? Nếu mua được con xin góp hẳn 5 tỉ.

Tất cả lại ồn ào, có tiếng người xì xào này kia, mình biết ở đây có nhiều người quan hệ bố con chỉ là để làm ăn, không thực sự có tình như một số anh em thân cận. Cái vị trí của bố trong đại gia đình, có tiếng nói, có uy quyền như bang chủ ngày xưa vậy. Dĩ nhiên là việc ấy khiến nhiều kẻ thèm khát luôn tìm cơ chọc ngoáy vào đó.

- Con cứ bình tĩnh, đây không phải đất giang hồ, chúng ta chỉ là người làm ăn. Cần phải có cái đầu, việc thằng Bình, thằng Nam khắc sẽ có cơ quan chức năng lo. Mình đừng đại dột nhúng tay vào mà rước họa, tất cả những gì bố mong muốn các con làm ngày hôm nay là chia sẻ....

- Thôi thôi đi bố, con xin bố.- Ông kia tiếp tục ngắt lời.- Công an nó chẳng biết mười mười ra đấy rồi, nhưng họ có thèm làm không, mở miệng ra là bằng chứng, chứng cứ.... Đau đầu, đợi người dựng nước lã họ giải quyết cho sợ lúc đấy mạng con, mạng bố đã không còn rồi.- Ông kia trợn trừng mắt chỉ trở tay loạn xạ cả lên.- Nợ máu phải trả bằng máu. Mọi người có thể biết, tôi không hề quan hệ đặc biệt gì với nhà Bình, cũng không quá thân thiết với nhà thằng Nam, hay ông Thạch. Tất cả những gì tôi nói hôm nay là vì anh em. Vì cái nhà này, vì việc làm ăn của

cả gia đình, vì bộ mặt của tôi, để ra đường khi tôi nói tôi là con bố Hải không có thằng nào cười và khạc một bãi nước bọt vào mặt tôi cả.

- Đúng đấy bố, giờ cóc nhái nhảy lên làm người hết rồi. Chúng con theo bố đã hơn chục năm, từ hồi còn làm xe ôm chợ giời, việc gì cũng đã từng. Nhưng chưa bao giờ thấy người nhà mình bị khinh như bây giờ. Thậm chí lũ ong ve còn dám vác dao đến tận nhà truy sát thế này, sau này con có còn dám làm ăn ở đất Hà Nội này nữa được hay không? Giờ nó mới đánh người, rồi sau này nó gây sự, đập phá bát cơm của ai ở đây sợ cũng chẳng lành.- Một ông khá cứng tuổi ở sau cũng giơ tay ý kiến.

Mọi người lúc này đã nghiêng ngả lắm rồi, ai cũng có ý kiến của riêng mình, kẻ muốn dĩ hòa vi quý, kẻ muốn rửa nhục tức thời. Không ai chịu ai hết.

- Tôi biết chuyện lần này là việc khó cho anh em, ở đây có người đã dẫn thân lâu rồi, ăn no mặc đủ, tay đã không còn cầm nổi cái dao chắc quen đếm tiền, có người cũng mới vào nghề, con nóng máu và nhanh chóng mắt. Bất đồng quan điểm là việc dĩ nhiên. Ngày hôm nay, nếu ở đây bố không có tiếng nói, không dàn xếp được cho anh em ổn thỏa, không có cái uy của bậc cha mẹ thì con, chính con xin đứng ra lập lại kỉ cương ở đây.- Ông ấy tự đâm thùm thụp vào ngực.- Đúng giờ này ngày mai, con sẽ sang bên Mỹ Đình nói chuyện với đội bên ấy, phải quấy thế nào con không cần biết, nhưng nhà con có bao mạng con xin dẫn đi đủ. Anh em nào thấy còn là người trong gia đình này, thì ngày mai theo tôi. Còn sau ngày mai, anh em nào tôi không thấy mặt, xin đừng bao giờ có chuyện mà định vác mặt đến chỗ thằng này nữa. Chúng ta không còn là người một nhà.

- Anh Hoàng cậy có chút tuổi, chút quyền mà định qua mặt bố ở đây à? Anh có còn coi bố ra gì nữa không? Có nghĩ cho bố không?

Một thằng vênh mặt lên định nắn gân ông anh hùng hổ này, nhưng lời nói chưa bay hết ra khỏi miệng đã ăn ngay một cú sút như trời giáng vào miệng, máu me, răng lợi đỏ chót. Tất cả mọi người đang sững sờ chưa

kịp phản ứng gì thêm, ông ấy đã giật lấy cái điện thoại trên tay bố giờ lên cho mọi người xem:

- Chúng mày xem đi? Xem xem ở đây thằng nào mới là không nghĩ cho bố? Hay chúng mày chỉ bo bo nghĩ cho chúng mày thôi xem đi.- Ông ấy rít lên.

Mọi người nheo mắt nhìn vào màn hình điện thoại, ông anh già giờ chiếc máy lần lượt qua mặt từng người và đến lượt mình, dừng lại đủ lâu để mình đọc được những dòng tin nhắn từ một số máy lạ:

" Bố già, thời của bố và lũ chó con hết rồi, bọn con ngày mai muốn thu xếp gặp bố để xin lại người và bàn lại việc phân chia địa bàn và cổ phần một số nhà hàng trên địa bàn Hà Nội, mong bố nhìn thấy tấm gương sáng của mấy thằng con mà chiếu cố qua gặp bọn con, địa điểm tùy bố quyết định, không lại bảo bọn con bắt nạt lão già."

- Thế này thì quá lắm rồi.- Một ông đập bàn đến rầm một cái tường chùng như vỡ nát cả mặt kính ra.- Từ lâu nhà mình đã nhường nhịn bọn Yên Sở và Mỹ Đình nhiều quá nên chúng nó tưởng mình là con chúng nó mất rồi. Mẹ kiếp, chó liếm mặt mất rồi. Ngày mai con sẽ đi với anh Hoàng.

- Em xin lỗi vì đã trách nhầm anh Hoàng. Em cũng muốn đi.- Một cánh tay khác lẳng lặng giờ lên.

- Con nữa....

- Con cũng muốn làm rõ việc này....

...

Cục diện thay đổi hẳn, gần như mọi người thay đổi thái độ sau khi đọc những dòng tin khiêu khích kia. Hà Nội chật chội nên không khó nhận ra người quen, tên tuổi, gương mặt của thằng dám cả gan chọc vào ổ kiến lửa không ai khác ngoài sếp của ông Tam.- Cái ông chuyên lo

giấy tờ và xe cho nhà mình mà mình đã có dịp nhắc đến trước đây. Hội của nó phụ trách hoàn toàn đội quân móc túi, trộm cắp, đòi nợ, tín dụng đen, bóng bánh, lô đề, cờ bạc... đại khái tất cả những thứ gì kiếm ra được tiền từ mạn chợ xe chùa Hà đổ dọc về dưới Nhôn, đã từ lâu nổi tiếng mạnh tay và không nhường nhịn san sẻ lãnh thổ cho bất cứ ai. Đợi mãi không khí có vẻ không chịu lắng xuống, bố mới khó nhọc cất tiếng nói át hết tất cả:

- Thôi được rồi, giờ không phải là chuyện của riêng bố hay nhà hai đứa kia nữa. Mà là việc chung, là bát cơm và bộ mặt của tất cả các con. Bố sẽ thuận theo ý thằng Hoàng. Bố sẽ dẫn các con đi gặp mặt nhưng tất cả cần phải bàn bạc cụ thể, tránh bút dây động rừng, không phải hùng hổ kéo đàn, kéo đồng đi là được. Giờ theo ý bố như thế này, các con nghĩ sao....?

...

Sau 12h đêm, thì cuộc họp kết thúc trong sự căng thẳng và bất đồng quan điểm cực lớn giữa các bên. Nhưng đã đi đến được một thống nhất chung. Ngày mai, sau khi đã thống nhất được chỗ hẹn với bên kia ở một nơi trung lập, tốt nhất là ở ngoại ô Hà Nội để tránh bị dòm ngó. Sẽ có người báo tin cho tất cả anh em, ai đi được thì sẽ dẫn theo toàn bộ đệ tử của mình đi, phòng khi có biến không thể nói chuyện bằng nước bọt xuống được. Ai không đi được sẽ không truy cứu, đó là quyền cá nhân. Mình về và thuật lại toàn bộ nội dung cuộc họp cho chị nghe, anh lúc đó vẫn còn nằm trong phòng hồi sức không biết gì hết. Chị chẳng nói gì nhiều chỉ nắm chặt lấy tay mình, mắt lại rưng rưng:

- Mai em đừng đi.

- Em cũng muốn thế, nhưng chỉ sợ không dám nhìn mặt anh em được...

- Chị sợ lắm, nhờ may xảy ra chuyện gì. Anh Bình qua khỏi rồi, phúc đức cho nhà mình em không sao, không chị không biết phải sống thế nào, phải nhìn mặt mẹ thế nào.- Nước mắt bà ấy chảy lưng tròng.

- Phải chi có mẹ ở nhà...

- Chị cũng không biết liên lạc với mẹ bằng cách nào hết. Những lúc thế này mới biết không có mẹ, nhà như rỗng mất đầu.

- Vâng. Mà chị cũng đừng quá lo, chỉ là đi nói chuyện thôi mà. Có gì em sẽ chạy trước tiên. Nhà mình đồn hết người vào lần này, không sợ lắm.

Mặc dù tự trấn an như vậy nhưng mình vẫn thở dài nãy giờ hết cả ruột ra, cứ tưởng sau cơn mưa trời lại sáng lên thêm một chút, ai ngờ lại càng gần với dông bão hơn.

Sáng sớm hôm sau nhận được tin cấp báo từ ông Hoàng, bố bị bắn ở dưới Trần Khánh Dư khi vừa bước từ một quán bar khác của nhà ra. Tất cả tá hỏa hết cả lên, mới sáng sớm cửa viện Việt Xô đã bị bủa vây bởi không biết bao nhiêu là người của nhà mình. Trước cửa phòng hồi sức cấp cứu đặc kín dân anh chị đứng bủa vây canh chừng, mình tới muộn không chen chân được vào buộc phải đứng từ xa cách bố một vòng tròn bủa vây toàn người là người và chấp nhận nghe nói chuyện thay vì nhìn thấy bố:

- Đã ai báo công an chưa?- Tiếng bố điềm tỉnh hỏi.

- Bọn con chưa vẫn đợi ý kiến của bố.- Nếu không nhầm là giọng ông Hoàng.

- Đừng làm gì hết, chúng nó rất tỉnh đấy, biết chọn chỗ, nếu động tới công an lúc này khác gì tự đóng cửa bar lại. Việc này chỉ riêng nhà mình biết và hiểu thế là được rồi.

- Bọn con xin vâng lời bố.

- Việc tối nay vẫn cứ y án, bọn Mỹ Đình vẫn tới chỗ hẹn đúng như đã định. Chưa biết vụ này có liên quan gì tới chúng nó không, sợ là có đưa mượn dao giết người đổ thêm dầu vào lửa.

- Bọn con hiểu ạ.

- Tay chân bố thế này, sợ là tối nay không đi cùng các con được. Đạn vào phần mềm thôi không ảnh hưởng tới xương nhưng....- Ngừng một lúc ông lắc đầu.- Thôi thì con là lớn, bố trông cậy hết vào con, Hoàng ạ.

- Bố cứ yên tâm tinh dưỡng, con tùy cơ ứng biến nhất định không để anh em xảy ra chuyện gì.

- Cũng đừng có gây chú ý quá để công an họ nhòm tới, chứ sợ nhiều thằng ong ve, hùng hùm hổ hổ xách dao đi nói chuyện chưa đâu vào đâu đã bị bắt vì không đội mũ với vượt đèn đỏ rồi thì chẳng ra làm sao. Bố không muốn vì những lí do vớ vẩn như thế mà ảnh hưởng tới công việc, nhắc chúng nó chú ý.

- Vâng ạ.

Đúng 7h tối, mình và bốn thằng nhân viên vẫn làm việc cho nhà nhảy lên xe taxi 7 chỗ phi thẳng về hướng cầu Thăng Long hướng đi về Đông Anh. Tay mỗi thằng đều xách một bọc to to dài dài, riêng của mình là một chiếc túi đựng vợt tennis nặng chịch, chốc chốc mình lại nắn nắn miệng túi nơi có một họng sắt đen ngòm và lạnh ngắt đang nhô lên, có thứ "bùa hộ mệnh" này cảm giác yên tâm và bình an hơn hẳn. Xe qua được cầu Thăng Long bình an vô sự, tới đây mình mới có thể thở phào nhẹ nhõm, ít nhất đã qua được tất cả các chốt giao thông, xe vẫn làm li tiển về phía khu công nghiệp gần đấy. Tới gần một bãi đất trống mình ra hiệu cho taxi dừng lại, tất cả xuống xe đi bộ về phía đám người đứng đằng xa, phần lớn đều đi ô tô riêng đỗ ở lề đường, có khoảng chục con tất cả. Qua những bóng đen lờ mờ trong xe, mình đoán có lẽ những người đứng ở đây chỉ là đại diện mà thôi. Ông Hoàng gật đầu ra ý chào mình. Mình lễ phép chào tất cả mọi người vì dù gì, ở đây mình là ít tuổi nhất. Dưới chân ông ấy là thằng đã cả gan xông vào nhà mình buổi sáng hôm trước bị trói chặt như lợn và nằm co quắp dưới đất như một con súc vật. Khinh bỉ mình nhổ một bãi nước bọt vào mặt nó, nếu không phải vì

hôm nay có quá đông người ở đây, mình nhất định phải sút cho nó thêm vài phát nữa.

Độ 15 phút sau, tiếng xe máy huyên náo, rền rĩ cả một quãng đường đang ào ào lao đến. Quả nhiên là thanh niên thôn, cách xuất hiện cũng ồn ào không khác gì đám cưới làng. Đèn pha dội sáng cả vào đám bên mình chói lòa cả mắt. Một con Mink xinh xịch tiến lại gần dựng chân chống đến xịch một cái, bọn nó còn chả thèm lịch sự dựng xa ra lấy chỗ nói chuyện. Thằng sếp của ông Tam nhà mình khệnh khạng bước xuống xe (có lẽ do mình cảm thấy thế), mình cũng liếc mắt để ý xem ông Tam ở chỗ nào, quả nhiên thấy ông ấy đang toe toét vẩy tay trên con Dream chiến mà nó hay cười, mẹ kiếp, có gì hay ho mà vẩy với cả chào, sắp chém nhau tới nơi. Lão sếp cười hề hề và hỏi rất bố đời:

- Hàng đâu?

- Đây, chúng mày nhận lấy hàng nhà chúng mày đi.

Ông Hoàng đá thẳng oắt đang nằm bất động dưới đất, hất hất chân về phía thằng sếp kia. Lão sếp cúi xuống thấp lấy tay nắm tóc xách đầu thẳng oắt lên nhìn mặt nhìn tỏ vẻ khó hiểu rồi hỏi:

- Cái gì thế này? Các chú trâu anh sao?

- Trâu trâu cái con mẹ mày ý

Ông Hoàng rít lên rồi rút nhanh một con phớ dài tầm 40 phân giấu sau lưng áo ra nhắm vào thằng sếp đối diện chém tới tấp, chỉ kịp nhìn thấy mặt lão thất thần rồi nằm gục trên vũng máu miệng không ngừng ngớp ngớp. Đám đàn em thấy vậy lập tức nhanh chóng, thẳng bật cốp xe, thẳng sờ lưng quần... nhanh chóng tìm vũ khí phòng vệ, tiếng chúng nó chửi bới loạn xạ, báo động ầm ỹ:

- Bảo vệ anh hai...

- Giữ lấy tiền, gặp cướp rồi...

- Đâm chết chúng nó đi. Giết hết chúng nó, anh hai gục rồi, nhanh đưa anh hai lên xe.

Lập tức tất cả trở lên hỗn loạn trên xe ô tô của đám nhà mình, tất cả các cánh cửa đồng loạt bật mở, đám đệ của từng đại ca nhanh như chớp âm ỉm lao ra, tuýt nước, batol, dao... sáng choang, vung chém loạn xạ trong không khí. Bãi đất hoang lập tức trở thành bãi chiến trường, chẳng biết đâu là mình đâu là ta, tất cả đang hỗn chiến một cách điên loạn và khát máu. Tiếng gậy vụt vù vù trong không khí, tiếng thét, tiếng gào man rợ, tiếng dùi cui đập thùm thụp, tiếng xương gãy, thậm chí một vài giọt máu không biết từ đâu bắn tung tóe lên cả mặt mình. Một tiếng súng bắn chỉ thiên từ phía bên đội Mỹ Đình. Tiếng nổ nhỏ nhoi yếu ớt ấy có lẽ chưa đủ sức thị uy vì ngay sau đó một ông ở bên nhà mình cầm thanh Kantana lao vào chém chỉ thiếu một phân nữa là đứt lìa bàn tay của thằng vừa bắn súng, bàn tay lủng lẳng chỉ chực rơi xuống đất khiến chủ nhân nó phải rú lên như một con thú hoang rồi gục ngã gần như ngay lập tức.

Mình quá bàng hoàng với những gì đang xảy ra, quá nhanh, quá kinh khủng. Mình vội vàng sờ sờ cái túi mang theo lôi ra một khẩu AK báng gấp, giương lê lên rồi lạch cạch lên đạn và giơ lên trời bắn chỉ thiên... Tạch... không có gì xảy ra hết... Mình hoảng hốt vội vàng tháo băng đạn ra... đạn có...rồi lại xem lại chốt... đã mở chốt... rồi lại vội vàng lên đạn lại lần nữa... một viên đạn còn nguyên cả đầu văng ra... rồi... tạch... vẫn không có chuyện gì xảy ra cả, đơn giản chỉ là một tiếng tạch khô khốc, êm và nhẹ... Cảm giác như kim hỏa không hoạt động hoặc đã bị ai đó lén tháo ra. Bỗng một bàn tay ai nắm chặt lấy vai mình:

- Kiên.

Quá hoảng hốt, bản năng của mình trỗi dậy, mình quay ngoắt người lại, sọc thẳng lưỡi lê trên đầu súng vào người nó, thấu bụng. Khi nhận ra cái đứa vừa bầu vai mình là ai, thì mình kinh hoàng tột độ.- Ông Tam, một tay ông ấy nắm chặt lưỡi lê, một tay vẫn giữ vai mình miệng lắp bắp

không thành tiếng, dưới bụng máu lại ứa ra còn nhiều hơn cả anh mình lúc bị đâm:

- Anh Tam...- Mình thét lên buông vội khẩu AK ra, máu ồng ộc chảy....

- Sao thế này? Chúng mày đi ăn cướp à?

- Cướp cái gì em không hiểu, để em đưa anh đi viện, nhanh lên. Lê nhà em rỉ rồi, uốn ván mắt.- Mình nói như mếu máo, ai mà ngờ được mình lại đâm chính người nhà mình như thế này.

- Cướp hàng, hôm nay bọn tao mang tiền đến để nhận hàng. Lão Hải đâu? Thăng già ấy đâu? Hàng đâu?

- Hàng gì? Em không hiểu?- Mình càng ngỡ ngàng thêm.

- Hàng... trắng...- Ông ấy cố rặn được thêm ra câu ấy rồi lịm đi.

Chưa kịp nói gì thêm bất ngờ một chiếc xe nhắm chỗ mình lao thẳng đến, mình chỉ kịp đứng bật thật nhanh dậy, vừa nhìn về phía đó và chói lòa mắt bởi ánh đèn pha, không kịp tránh không kịp kêu, con ô tô đâm thẳng vào người mình. Hình như lúc ấy mình có lấy hết sức bật lên mui xe một cái. Đầu đập vào kính và bị hất tung lên trên nóc ca bin sau đó rơi xuống đường, chân tay văng quật lung tung ê buốt, choáng váng rồi gần như cả cơ thể mất hết cảm giác dù lúc đó mình vẫn lơ mơ nhận thấy mọi sự xung quanh... Đây là cận kề cái chết? Mình sắp chết có phải không? Bên tai lúc đó văng vẳng tiếng còi cảnh sát và tiếng loa phóng thanh "Tất cả đã bị bao vây, yêu cầu hạ vũ khí đầu hàng"... Rồi mình rơi vào trạng thái vô thức không còn biết gì nữa....

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chap 21: Ván Bài Lật Ngửa

Trong lúc đó, ở bar, một người đàn ông đang ngồi nhâm nhi ly rượu tây sòng sánh ánh vàng và bên tai đang áp sát chiếc điện thoại.

- Gà đã vào bẫy, thả chó săn. Hết.

- Làm tốt lắm.

Lão cười, rồi cúp máy và tự thưởng cho mình thêm một ly rượu nữa. Quán đóng cửa không có ai hết, trong không gian tối nhờ nhờ này, chỉ có riêng lão, chỉ có mình lão là nhân vật chính, là ông chủ, là kẻ sẽ thống trị nơi đây và nhiều nơi khác nữa. Lão phá lên cười sảng sặc vì những mưu toan, những suy nghĩ sáng suốt của mình. Dưới chân lão ba bốn viên gạch được cạy lên, cơ man nào là những bọc trắng như bột mì và những bịch chứa những viên hồng hồng trắng trắng, chúng nó đã nằm chết dí ở đây rất lâu rồi, nhưng không sao giờ chúng sẽ được lão hồi sinh, được trọng dụng. Lão sẽ dùng chúng để biến nơi đây thành một thiên đường, của lão và của cả những con giời. Thành một chốn thần tiên chỉ có bay và lắc. Rồi ở kia, ở kia nữa, lão vạch vạch những nơi vô hình đó ra trong đầu như là có thể sờ thấy, nhìn thấy nắm lấy được vậy, lão sẽ biến tất cả thành của lão, thành thiên đường như nơi đây hết. Rồi lão lại tự cười một mình, tự nốc rượu, chai rượu tây trên bàn đã vơi đi quá nửa....

- Vui lắm sao hả bố?

Tiếng một người con gái rất quen vang vọng trong không gian tĩnh lặng khiến lão giật thót tim đánh vỡ chiếc ly, khi thật lão đã khóa chặt cửa rồi cơ mà. Chị Hằng lẳng lẳng bước tới phía là từ cánh cửa đang mở toang đằng xa, ánh đèn mờ mờ ảo ảo nơi đây đủ để soi rõ khuôn mặt của

kẻ ngồi kia- bố nuôi. Không, bắt đầu từ những dòng chữ này mình xin phép được gọi con người đốn mạt ấy là lão Hải, tình nghĩa chấm dứt.

Lão Hải hơi choáng váng một chút rồi lập tức lấy lại bình tĩnh:

- Hăng à? Con đi đâu? Con về lâu chưa? Con có biết ở nhà bố lo cho con như thế nào không?

- Lo lắng?- Chị Hăng nhếch mép cười- Ông lo cho cái thân của ông thì hơn, tay chân đau yếu thế kia ông chắc không thể vác hết được chỗ hàng này tẩu tán ra khỏi đây đêm nay rồi.

- Con đang nói gì thế? Bố không hiểu?

- Thôi ông Hải ạ, kịch đến đây là hạ màn được rồi.

- Con sao dám nói cái giọng ấy với bố- Lão Hải lão đảo đứng dậy, định dang tay ra tát chị hăng rồi lại lão đảo ngồi xuống thở hổn hển như thể kiệt sức lắm rồi, diễn.

- Ông có nhận ra cái này không đây?- Chị Hăng giơ lên một chiếc bật lửa.

- Là của thằng Dũng.- Lão nói.

- Phải, là của em tôi. Ông có biết trong đó có gì không? Tôi cứ nghĩ là có những gì em tôi đã nói, toàn bộ quá trình ghi âm nên chấp nhận đưa nó cho thằng Long hình sự. Nhưng mà tôi đã nhầm, không hề có một chút nào hết. Nếu không phải vì thằng Long là người của nhà tôi thì chắc chắn chúng tôi đã cầm chắc cái chết rồi. Trong này hoàn toàn chỉ có những câu chuyện giữa ông và em tôi. Những vụ giao dịch, chỗ giấu hàng, cách thức phân phối, có tất cả... Và tôi đã hiểu bản chất của sự việc hôm ấy, ông muốn mượn việc để thanh trừng bar muốn biến nơi đây thành thánh địa của riêng ông, thành nơi phân phối và trung chuyển hàng.

- Khốn nạn...- lão rên rĩ.

- Tôi đã tìm đủ mọi cách để gặp Dũng xác minh lại điều này, nhưng có vẻ như ông đã cho người chặn hết mọi ngã. Không có cách nào liên lạc với em tôi kể từ khi nó bị tạm giam tới giờ. Ông thật quá cáo già đấy ông Hải ạ. Việc hôm nay có lẽ ông đã bắt đầu dự tính rất lâu và chắc bắt đầu từ việc ông đưa hai đứa con đầu tiên của mình vào rọ, giờ này chắc hẳn ông bố tốt cũng đã đưa tất cả các con khác của mình vào khám theo hết cả rồi, thằng Bình thì phải nằm viện quá lâu để có thể tiếp tục tiếp quản nơi này. Ông triệt hạ tất cả các rào cản, rồi ông sẽ làm hết, sẽ ôm trọn chỗ này và những chỗ khác nữa, sẽ đưa người của ông vào để thực hiện cái mưu đồ bản thủ của ông.

- Chuyện đã đến nước này, con phải hiểu. Đây không phải con đường của riêng bố, mà của cả em con đã chọn. Bố hiểu, khi con biết hết mọi chuyện mà im lặng không nói gì, không ngăn cản bọn nó lên đường, là con có ý hết phải không? Thôi được, bố không để con phải thiệt thòi đâu, bố con mình sẽ thỏa thuận với nhau về việc này, bố sẽ để con tiếp quản nơi đây, cùng với bố và ba cái bar khác trên địa bàn. Con có thể theo bố, hoặc không theo. Bố sẽ vẫn làm việc của bố, không liên quan gì tới con cả. Khi nào Dũng ra, bố sẽ đảm bảo mọi quyền lợi của nó, ba bố con mình sẽ làm chủ cả Hà Nội này. Con yên tâm, bố làm lớn thế này, có người chống lưng cho cả, không ai dám động vào bố con mình hết. Những đứa chống đối bố sẽ chặt hết.

- Ông nghĩ là tôi cần mấy đồng tiền như bản ấy sao? Có thể ông không biết, thực ra tôi chẳng đi đâu cả. Tôi vẫn ở đây, hàng ngày có thể mọi người không nhận ra. Con mụ lao công bản thủ đeo khẩu trang và găng tay kín mít, mặc bộ bảo hộ lao động chính là tôi. Tôi ở đây đủ lâu, đủ dài để thu thập hết bằng chứng cần thiết để đưa ông ra trường bản rồi.

- Nếu chuyện này hở ra, thằng Dũng cũng sẽ không thoát được đâu, cô con gái ngọc ngà của ta ơi.

- Cái đấy, tôi sẽ nhờ người đứng ra thỏa thuận với bên C56, ông có tin không? Họ sẽ hứng thú với cái đường dây của ông lắm đấy. Ở đây cũng có những góc khuất cả, biết đâu họ lại chấp nhận thả con săn sắt bắt con

cá rô. Chắc ông cũng không ngờ, cả cái bar này đã bị lắp thiết bị nghe trộm và quay lén. Đến cả cái góc nhà vệ sinh cũng không chừa đúng không? Ông đã làm những gì ở đây? Nói chuyện với ai? Tôi đã có đây đủ hết cả.

- Khốn nạn.- lão rút lên hùng hổ rút khẩu súng dưới ngăn bàn ra chĩa thẳng vào người chị Hằng và gằn giọng- Như vậy chỉ cần tao giết mày là mọi việc sẽ xong xuôi hết phải không?

- Ai là người khốn nạn ở đây? Tôi hay ông? Bán đứng người thân, buôn ma túy, giờ lại sắp sửa giết người- Chị Hằng đáng lẽ phải run sợ thì lại bình thản nói- Ông, chính ông mới là kẻ khốn nạn.

- Có thể mày gọi tao là kẻ khốn nạn, là kẻ phản bội, là gì cũng được. Nhưng ngày hôm nay chỉ cần cho mày nằm im ở đây, tao sẽ đi trình báo công an, sẽ nói là tự vệ khi phát hiện ra mày quay lại đây lấy hàng trắng, bar này vốn là của mày, quá hợp lý. Rồi chỉ cần có tiền, có quan hệ tao sẽ lại thoát hết mọi tội lỗi. Lại về đây, gây dựng lại tất cả. Với mày tao có thể là chó, là thằng khốn nạn. Nhưng với các con tao, tao sẽ thành một ông bố anh hùng khi mà giết được một con phản bội ôm tiền chạy trốn như mày. Chúng nó sẽ lại tôn thờ tao, lại nghe lời tao răm rắp. Phải rồi, chỉ cần mày vĩnh viễn nằm đây và câm họng lại. Thế là xong.

- Nhưng mà tôi cũng lại trót nghe hết tất cả câu chuyện mất rồi - Tiếng một người khác già hơn vọng từ phía cửa, lão Hải bàng hoàng kinh ngạc nhưng không đến nỗi rơi súng như đã làm rơi cái ly- là mẹ. Mẹ cũng đang bình thản bước chầm chậm về phía lão.

- Vậy thì tao sẽ giết cả hai đứa mày, thì ra chúng mày hợp lại lừa tao.- lão lắp bắp chĩa súng lung tung.

- Ông đang nói cái gì thế?- Mẹ lại cười nhạt- Sao lại là lừa ông? Ai lừa ai? Chẳng phải hai nhà chúng tôi chung một con thuyền sao?

- Thì ra bà đã biết con Hằng không hề trốn, bà biết tất cả.

- Thực ra cũng là tình cờ thôi, nhưng giờ thì đúng là đã biết cả. Ông đúng là cả giận mất khôn hết rồi, giết hai con đàn bà này thì làm được gì chứ, chẳng lẽ ông nghĩ chúng tôi tới đây mà không chuẩn bị gì sao? Sẽ đổ vất hết lên được đầu hai con mụ này ư? Bình tĩnh, bình tĩnh, hạ súng xuống rồi từ từ nói chuyện đi.- mẹ lại cười nhạt.

- Tao sẽ giết hết chúng mày, rồi muốn ra sao thì ra. Có lẽ chúng mày không biết tao là ai, tao có thể làm gì, ai chống lưng cho tao. Chúng mày không bao giờ ngờ tới được đâu.

- Có lẽ ông cũng không ngờ tới việc này, ở đây ông đang nắm giữ sinh mạng của chúng tôi. Nhưng thực ra chúng tôi cũng đang nắm giữ sinh mạng của người nhà ông. Chỉ cần tôi ngừng nói trong 10s- Mẹ giờ chiếc điện thoại cũ kĩ của mình lên lắc lắc- Thì đầu dây bên kia sẽ có chuyện đấy.

Tiếng loa điện thoại được bật, giọng một đứa con gái vang lên, xen lẫn tiếng khóc

" Bố ơi con chết mất cứu con bố ơi, chúng nó giết con, giết mẹ mất...hu...hu...Bố về nhà cứu con...."

Rồi mẹ lại tắt loa ngoài đi, đặt máy điện thoại ngửa lên mặt bàn.

- Mẹ kiếp.- Lão văng tục.

- Bình thường thôi- Mẹ nói- Giờ đặt súng xuống và nói chuyện chứ, chúng tôi đến để nói chuyện.

- Tao không phải trẻ con đâu, đặt súng xuống tao sẽ không còn gì thương lượng nữa, nhắc với đầu dây bên kia, nếu con tao có bất cứ chuyện gì. Tao sẽ giết chúng mày trước.

- Ông Hải vẫn nóng nảy như ngày nào nhỉ?- Lần này là tiếng đàn ông, không phải một mà là hàng chục tiếng bước chân cồm cộp của giày da

vang vọng trên mặt đất- Đặt súng xuống và tôi sẽ chủ trì cuộc nói chuyện này vậy.

Khác với suy nghĩ là lão Hải sẽ hoảng hốt và run sợ, lão mừng như vớ được vàng cục vôi vàng đặt súng xuống ,giơ tay chào theo đúng điều lệ ngành và mừng rỡ nói:

- Tôi là Hoàng Xuân Hải, cấp bậc đại úy, chức vụ sĩ quan tình báo trực thuộc tổng cục V, bộ công an.

Lập tức một trinh sát lao tới khống chế lão trong khi một chiến sĩ khác tịch thu khẩu K54 trên mặt bàn, ông Cần giơ tay ra hiệu dừng lại, lão Hải mới được thả lỏng ra, ông vỗ vỗ vai lão và cười:

- Nào bình tĩnh, người nhà cả. Hãy cứ bình tĩnh.

- Tôi thừa lệnh của sếp Hãn, trưởng phòng điều tra tội phạm hình sự có tổ chức nằm vùng ở đây. Giờ xin được bàn giao hiện trường và tang vật cho sếp.

- Tôi biết, ông là công an mật, hồ sơ của ông hiện do người của tôi trực tiếp nắm giữ, nhưng ông cũng biết đấy không có nhiều người biết điều đấy lắm đâu, và nếu tôi có hủy bộ hồ sơ ấy đi thì rõ ràng trước mặt tôi giờ đây là một tên tội phạm buôn ma túy có tổ chức.- Ông Cần nói một cách đầy ẩn ý.

Lão Hải sửng người lại mắt trợn lên kinh hoàng, đây là điều lão không ngờ tới, thậm chí cả ông Cần cũng đang không đứng về phía lão mà đang cùng dìm lão xuống bờ vực, chuyện gì đang xảy ra ở đây? Lão gào lên thảm thiết như một con thú bị dính đòn:

- Tôi là người của sếp Hãn, tôi có đầy đủ đặc quyền của một cán bộ công an, ông không có quyền bắt giữ tra hỏi tôi khi tôi đang thi hành nhiệm vụ.

- Có lẽ ông đi nằm vùng quá lâu nên không biết một điều, cơ cấu của tổng cục đã thay đổi rất nhiều. Sếp Hãn, chiếc ô lớn nhất của ông đã bị hạ bệ vì lạm dụng chức vụ và quyền hạn. Interpol Việt Nam và Interpol Lào đã khám phá ra đường dây buôn bán, vận chuyển tiêu thụ ma túy từ tam giác vàng vào Việt Nam thông qua con đường đặc biệt, chính là các ông, những điệp viên mật đã lợi dụng quyền hạn tự do ra vào các nước Đông Dương lập ra và lợi dụng mạng lưới tình báo viên phối hợp với xã hội đen đưa đi tiêu thụ trên toàn miền bắc. Giờ đây ông Hãn, ông cũng như tất cả các mắt xích còn lại đang bị khống chế và chắc chắn sẽ phải giải trình điều này trước tòa. Chuyên án này đã được thành lập ba năm nay rồi, và tới đây tôi nghĩ đã kết thúc. Ông nên cúi đầu chịu tội và thành khẩn đi, chúng tôi đã có đầy đủ bằng chứng về hành vi phạm tội của ông cũng như tổ chức ma giáo của lão Hãn.

- Lũ chó...

Lão Hải rít lên, rồi trong cái đống bông băng bùng nhùng dưới chân lão lôi ra một chiếc bút, không đúng hơn là súng bút nhắm về phía ông Cần định nổ súng... Đòàng...mùi thuốc súng nồng nặc trong căn phòng, chỉ thấy bàn tay của lão thủng một lỗ to tướng, bê bết máu, chiếc bút văng đi phía xa. Mẹ đang cầm một khẩu K59 đen ngòm, miệng súng vẫn còn phảng phất khói, đợi cho mọi người kịp hiểu ra chuyện gì, bà mới chậm chậm đặt khẩu súng lên bàn đẩy về phía mấy chiến sĩ công an, giọng lạnh lùng:

- Đủ rồi đấy ông Hải ạ, hãy im lặng hưởng sự khoan hồng của Pháp luật.

Lão Hải ôm cánh tay lăn lộn dưới sàn và khóc lóc kêu gào như một đứa trẻ, một chiến sĩ an ninh khác lại gần lão, tiếng dùi cui điện tạch tạch tạch nghe ghê rợn trong không khí. Lão nằm im bất động và chính thức bị khống chế hoàn toàn.

- Chị đã làm rất tốt.- Ông cần cúi đầu trước mẹ.

- Không có gì, tất cả đã nằm trong cuộc thương lượng giữa hai chúng ta.

- Đêm nay mọi thứ sẽ chấm dứt hết ở đây, ngoài việc bẻ gãy được đường dây buôn bán ma túy của lão Hải thì phần lớn dân anh chị của Hà Nội đêm nay cũng sẽ bị đưa vào khám. Hà Nội sẽ lại tạm yên bình trong một thời gian.

- Cái đó tôi chưa dám chắc, tre già măng mọc, cái mảnh đất làm ăn này màu mỡ và nhiều cám dỗ lắm.

- Chính vì thế chúng tôi mới cần những con người như chị, có những việc công an không thể làm được, không thể quản được, cần có bàn tay sắt để khống chế những thành phần khó răn dạy. Hà Nội cần có xã hội đen, nhưng đó phải là những người chấp nhận thỏa hiệp. Chị nghĩ sao nếu chúng tôi muốn tiếp tục thương lượng với gia đình chị?- Ông Cần nói những lời mật ngọt như muốn vuốt ve tâm lý của mẹ, và lão cho người dẫn chị Linh vào, mặt bà ấy đang tái mét sợ sệt cắt ra không còn hột máu.

Mẹ mình sững người, hết nhìn chị Linh lại nhìn lão Cần, rồi bà bắt đầu khóc, con người sắt đá của gia đình mình đã phải khóc trước mặt một người lạ:

- Tôi đã quá mệt mỏi và phải trả giá quá nhiều trong suốt những năm tháng qua rồi, giờ đây tôi chỉ muốn được hưởng thụ một cuộc sống an nhàn như những bà già khác thôi, đi thể dục dưỡng sinh, chăm sóc gia đình, bế cháu. Chuyện xã hội tôi không muốn tham gia nữa. Còn Linh...- Mẹ hướng về phía chị- Con có quyền quyết định, mẹ không ngăn cấm nhưng hãy nhìn mẹ đây. Nhìn xem nhà mình đã nếm trải những gì trong suốt những năm tháng qua mà quyết định cho đúng đắn.

Chị mình ôm mặt khóc rưng rức, 5 phút trôi qua, tất cả im lặng nghệt thở chờ quyết định của chị, cuối cùng chị mình cũng cất lời:

- Con... muốn ...dừng lại....Thế là quá đủ với gia đình mình rồi...

- Sẽ không còn có thêm một cơ hội nào khác đâu?- Ông Cần sáng giọng.

- Cháu biết...nhưng cháu thật sự quá mệt mỏi, cháu không thể...

- Bà cũng muốn vậy sao? Bà chắc chứ.- Ông Cần quay sang phía mẹ như để khẳng định lại.

- Tôi tôn trọng ý kiến của con gái tôi. Hy vọng thỏa thuận giữa hai chúng ta cũng được tôn trọng. Sự bình an cho tất cả con tôi, kể cả thằng Kiên vừa tham gia vụ hôn chiến đêm nay.

- Quân tử nhất ngôn, tôi sẽ giữ lời. Tất cả những chuyện trước đây của gia đình bà sẽ được xóa sạch. Nhưng...- Ông Cần trừng mắt nhấn mạnh điều mà ông sắp nói- Tất cả những chuyện sau này của gia đình bà, tôi sẽ không đảm bảo bất cứ một cái gì hết, cứ theo luật mà làm.

- Thế là quá đủ rồi, tôi không cần gì hơn.- Mẹ mình cười, thật tiếc là mình không được chứng kiến điều đó vì theo lời chị thuật lại, đó là nụ cười đúng nghĩa thật sự của mẹ trong suốt bao năm qua, rất nhẹ nhàng và mãn nguyện.

Chị Hằng lặng lẽ tiến lại gần mẹ nắm hai tay mẹ lên tra vào chiếc còng số 8, hai mắt chị đỏ hoe, giọng nấc nghẹn:

- Cháu xin lỗi cô, giờ chúng cháu xin phép được tạm giữ cô vì nghi ngờ cô có dính líu tới các hoạt động tén dụng đen có tổ chức, tổ chức đánh bạc trái pháp luật và cố ý gây thương tích và tổn hại sức khỏe của người khác. Chúng cháu tạm giữ cô để phục vụ việc điều tra.

- Không... Chị đang làm cái gì thế... chị Hằng- Bà Linh lao lên nhưng lập tức bị hai chiến sĩ công an bên cạnh giữ tay lại, mặc cho bà ấy vùng vẫy gào khóc thảm thiết.

- Thôi nào con- Mẹ vẫn cười như mọi khi, như chưa có chuyện gì xảy ra, dù nụ cười lần này là trong nước mắt - Ông làm rất đúng- mẹ quay

sang ông Cần-Đường trách họ- Quay lại chị và nói- Họ làm thế hoàn toàn là vì nhà mình, phải có người đứng mũi chịu sào, nếu không tất cả những người hôm nay bị bắt sẽ nghĩ nhà mình là người đã giật dây tất cả đưa họ vào tròng. Hãy cứ để mẹ, nếu không sẽ không yên ổn được với tất cả giang hồ Hà Nội đâu. Ý ông là như vậy đúng không ông Cần.

- Thực ra ý chúng tôi không hẳn là vậy. Tất cả những người liên quan tới lão Hải đêm nay bị bắt ở Đông Anh sẽ được điều tra làm rõ, phải cảm ơn lão vì đã dàn dựng cho chúng tôi chuyện này. Chúng tôi sẽ bàn giao lại cho công an thành phố để điều tra về việc làm ăn phi pháp của tất cả những người tham gia. Trong đó có cả nhà chị. Nhưng chị yên tâm, tất cả những gì tôi hứa với chị, tôi sẽ giữ đúng lời.

- Tôi hiểu. Xin hãy tháo còng cho tôi đã. Tôi có việc muốn làm.

Ông Cần hất cằm ra hiệu cho chị Hằng, lập tức chiếc còng số 8 trên tay mẹ được mở khóa, mẹ lục lục chiếc túi xách đặt lên bàn một chiếc thẻ màu đỏ chói, trên thẻ ghi những dòng chữ được in hoa trang trọng màu vàng dưới biểu tượng quốc huy nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam: GIẤY CHỨNG MINH CÔNG AN NHÂN DÂN. Lật mặt sau là những dòng chữ đã cũ mờ theo thời gian dù năm sau lớp platis nay cũng đã xỉn màu

Họ tên : Đào Thúy Hạnh

Ngày sinh: 25/11/1959

Cấp bậc: Thượng úy

Chức vụ: Sĩ quan nghiệp vụ

Đơn vị: C4- Tổng cục 5

Ông Cần cũng lảng lảng rút trong túi xách ra một tập hồ sơ màu xanh đậm pha lẫn những vệt ố màu vàng và nói:

- Tôi cũng đã lường trước chị sẽ làm thế này.- Ông Cần lấy tập hồ sơ và xé ra làm tư- Chị Hạnh, chị bị tước hết quyền lợi của một chiến sĩ công an và chính thức bị sa thải khỏi ngành.

- Cảm ơn ông. Tôi đã chuẩn bị cho cái ngày này từ rất lâu rồi.

- Và trong thỏa thuận của chúng ta, không đề cập tới đàn em của chị- Minh răng vàng, chúng tôi sẽ bắt hãn bàn giao lại cho công an Quảng Ninh phục vụ việc điều tra.

- Bắt hãn ở đâu vậy?- Mẹ mình lại cười một cách đầy ẩn ý.

- Chúng tôi đã cho một tiểu đội đặc nhiệm bao vây nhà lão Hải từ khi này, chắc chắn Minh răng vàng không thể thoát.- Ông Cần cười đắc thắng với kế hoạch của mình.

Tiếng chuông điện thoại của một chiến sĩ reo vang, đứng ngay cạnh ông Cần, có lẽ là một cán bộ cấp cao chỉ thấy đồng chí này nói nhanh một hai câu rồi quay sang báo cáo với sếp:

- Báo cáo sếp, không phát hiện dấu hiệu khả nghi trong nhà lão Hải, con tin đang nằm ngủ một mình ở tầng hai, còn vợ lão đang xem ti vi dưới nhà. Toàn bộ đội đặc nhiệm đã rút khỏi hiện trường.

Ông Cần kinh ngạc, biến đổi sắc mặt quay sang nhìn mẹ như chờ mong một sự giải thích, Bà lại cười và từ từ lôi chiếc điện thoại ra bật một đoạn ghi âm lên và nói:

- Thực ra chính tâm lý của lão lúc đấy mới là thứ đe dọa lão, chẳng là thế này, tôi cũng có quen với vài người trong hãng phim, cách đây vài hôm chúng tôi có mời con bé tham gia một buổi casting gì gì đó, nhưng tiếc quá con bé diễn không được đạt lắm...

Tiếng một người con gái lại vang lên trên điện thoại như khi này, rè rè hơn một chút

"Bố ơi con chết mất cứu con bố ơi, chúng nó giết con, giết mẹ mất...hu...hu...Bố về nhà cứu con...."

Giọng một người đàn ông khác : " Thôi được rồi, cháu dừng lại đi, chú nghĩ là diễn như thế chưa đạt, giọng nói thì đúng rồi, nhưng gương mặt cháu thì chưa đạt được sự biểu cảm cần thiết, chú nghĩ cháu nên tập luyện nhiều hơn và tìm thêm cơ hội ở những lần sau"

Tiếng đứa con gái cầu xin: " Cháu xin chú cho cháu một cơ hội, cháu có thể làm lại lần nữa được không ạ".

Đến đây thì bà lại tắt máy và lắc đầu, ông Cần ngăn người ra rồi cũng cười lớn :

- Thật là lại thua mục già tinh quái này rồi.

- Ông quá khen, chỉ là tôi muốn cẩn thận thôi. Không nên để quá nhiều người liên lụy vì mình. Ông yên tâm đi thẳng em tôi giờ này vẫn đang ở mỏ than, việc của nó khắc sẽ có công an ở đấy lo liệu, tôi và cả ông chẳng thể với tay được tới đó đâu. Dòng họ Hoàng làm chủ một chốn vùng biên như dòng họ Giàng A ở trên kia vậy, bất khả xâm phạm. Ai mà biết được, công an Quảng Ninh có muốn động tới nó hay không, hay họ cũng muốn thỏa hiệp để có một đối trọng cân bằng cán cân nơi ấy. Thôi chuyện này hãy mặc cho số phận đẩy đưa đi.

- Cái gì cũng chậm hơn bà một nước. Tôi thật may mắn khi ngày xưa, người quyết định ra đi năm vùng lại là bà, nếu không vị trí của tôi ngày hôm nay, chắc chắn sẽ không dễ dàng gì mà tranh được với bà rồi.

- Có lẽ cũng muộn rồi. Chúng ta nên giả tán ở đây thôi- Mẹ chìa hai tay ra chụm lại vào nhau, tiếng cồng số 8 lại lạch cạch vang lên, chị Hằng đóng sập chốt lại, mẹ chính thức bị bắt giữ.

Khi đưa mẹ ra cửa để lên xe, chị mình nắm chặt lấy tay bà và nói:

- Mẹ cứ yên tâm, con sẽ gọi cho chú...

- Không- bà ngắt lời chị trước khi chị kịp nói tên của chú B ra- lần này hãy gọi luật sư, tất cả những gì cần dặn dò mẹ đặt hết trong ngăn kéo bàn làm việc ở phòng mẹ. Con là lớn, lo toan nhà cửa, nhất là thằng Kiên cẩn thận. Đừng lo gì cho mẹ. Tất cả sẽ ổn.

Rồi bà lên xe, ba bốn chiếc xe cùng nổ máy ầm ỹ cả một góc phố rồi lần lượt phóng đi, chỉ còn lại chị mình đứng đó ôm chị Hằng và khóc. Bên trong tổ công tác đặc biệt vẫn đang làm nhiệm vụ tại hiện trường.

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chương 22: Bí Mật Của Mẹ

Ngày hôm sau, mình tỉnh giấc sau cơn mê man ở trong bệnh viện. Đầu choáng váng và đau như búa bổ, chân căng được bó cẩn thận. Theo hồ sơ bệnh án thì mình bị tai nạn giao thông vỡ xương bánh chè, mọi việc từ vệ sinh, ăn uống... đều do chị lo cho hết. Mình gần như bất lực và mệt mỏi.

Phải một tuần sau mới xin được bác sĩ cho ra viện về nhà tự điều trị, lúc này có cái máy tính bên cạnh mình mới lần mò lên mạng đọc được mấy bài báo "Bắt gọn hai băng nhóm xã hội đen dùng hàng nóng thanh toán nhau", "Công an Hà Nội lập chiến công lớn truy quét tội phạm xã hội đen trên địa bàn Hà Nội", "Điểm mặt những đại ca giang hồ có số má bị tóm ở Đông Anh", "Phòng vấn đại tá Hoàng Hữu Minh, người trực tiếp chỉ huy cuộc vây bắt nghẹt thở hơn một trăm đối tượng cộm cán trên địa bàn Hà Nội", "Cháy nhà ra mặt chuột, lộ mặt đường dây tín dụng đen và cờ bạc có tổ chức"... Rất rất nhiều tin khác nữa, đại khái mình đã lờ mờ hiểu ra tình hình hiện tại, tất cả mọi người đã bị tóm gọn trong đêm hôm ấy bên công an đang mở rộng điều tra, rất nhiều việc làm ăn của anh em trong nhà đã bị sờ đến. Nói chung là tan nát hết cả. Chị bưng bát cháo lên thấy mình đang cặm cụi đọc báo không dám nói gì chỉ khẽ khàng đặt bát cháo lên bàn rồi ngồi nhìn mình. Mình vẫn thẫn thờ nhìn máy tính và hỏi:

- Anh đâu chị?

- Anh vẫn ở viện, có mấy đứa chăm sóc rồi, chị mang em về nhà, chạy qua chạy lại hơi vất vả một chút nhưng mà chị biết em không thích ở viện, sợ ở đấy em lại buồn.

- Vịt đâu chị?

- Gửi về cho bà nội rồi.

- Còn mẹ thế nào rồi

Mình định tránh không hỏi chuyện mẹ, sợ hai chị em lại ôm nhau khóc mất, nhà cửa lúc này nhìn tan tác mỗi người một nơi, gánh nặng giờ đặt hết lên vai bà ấy. Những ngày mình trong viện, tuy chị không trực tiếp nói ra nhưng mình phong phanh nghe người này người kia nói mẹ bị bắt. Nhưng nếu không hỏi thì nóng ruột bất an.

- Chị đã lo xong xuôi các thủ tục cho mẹ rồi.- Bà ấy quay mặt đi giấu đôi mắt đỏ hoe, biết mà, không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại y rằng có màn khóc lóc.- Đã liên hệ với văn phòng luật sư thành phố. Em yên tâm chị cũng lo cho mẹ chỗ ở trong ấy chu tất rồi không thiếu thốn, khổ sở gì đâu.

- Chú B đâu? Chú B có giúp được gì không?- Mình cay cay mắt ngược mặt lên hỏi.

- Mẹ nói không làm phiền chú ấy, em cứ bình tĩnh, chuyện không như em hiểu đâu. Khi nào có thời gian, chị sẽ kể cho em nghe.- Chị mình lúng túng nói.

- Ngay bây giờ, em muốn nghe ngay bây giờ.- Mình gào lên.

- Thôi được rồi...

Bà ấy kể lại toàn bộ câu chuyện trên bar đêm hôm đó cho mình nghe, câu chuyện không liền mạch vì những tiếng nấc, tiếng khóc và tiếng than thở xen kẽ. Nhưng nói chung nội dung câu chuyện mười phần mình cũng đã hiểu được tới chín.

- Đúng là không biết ai xấu ai tốt xung quanh mình nữa rồi.- Mình thở dài.

- Chị muốn ngăn em đi, chị biết là sẽ có chuyện nhưng không dám. Mẹ đã dặn cứ để việc ở nhà diễn ra một cách tự nhiên.

- Tại sao em không thấy báo chí nhắc gì đến vụ ma túy?

- Cái đó liên quan tới bên công an rất nhiều, chuyện nội bộ chắc không thể hé lộ ra ngoài.

- Trước khi đưa vào viện em cũng lờ mờ đoán ra có chuyện gì không ổn, ông Tam nói bọn Mỹ Đình tới đây để nhận hàng trắng. Còn bên mình tới để đánh nhau, chúng nó nghĩ mình tới cướp hàng. Rồi tung hết cả lên. Rõ ràng con chó này (chỉ lão Hải) đã dàn dựng và tính toán rất khéo để đưa tất cả vào rọ. Anh em bên mình và bọn ông Tam như những con rối ngoan ngoãn cho ông ấy giật dây.

Chị im lặng không nói gì, nước mắt ngăn nước mắt dài lã chã rơi...

- Chị cố gắng xem có cửa nào lo cho ông Tam hộ em, chính em đêm ấy đã đâm nhầm ông ấy. Dù sao cũng đã bao năm làm ăn với nhau rồi, phải có chút tình nghĩa.

- Chị biết. Hôm ấy em mang súng của nhà đi à?

- Vâng, nhưng không biết tại sao lại không nổ súng.

- Là do mẹ, mẹ tháo kim hỏa ra từ lâu rồi, mẹ lo xa anh Bình sẽ dùng nó lung tung ai ngờ...

- May mắn là hôm ấy em không bắn được một viên đạn nào, nếu không sẽ rất rách việc, hôm ấy hoảng loạn quá. Ai biết là em sẽ làm gì khi có một khẩu AK trong tay, sẽ giết bao nhiêu người nữa...- Mình ôm mặt hối hận.

- Không sao, ổn cả rồi mà, ổn cả.

- Em còn không biết là đứa nào đã tung em, khẩu súng giờ chắc vào phòng tang chứng rồi.

- Người của ông Cần đã đâm em đấy, lúc bị ông ấy giữ trên xe, chị loáng thoáng nghe được qua điện thoại như vậy. Bọn họ thấy em có súng không dám lao vào khống chế, đành dùng hạ sách ấy. Rồi cũng chính họ mang em vào viện, đêm hôm ấy em là người duy nhất thoát ra được khỏi vòng vây của công an. Thôi mình chấp nhận, thà nằm nhà 6 tháng điều trị còn hơn là nằm tù em ạ.

- Vâng, đành thế. Chị cố gắng lo cho mấy đứa nhân viên hộ em....

- Chị sẽ cố hết sức trong khả năng. Nhưng cũng đừng lo chúng nó chắc chỉ bị quy vào tội gây rối thôi, mấy đại ca nhà mình mới to chuyện việc làm ăn bị xới tung hết cả lên rồi...

- Mà chị, đã giờ ngăn kéo phòng mẹ ra chưa?- Mình lái câu chuyện sang hướng khác.

- Rồi.

- Em xem được không?

- Đợi chị chút. À, ăn cháo đi nguội rồi, ăn xong rồi xem.- Bà ấy lục đũa ngồi dậy chạy xuống dưới nhà.

Một lúc sau bà ấy cầm lên một mảnh giấy và một chiếc máy khi âm, mình đón lấy tất cả và mở mảnh giấy ra đọc trước, vền vền có mấy dòng, cảm giác như những gì mẹ viết vừa tình cảm lại vừa cương nghị, dứt khoát đúng như tính cách của mẹ mọi khi:

"Mẹ không muốn các con đọc được những dòng chữ này, nhưng mà khi các con đọc được có nghĩa là mẹ đã không còn ở bên các con nữa. Dù có chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh tìm các giải quyết, không thể nóng vội được. Những gì mà hai con luôn thắc mắc, lo lắng gặng hỏi mẹ đều nằm trong chiếc máy ghi âm này. Mẹ không biết nói gì nhiều, chỉ muốn nói các con là tài sản lớn nhất mà mẹ có, vì thế hãy giữ gìn."

Mình lặng lẽ bật công tắc chiếc máy ghi âm lên, nội dung câu chuyện trong đó được mình lờ mờ hình dung ra như thế này...

"...Đêm hôm mà mẹ cùng lão răng vàng đi riêng với ông Cần về nhà kho ở hướng Hoài Đức, trong căn phòng kín chỉ duy nhất có hai người là mẹ và ông Cần được ngồi trực tiếp thương lượng với nhau...

- Vậy ra chúng tôi bị bà dặt mũi, kể cả chuyện bà chuẩn bị phong bì tiền cũng đã nằm trong kế hoạch cả.- Ông Cần chấp chặt hai tay vào nhau đặt lên bàn và nói.

- Nếu không thế thì các ông sẽ đâu có tin, tôi cứ thắc mắc cái gì khiến con Lan có một niềm tin mãnh liệt đến thế? Chính vì cái niềm tin của nó khiến tôi chú ý tới việc này. Con bé khôn hơn hai đứa con của tôi, dĩ nhiên, nó không tin cái gì một cách mù quáng quá, chắc chắn có một ông to nào đó nhúng tay vào thật, ai ngờ lại là ông.- Mẹ mình bình thản trả lời.

- Việc bà thả lão già ở Nội Bài, bà cũng đã dự tính trước được chúng tôi sẽ rình ở đó?

- Các ông bám người còn thua cả bọn thám tử nghiệp dư ở Hà Nội này, có lẽ ông nên đào tạo lại cấp dưới, còn non lắm. Quá lộ.

- Giả sử hôm nay chúng tôi không chặn lão ở Nội Bài và không nhận được vật bà muốn gửi cho chúng tôi trong ví của lão, bà tính sao? Kế hoạch của chúng tôi vì thứ đó mà đã thay đổi vào phút chót.

- Thì tôi đã có con tin trong tay, tôi chuẩn bị đủ người giữ con tin để chúng ta buộc phải có một cuộc thương lượng đấy.- Tiếng cười quen thuộc của mẹ.

- Bất chấp cả pháp luật?- Ông Cần hỏi lại.

- Ông nghĩ bấy lâu nay tôi là công dân gương mẫu lắm sao?- Bà đáp trả giọng hóm hỉnh.

- Chúng tôi có một đề nghị? Đúng hơn là một yêu cầu. Bà nghĩ sao?

- Đổi lại tôi sẽ được gì?

- Sự yên ổn.

- Nếu trong đó bao gồm cả việc con tôi được ra ngoài và ra hẳn khỏi chuyện này, tôi nghĩ là tôi sẽ thấy hứng thú hơn chút chẳng?

- Dĩ nhiên, bà già đão để này, thôi nói cái giọng khách sáo đấy đi, ngày mai chính tay tôi sẽ kí giấy bảo lãnh cho con bà.

- Tôi thấy có chút hứng thú rồi đấy.

- Hượm đã, có cái gì đó không ổn ở đây. Bà cho tôi mượn túi được không?

Ông cần đón lấy chiếc túi xách từ tay mẹ, mở túi ra và đặt lên bàn một vật đen đen nhỏ cỡ bao diêm rồi nhìn mẹ như chờ đợi một câu trả lời thích đáng. Mẹ nhắc vật thể lạ đó lên nhìn nhìn ngăm ngăm một lúc rồi nói:

- Cái này là của cậu quý tử nhà tôi rồi, không nên để mấy thứ đồ chơi này xen vào cuộc nói chuyện của chúng ta.

Rồi bà cho xuống chân dẫm nát bét chiếc máy nghe trộm trước sự chứng kiến của ông Cần.

- Đúng là ngựa non háu đá, định múa rìu qua mắt của cả Tổng cục phó Tổng cục tình báo.

- Có lẽ bà đã nhận ra chúng tôi rất lâu rồi, nên mới có cuộc gặp gỡ hôm nay?- Ông Cần quay lại câu chuyện chính.

- Còn nếu không nhầm thì ông mới nhận ra tôi cách đây không lâu?

- Nếu không có chiếc thẻ này.- Ông Cần đặt lên bàn một tấm thẻ đã ngả màu vàng màu đỏ.- Chắc tôi không nhận ra bà, bà khác quá. Đã mấy

chục năm rồi. Xin được trả nó về cho chủ nhân.

- Ông muốn thương lượng với tôi chuyện gì đây?

- Chuyện về ông Hải, chính xác hơn là đại úy Hoàng Xuân Hải, sĩ quan tình báo trực thuộc Tổng cục V.

- Nếu không nhầm thì là người quen?- mẹ nói.

- Vâng, bà thôi cái giọng đùa cợt ấy được rồi đấy. Bố nuôi của các con bà đấy chứ chẳng ai khác đâu.

- À à, tôi cũng phải giả bộ chút, thường vẫn nghe là phụ nữ thông minh quá đàn ông không thích.- Giọng mẹ vẫn nửa đùa nửa thật.

- Nhưng dối trá thì chẳng ai ưa hết.- Ông Cần sảng giọng.- Thôi tôi vào chủ đề chính, chắc bà không lạ gì ông Hãn trưởng phòng điều tra tội phạm hình sự có tổ chức.

- Không lạ, lão lên nhanh đấy, giờ đã là trưởng phòng rồi cơ đấy.

- Hải là cấp dưới của hãn, từ lâu bên công an đã nghi ngờ ông Hãn và cấp dưới có dính líu vào việc lợi dụng chức vụ quyền hạn để buôn bán, vận chuyển trái phép ma túy từ bên kia biên giới Lào về Việt Nam. Đây là một việc rất tế nhị vì nó liên quan tới rất nhiều ban ngành và cán bộ cấp cao trong Bộ. Chúng tôi muốn tổ chức thành chuyên án để thanh trừng nội bộ nhưng lại vướng phải nhiều vấn đề. Hải là một con cáo già, là mắt xích quan trọng trong đường dây này, hơn nữa việc này để lộ ra ngoài xét về cả đối nội và đối ngoại đều chẳng hay ho gì. Chỉ cần có lời khai của Hải là mọi việc sẽ rất dễ giải quyết.

- Nhưng lại rất khó bắt hãn khai đúng không?- Mẹ cười.- Phàm là gián điệp hai mang, ai cũng có một chiếc bùa hộ mệnh phòng thân, không phải muốn động tới là có thể động được.

- Đúng vậy, rất khó ở chỗ ấy. Mọi việc hãn làm đều rất kín kẽ, không thể bắt tận tay. Mà nếu có bắt được tận tay thì hãn cũng sẽ nhân danh là

đang làm việc cho cục mà chối tội và lập tức sẽ có kẻ ra mặt chống lưng cho hẳn.

- Vậy rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?

- Thu thập chứng cứ phạm tội để ép cung hẳn.

- Bằng cách nào đây?

- Chúng tôi sẽ cung cấp cho bà các thiết bị gián điệp, việc đột nhập vào từng góc ngách trong bar hàng ngày, hàng giờ mà không bị nghi ngờ là rất khó đối với người của tôi nhưng lại rất dễ dàng với người nhà bà. Mà bà biết đấy những thứ này đâu phải đặt một lần là được ngay, pin của nó không phải vô thời hạn. Cứ tầm 6 tiếng quay hoặc ghi âm liên tục lại phải sạc hoặc thay thiết bị mới một lần. Và phải khéo léo biết sử dụng làm sao để cho không thể lộ được, vì lão cũng là người của bên tình báo. Không phải gà mờ. Những thứ tầm thường không qua mặt được lão.

- Tôi hiểu rồi, thì ra đấy là lí do mà con bé lao công không sử dụng được phải không?

- Đến nước này thì không còn gì qua mắt được bà nữa rồi.- Ông Cần ngạc nhiên.- Bà biết chuyện ấy từ khi nào?

- Từ khi thằng Dũng được chuyển sang phòng biệt giam, tôi đã lờ mờ đoán được phần nào đó. Nếu không nhầm thì đó là cách các ông đưa người từ trong trại ra ngoài khi cần. Có lẽ các ông đã chuẩn bị cho việc này từ rất lâu, cả hai đứa nó vốn không phải là chị em phải không?

- Đúng, hai đứa là người của bên phòng chống tội phạm ma túy được cài vào bên trong "đại gia đình của lão Hải" từ rất lâu. Hóa ra cuộc điện thoại của con Hằng và vụ bỏ trốn của nó không lừa được bà.

- Cũng suýt lừa được đấy nếu như bên ông không quá tiết kiệm người như vậy. Ngay từ đầu đã chẳng có cán bộ cấp quận nào, cũng như không hề có vị cố đông giầu tên kia trên bar. Tôi đã nhận ngay ra con ông khi

nó nói chuyện với chúng tôi, cách nói chuyện của nó giống hệt như nhân vật bí ẩn nói chuyện với con Hằng qua điện thoại về chuyện của con Trang phò. Nếu ông lúc đó biết đang phải đối phó với một con mụ già được đào tạo bài bản về những thứ ấy chắc ông đã khôn ngoan và tỉnh táo hơn. Và tôi khẳng định con Hằng có liên quan đến chú Cần. Đến khi đó tôi thắc mắc là tại ông dùng đủ mọi cách để cảnh giác các thiết bị theo dõi và nghe trộm mà lại dễ dàng để chúng tôi bắt thóp được cuộc điện thoại đó, chỉ có một phương hướng duy nhất là ông muốn thế. Con Hằng chắc hẳn đã phát hiện ra thiết bị nghe trộm từ giữa cuộc họp và muốn giăng một cái bẫy cho gia đình tôi.

- Phục bà rồi, nếu bà và lão hợp sức lại thì quả là bất lợi cho chúng tôi ...- Ông Cần chấp chấp tay vái lạy mẹ một cách hài hước.

- Tôi hiểu kế hoạch của ông, nếu cứ để cho lão Hải mãi chỉ là một nhân vật phụ, thì sẽ rất khó để tìm ra cơ hội vạch mặt lão. Phải làm sao cho lão chủ quan, trở thành nhân vật chính. Vụ con Hằng bỏ trốn đã suýt thành công, lẽ ra lão có thể điềm nhiên tiếp quản cái bar đó nếu như có sự đồng thuận của đàn con. Nhưng lão đã không làm được, chắc hẳn lão đã phải dạy bảo lại thằng con ngỗ nghịch phá bình buổi họp của lão rất nhiều.

- Chính vì thế tôi mới thay đổi toàn bộ kế hoạch. Chúng tôi biết một số lượng lớn ma túy được vận chuyển vào bar, nhưng nội bộ không có sự thống nhất trong việc khám xét. Có nhiều nhân vật chống lưng cho hẳn, một cái vòng luẩn quẩn sinh ra ở đây là muốn bắt những con sâu nhọt trong chính tổ chức phải vạch được tội của lão Hải, còn muốn vạch tội lão Hải thì phải nắm thóp được với những con sâu trong chính nội bộ đã. Đối phó với một con cáo già như lão và bà đây quả không đơn giản. Chỉ có một cách duy nhất là cài gián điệp vào bên trong, một kẻ mà lão không thể ngờ tới được và sẽ phải chủ quan.

- Con Hằng và con lao công ở đó vốn dĩ chỉ là một, nếu cẩn thận hơn. Có lẽ ông đã phải bố trí người khác. Vết chai ở giữa ngón tay trỏ và ngón giữa của nó khiến tôi không thể không nhận ra. Vốn từ lâu tôi đã biết nó

là một con sử dụng súng khá thành thạo và được tập huấn nhiều lần, còn ai khác ngoài công an được học tập những thứ ấy chứ? Chính vì thế nhà tôi luôn cảnh giác với nó. Tốt nhất lần sau nó nên khéo léo hơn, thật quá mất căn bản khi để lộ ra những cái nhạy cảm như thế.

- Bà cũng biết đấy việc này cần sự bí mật, càng ít người chọc vào càng tốt. Tôi buộc phải hạn chế tối đa số người có thể.

- Không ngạc nhiên. Vậy giờ kế hoạch của ông là gì đây?

- Ngày mai tôi sẽ bảo lãnh để thả thẳng Bình. Thả nó ra là bar có thể hoạt động trở lại, Chúng ta sẽ khéo léo làm sao cho lão ấy có thể toàn quyền quyết định và mất cảnh giác. Nhất định khi có quyền trong tay, lão sẽ tìm cách để có toàn quyền và để lộ sơ hở. Lúc ấy mới mong có thể tóm gáy được lão.

- Vậy sẽ có vài cuộc gặp gỡ như thế này nữa để thỏa thuận lại.- Mẹ cười... và gợi ý tiếp.- Chắc chắn việc lắp đặt sẽ phải có tay con Linh rồi?.

- Liệu có tin được không?

- Nó là con tôi, tôi phải đảm bảo cho nó.

- Bà quá khôn ngoan, bà sợ là tôi sẽ không giữ lời hứa đảm bảo cho mấy đứa con bà nên phải kéo càng nhiều người bên bà tham gia càng tốt phải không?

- Nếu ông thấy có ai đó hợp lý hơn nó, thì cứ thay thế thôi chứ bảo tôi tự tay vào bar hàng ngày mà bảo không bị ai chú ý thì cũng khó. Hay là ông thử đặt vấn đề với thẳng Bình xem?

- Thôi thôi, tôi chịu lý luận của bà rồi.

- Giờ chỉ cần ông hứa với tôi một điều là phải đảm bảo an toàn cho tất cả con cái của tôi.

- Cái đấy tôi đảm bảo.

- Vậy thì tôi hứa sẽ cùng ông bàn tính và lo toan chu đáo chuyện này với tư cách một đồng nghiệp, một chiến sĩ an ninh nhân dân.

- Ok. Tôi cũng lấy tư cách vừa là một người bạn vừa là cấp trên để đảm bảo cho lời hứa với bà.

...."

Sau đó câu chuyện tiến triển đúng như kế hoạch, quả nhiên lão Hải dàn dựng lên vụ Mỹ Đình nhằm mượn tay công an để triệt phá, vây bắt ở cánh đồng hôm đó, mở rộng địa bàn làm ăn. Tất cả đã nằm hết trong dự liệu của ông Cần. Mọi chuyện cứ xuôi xuôi theo ý lão Hải để lão chủ quan rằng lão đang nắm được mọi thứ trong tay và mất cảnh giác.

Cho tới cái đêm định mệnh ấy khi lão vừa mới khai quật cái kho tàng của mình lên đã bị lực lượng trinh sát bủa vây vào bắt quả tang. Đám người của lão chờ đợi bên ngoài để nhận hàng lão chuyển ra ngoài cũng bị tóm gọn. Từ đó toàn bộ những nhân vật cộm cán khác cũng bị ngã ngựa theo, toàn bộ tổ chức của lão âm thầm bị bắt gọn trong đêm với toàn bộ bằng chứng không thể chối cãi được thu thập trong suốt 2 năm qua đặc biệt là lời khai của lão Hải cùng một số nhân chứng khác. Chuyên án đặc biệt của bộ công an kết thúc...

CHẠY ÁN

Lê Vũ Trọng Nghĩa

dtv-ebook.com

Chương 23: Hừng Nắng

Ngày 2/9/2013...

Ba năm sau cái ngày định mệnh kia, một ngày mưa tầm tã như bao ngày 2/9 khác. Hôm nay là một ngày đặc biệt, không chỉ là ngày giỗ của Bác, ngày Quốc khánh mà còn là ngày chủ tịch nước kí lệnh ân xá trên toàn lãnh thổ Việt Nam. Nhờ sự tác động của nhiều bên, nhất là ông Cần, mẹ là một trong những trường hợp được ưu ái. Mọi người có vẻ sốt sắng, cuống cuồng hơn ngày thường. Ngay từ sáng sớm chị đã khua mình dậy với giọng hối hả:

- Nhanh nhanh dậy, chuẩn bị đi đón mẹ. Định ngủ trường mắt ra đây à?

- Cứ bình tĩnh mà chị, theo giấy hẹn là tới trưa cơ mà.- Mình cầu nhà ôm chặt lấy cái gối.

- Giời ơi, 8h rồi đấy, dậy chuẩn bị nhanh. Tao vừa đi chợ về. Anh mà còn đang phải sửa cố mấy cái xe. Hôm nay hẹn giao cho khách. Có phải mua hoa không mà? Mưa gió thế này có ai bán hoa không?

- Làm gì mà cuống cuồng lên thế? Mẹ ghét hình thức mà. Chị cứ làm cơm ngon là được rồi. Hoa hoét gì. Lãng phí.

- Bao năm mới có một dịp đặc biệt.- Bà ấy xỉ mặt như kiêu cút hứng vì bị mình dội gáo nước lạnh vào đầu.- Phô trương chút có làm sao?

- Thôi được rồi, thế thì đợi em đèo chị lên mấy hàng hoa trên phố mua. Được chưa? Cứ như là sắp Tết không bằng.- Mình nhóm dậy vươn vai ngáp một cái rồ to và dài.- Chị xuống nhà trước đi đợi em.

- Rồi.- Bà ấy cười toe toét rồi chạy tót xuống nhà.

- Cẩn thận không ngã đập mặt đấy.- Mình gọi với theo rồi cũng chấp nhận đập cơn buồn ngủ sang một bên để vào WC đánh răng rửa mặt.

Sau 15 phút mình đã bước chân xuống dưới nhà. Thấy con bé Vịt nhà mình diện dàng bộ váy áo mới đang ngồi nghịch cái đồng hồ nghề sửa xe của anh. Mình mới gắt chị:

- Sao không trông cháu đi. Nó nghịch bần hết váy bây giờ.

- Đợi chị chút, có mấy cái mail của bên hải quan gửi sang. Chỗ camera IP mình lắp đặt hôm trước có lỗi thì phải, họ không truy cập được.

- Đẹp đẹp hết, kệ họ.- Ông anh mình lau mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt, quần áo, tay chân lấm lem dầu mỡ.- Hôm nay không làm ăn gì hết chỉ tập trung đi đón mẹ thôi.

- Gớm ông xem lại mình đi, thế sao giờ này còn ngồi sửa xe cho khách?- Chị đóng sập cái lap lại, quay sang bĩu môi với anh.

- Đấy là tại anh em quen, chúng nó cứ nhờ đấy chứ. Mình thì trót hứa rồi, chúng nó lại cần xe gấp nên...hì hì- Ông anh cho cái tay đen sì cái bản lên gãi đầu gãi tai chống chế.

- Hạn cho anh trong một tiếng nữa phải quần áo sạch sẽ tinh tươm, chị em em đi mua hoa về mà không thấy anh xong việc đừng trách đấy.- Chị tùm tùm.

- Rõ thừa bà xã.- Anh giơ tay chào đúng theo kiểu của nhà binh. Mặt nghiêm trang đến là buồn cười.

Mình bế con bé cháu theo chị ra xe đi lên phố. Trời vẫn mưa, ẩm ướt và khó chịu nhưng không khí gia đình mình thì đang ấm áp như một ngày nắng đẹp. Chị vui miệng hỏi:

- Thế đã gọi người yêu qua chưa đấy?

- Dạ... em gọi rồi.- Mình đỏ bừng mặt, ngại ngại trả lời chị.

- Thật không, chú gọi lại cho chị xem nào? Đừng có mà lừa chị, hôm nay chị bảo mẹ có con dâu tương lai ra mắt rồi đấy. Song hỷ lâm môn luôn một thể.

- Đã bảo gọi rồi mà, nó bảo trưa nó sẽ tranh thủ xin sếp đi cơ sở rồi trốn qua.

- Thôi gọi lại cho chị lần nữa cho chắc. Nhanh.

- Ừ... thì gọi.- Mình móm móm cái tai nghe Bluetooth trong hộp đồ đeo lên tai và bấm số. Sau ba hồi đổ chuông, bên kia cũng nhắc máy.

Bên kia: "Alo?"

Mình: "Nhím à? Trưa có qua sớm không đấy?"

Bên kia: "Xin sếp rồi, qua sớm mà, cứ yên tâm là Xù về nhà là có Nhím dọn cơm đợi sẵn đón mẹ rồi. Hihi."

Mình : "Dọn được thật không? Hay lại phá ra? Chị Linh lọ mọ dậy từ 5h đi chợ, nấu hết cả buổi sáng đấy"

Bên kia: "Xù hơi bị khinh Nhím nhé, người ta tập dọn cơm cả tuần nay rồi đấy."

Mình trêu: "Thế đã tập rửa bát chưa."

Bên kia: "Thôi chết, cái đấy quên rồi."

Mình : "Rồi mẹ lột tay lá chuối dặt ra khỏi nhà cho mà xem."

Bên kia ngạc nhiên: "Sao lại phải lột lá chuối."

Mình: "Mẹ sợ bẩn tay nên phải lột lá chuối chứ sao nữa. Hihi"

Bên kia: "Thế thì đi chọn con nào tay sạch ý."

Mình: "Nhưng mà chị với mẹ chắm con dâu tay bẩn rồi, mà thôi không đùa nữa. Xù đưa chị qua đây lát, chút nhớ cố gắng qua sớm đây."

Bên kia: "Biết rồi, hihi..."

Mình cúp máy quay sang chị, thì bắt quả tang bà ấy đang bụm miệng cười. Mình vừa ngượng vừa cúi quát:

- Cười cái gì mà cười, chưa vừa lòng à?

- Vừa lòng, vừa lòng. Chết sợ, gọi nhau bằng biệt danh cơ đấy. Nhím... Xù....

- Thế chị muốn thế nào. Chẳng lẽ trước mặt mẹ cứ mà tao à.- Mình nhăn mặt.

- Thế sao không gọi bằng tên ý.

- Trước gọi nó là Di Di nó bảo gọi giống gọi chó không thích.

- Nhưng mẹ không thích điệu đà đâu, gọi nhau như thế buồn cười và ngứa tai lắm.

- Thế chị bảo phải làm sao, em phải làm công tác tư tưởng mãi mới đổi được cách xưng hô đấy. Trước toàn mà tao, quen miệng rồi.- Mặt mình méo xệch như khi ăn ớt.

- Thôi để chị.- Bà ấy nháy mắt.- Có thích gọi nhau bằng "anh, em" không?

- Đố chị làm được đấy?- Mình lè lưỡi.

- Rồi xem, mất gì nào, đừng coi thường bà chị này. Hehe.

Mình càng ngượng thêm cúi mặt tập trung vào việc lái xe. Bà ấy cũng sợ mình cứ chốc chốc lại quay sang đây, lại tai nạn thì bỏ bố nên không

trêu nữa quay sang nựng con bé Vịt:

- Vịt có nhớ bà không? Có yêu bà không? Hôm nay bà đi du lịch về với rồi đấy?

- Vịt nhớ bà lắm. Vịt muốn đi lăng Bác, đi công viên với bà.

- Rồi bà về, ngày nào bà cũng đưa Vịt đi chơi, Vịt thích không?

- Vịt thích lắm. Vịt yêu bà lắm.

Tiếng trẻ con bên tai nghe thật thích, nó hồn nhiên và vô tư quá, như hai chị em mình ngày xưa vậy. Bất giác nghĩ tới anh, mình tự hỏi, có khi nào Vịt cảm thấy xấu hổ vì có một người bố suốt ngày sửa xe, mặt mũi quần áo lem luốc bẩn thỉu không? Rồi lại tự nhủ, chắc là không đâu, mình tin là thế, đó là những đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh, những đồng tiền trong sạch hoàn toàn chứ không phải là kiếm bằng máu bằng xương của người khác....

Tự dưng trời ngớt mưa lại, phía chân trời xa xa sáng bừng lên, hừng nắng...